

Pampiere wereld ofte wereldsche oeffeninge, waer in begrepen zijn meest alle de rijmen, en werken van J. H. Krul, al te zamen merkelyk door hem verbeterd, en met veel nieuwe rijmen verrijkt, doorgaens met schoone kopere platen verçiert, afgezondert in vier deelen

<https://hdl.handle.net/1874/30042>

HET VIERDE DEEL,

Bestaende

IN MINNELYKE ZANG-RYMEN.

Astreas strafheyd,

Tegens

Celadons getrouwigheyd.

Stemme: Florida zoo 't doch wezen mach.

Er noch den dageraed
begon,
Gaet zig den Herder
Celadon,
Van stal, en wooning
scheyden;

En liet, in het bedouwde gras,
Ter wyl hy eenzaam was,
Zijn lieve schaeppjes weyden.

I I.

Den Herder, vol van minne brand,
Gaet neder zitten op de kant,
Van Lignons koele stromen;
Daer hem de Min het hert verblijd,
Mits hy, in korten tijd,
Zag zijn Astrea komen.

I I I.

Zoo haest Astreas lieve hond,
Celadon op den oever vond,
Quam hy den Herder streelen;
Die daer, als hy Astrea ziet,
Terstond een droevig lied,
Van Min, begint te queelen.

I V.

Ach, ach Astrea! dus verby?
Slaet gy uw oogjes niet op my,

Wat heb ik dan misdreven?
Ey, ey Astrea! blijf wat staen,
Heeft Celadon misdaen?
Wild hem zijn schuld vergeven.

V.

Ontrouwen Herder, zeyde zy,
Is 't u dan niet genoeg dat gy,
Vsnood bedrog verliende,
Een Maegd, die noyt zoo veel verdriet,
Als zy van u geniet,
In 't minste deel verdiende.

V I.

O gy bedrieger! als gy zijt,
Zoekt gy met alle leet, en spijt,
Astrea te beloonen?
Schaem u, dat gy noch dus voor my,
Vol van bedriegery,
Vw valscheyd durft vertoonen.

V I I.

O gy men-eedigen! vertrekt,
Wiens hert met schijn-deugd is bedekt,
Om Maegden te bedriegen;
O gy bedrieger! ga vry heen,
Ach! ga bedriegter een,
Die niet en kend u liegen.

A

Celadons

Celadons standvaste Minne,

Tegens

Het valsche mistrouwen van Astrea.

Stem: Rozemond die lag, &c.

Schoonste van de Herderinnen,
Dat ik voor u neder kniel,
Met een hert vol smert in 't minnen,
Met een uyngeteerde ziel,
Bleeker dan de bleeke dood,
Neer gezegen voor uw schoot.

I I.

Dat ik voor u neder buyge,
Ach Astrea! zoo gy ziet;
Daer meê wil ik u getuyge,
't Leet dat my van u geschied;
Ik bemin, en gy, ô Schoon!
Straft mijn min met duyzend doon.

I I I.

Strekt uw straf om my te proeven,
Ach! beproef mijn liefde vry;
Wil Astrea my bedroeven,
En de wanhoop voen in my;
't Is my vreugd dat zy my plaegt,
Zoo mijn lijdén haer behaegd.

I V.

Even als de Pallem struyken,
's Winters met hun groene blaen,
Voor geen lasten neder duyken,
't Zy wat buyen daer op slaen;
Trouwse min, eens vast gezet,
Werd door wantrouwse noyt belet.

Berouw der Minne,

Van

Astrea, tegens Celadon.

Stem: Laura zat laest by de beek.

Ach! verloopen minne tijd,
Waerom voed gy mijn gedachten,
Met de minne, die my spijt?
En niet geeft als droeve klachten;
Mits ik voor getrouwheyd achten,
Celadons geveynsde min;
Celadons ontrouwse treken,
Daer ik my van zoek te wreken,
Mits dat ik bedrogen bin.

I I.

Celadon die, schoon voor 't oog,
My met minne treken vleyde,
Door een zoete tong bedroog,
En tot wedermin verleyde;
Waer door Liefde in ons beyde,
Vele vryheyd bracht te weeg;
Zoo dat ik my moet beklagen,
Dat ik certijds wel behagen,
In zijn valsche minne kreeg.

I I I.

't Schijnt dat ik in tranen drenk,
't Schijnt ik smoor in mins gedachten;
Als ik, tegens wil, gedenk,
Op het geen ik wil verachten,
Dat zijn trouweloze klagten,
Van d' ontrouwse Celadon;
Ga ontrouwse! ga vry heene,
'k Zal uw trouwloofheyd beveene,
Zoo ik immer weenen kon.

Celadons

Celadons Minne-klagten, Tyters Minne klagt,

Op de volherdinge van Astreas straf heyd,
die hem, ontvluchtende, in handen
laet een bagge, en snoerzel.

Over
Galathés af keer.

Stem: Ballet de Bronkhorst.

Stem: Als Garint zijn oogjes, &c.

B Ag en bande,
Getuyge dat Astrea is gevlucht,
Vyt mijn bande,
Zo dat mijn ziel inwendig klaegt en zucht;
Zijt getuyg wanneer de min my dood,
En doet verwerven,
Een willig sterven,
Mits ik moet derven,
Mijn liefds genegentheyd,
Die my, die my Astré had toegezeyd.

I I.

'k Zal u binde,
Aen mijn verliefde narrem, daer gy zult,
Mijn Beminde,
Getuyge dat ik sterve zonder schuld;
Zoo wanneer mijn wreede my hier vind,
Berooft van 't leven,
Ter dood gedreven,
Om blijk te geven,
Van mijn volmaekte trouw,
Die 'k met, die 'k met mijn dood getuygen
wouw.

I I I.

O gy teken!
Van mijn volmaekte liefde, en gevry;
Hoor mijn spreken,
En schey doch, na mijn dood, u niet van
my;
Op dat ik ten minsten tot een pand,
Van rechte trouwe,
V mach behouwe,
O wreedst der Vrouwe!
Tot tuyge, gy my roofst
De min, de min die gy my had beloofst.

A Ls ik laest de koele strand betrad,
Daer mijn Galathé maer alleen met
haer lammertjes zat,
En zong een Herders tied;
Ach! vlied,
Riep zy, ó geyle lust! van hier;
Koom golven! doof het wyer
Van Min,
En laet my doch die hette,
Niet smette.

I I.

Zy en had zoo haest dat woord niet
uyt,
Oft mijn Galathé nam de vlucht, en zy
riep overluyd,
Daer zie ik Tyter staen;
'k Wil gaen,
Eer hy my onverziens verrast,
En na mijn boezem tast;
Want hy
My licht, door minnens hette,
Mogt smette.

I I I.

Barrevoets trad zy ter zee waert in,
En mijn Galathé riep my toe, ik en pas
op geen Min,
Maer keer die geyle brand,
Van strand,
Tot spijt van 't minnende gemoed,
Dat zich in 't minne woed,
Tot my;
Op dat my minnens hette
Niet smette.

A 2

KRACHT

K R A C H T D E R L I E F D E ,

Vergeleken met de Zon.

a 2 S V P E R I V S .

M Oet de Maen haer bleeke fra-----len , Uyt de
 gul-----de Toortze halen , Uyt de Toortze, uyt dat licht,
 Van des Hemels aengezicht ? 'k Meen de Zon, van wie de Maen,
 't Licht moet genieten, En door zijn kracht, In 't duyfter van de
 nacht, Haer flaeuwe straelt- jens op het Aerdrijk schie----ten.

a 2 B A S S V S .

M Oet de Maen haer bleeke fra-----len, Uyt de gulde
 Toortze ha--len, Uyt de Toortze, uyt dat licht, Van des
 Hemels aengezicht ? 'k Meen de Zon, van wie de Maen, 't Licht
 moet genie----ten, En door zijn kracht, In 't duyfter van de
 nacht, Haer flaeuwe straelt-- jens op het Aerdrijk schie----ten.

K R A C H T

KRACHT DER LIEFDE,

Vergeleken met de Zon.

I.

Moet de Maen haer bleeke stralen,
 Vyt de gulde Toortze balen,
 Vyt de Toortze, vyt dat licht,
 Van des Hemels aengezicht;
 'k Meen de Zon, van wie de Maen 't licht
 moet genieten,
 En door zijn kracht,
 In 't duyster van de nacht,
 Haer flaeuwe straeltjens op het Aerdrijk
 schieten.

I I.

Rosemond mijn tweede leven,
 Gy moet my mijn voedzel geven,
 Even als de Zon de Maen,
 Doet ten Hemel omme gaen,

Moet van u, gelijk mijn Zon, mijn luy-
 ster dalen;
 Laet vyt het licht,
 Van Rosemonds gezicht,
 Mijn moedeloze Ziel dan azem balen.

I I I.

Oogen die mijn Ziel kund woeden,
 En door 't derven water vloeden
 Vyt kond trekken; oogen ach!
 Die men Toortzen noemen mach;
 Door de brand, eylaes! wat brand? uw
 lieve lonkken,
 Ach Rosemond!
 Ik woelde my gewond,
 Zoo haest uw sterren voor mijn oogen
 blonkken.

Schoonheyds Minne-voedzel.

a 3 CANTVS.

L Ief Rosette, 'k ben gevangen van de Min, Ziele voesteres
 Goddin; Schoone wangen, Wel behangen, Ach! waer meê,
 Zijn uw kaek---jens wit als snee? Haartjens blond,
 Han----gen wemelend om uw mond.

a 3 ALTVS.

L Ief Rosette, 'k ben gevangen van de Min, Ziele voe-steres
 Goddin; Schoone wangen, Wel behangen, Ach! waer meê,
 Zijn uw kaek-----jens wit als snee? Haartjens blond,
 Hangen we-----me-lend om uw mond.

a 3 BASSVS.

L Ief Rosette, 'k ben gevangen van de Min, Ziele voesteres
 Goddin; Schoone wangen, Wel behangen, Ach! waer meê,
 Zijn uw kaekjens wit als snee? Haartjens blond,
 Han---gen wemelend om uw mond.

Schoon-

Schoonheids
Minne - voedzel.

Lief Rosette, 'k ben gevangen
Van de Min,
Ziele woefsteres Goddin;
Schoone wangen, wel behangen,
Ach! waer meê,
Zijn uw kaekjens wit als snee?
Haartjens blond,
Hangen wemelend om uw mond.

I I.

In uw oogjes zijn twee Goodjes,
Die de min
Schietsen tot mijn boezem in;
't Zijn, Rozette, Cupidoetjes,
Die haer brand
Stooken in mijn ingewand;
Ach! hoe zoet,
Gaen uw lonkjens door mijn bloed.

I I I.

Roode lipjes, schoone bloesjes,
Staen zoo wel,
Op u wit en blankke vel;
Als de sierlijkste Roosjes,
Die na wens,
Bloeyden oyt aen schoon provens;
Bloesjes, ach!
Die geen Roos beschamen mach.

I V.

Ach! wat zijn uw kleene tandjes?
Wit Tvoor;
Blaeuwde aders speelen door
't Blankke vel, en witte handjes;
Korte kin,
Daer een geestig kloofjen in;
Noch al meer,
Zoete min, dwaeld niet te veer.

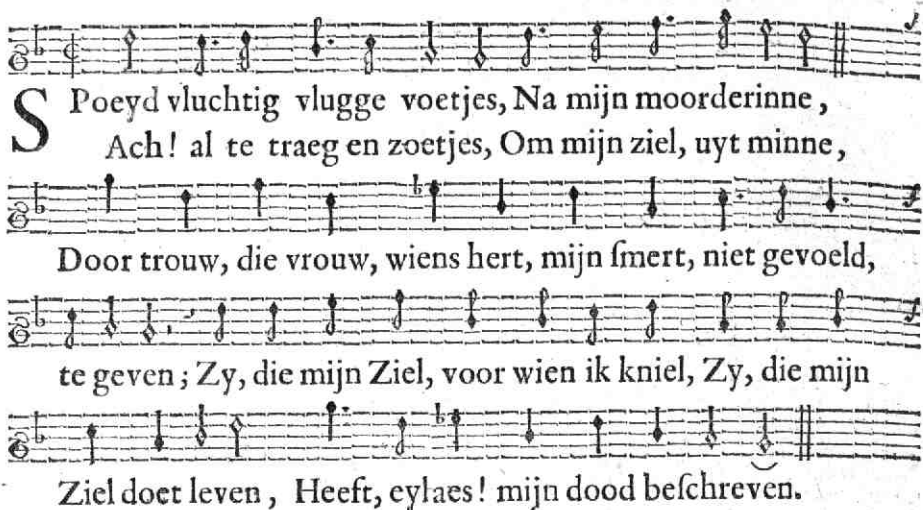
Stemme : La Volage.

I Vrouw, uw jeugd,
Begaeft met hooge deugd,
Ontsteekt mijn ziel dikmael met vreugd;
Als ik aenschouw,
De schoonheyd van Me-wrouw,
Zoo ben ik weêr in sware rouw;
Mits gy,, op my,, te trots, u zoet gelaet
Met wreedheyd slaet,, Godin,
Daer ik u ongeveynst met goeder herten min.
En u altijd,, gediend heb en gevrijd,
Ey schoone! waer toe deze spijt?
Eylaes! voor my,, dus obstinatie gy,
Vw strafheyd toond met heerschappy;
Wat quaet,, wat smaet,, heb ik betoont aen u
Dat gy zoo schuw,, voor mijn, (zijn?
Zo bitter, en zo wreed, kund op uw dienaer
Oft is 't, Godin,, dat uw verkeerde zin,
De rijkdom meer acht als de Min?
Om werelds staet,, getrouwe liefd verlaet,
Die alle schat te boven gaet; (heeft,
Neemt acht,, wat macht,, getrouwe Liefde
Wat vreugd zy geeft,, op aerd,
En hoe haer lieve lust veel zoetigheid baerd!
Maer d' overvloed,
Van werelds schat oft goed,
Wel dikmaels veel ellenden voed;
Want rijkdoms kracht,
Voed trofheyd op haer macht,
En niemants diensten waerdig acht,
Iufvrouw,, ik hou,, het alder ongezienst,
Bequaemst ten dienst,, dunkt mijn,
De Rijke zijn gewend, geen dienst, gediend
te zijn.

Maer liefd in deugd,
Teeld d' alderzoetste vreugd,
Die gy, ó Nymph! bedenken meugt;
En machtig goed,, gaet boven overvloed,
't Genoegen maekt een rijk gemoed;
De Min,, Godin,, vol zoete zoetigheid,
Als de Ziel scheyd,, het goed,
Hier op der Aerden blijft, en gantsch geen
voordeel doet.

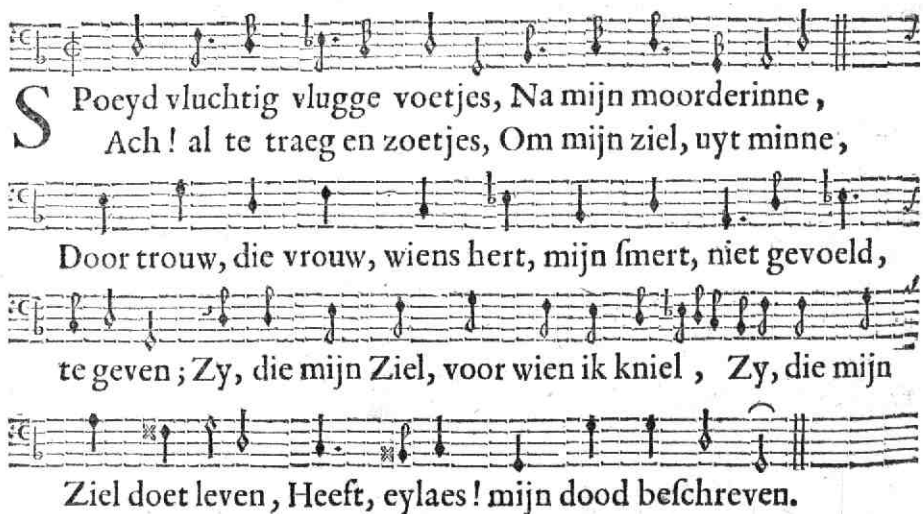
Getrouwe Liefdens Offer.

a 2 S V P E R I V S.

S Poeyd vluchtig vlugge voetjes, Na mijn moorderinne,
 Ach! al te traeg en zoetjes, Om mijn ziel, uyt minne,
 Door trouw, die vrouw, wiens hert, mijn smert, niet gevoeld,
 te geven; Zy, die mijn Ziel, voor wien ik kniel, Zy, die mijn
 Ziel doet leven, Heeft, eylaes! mijn dood beschreven.

a 2 B A S S V S.

S Poeyd vluchtig vlugge voetjes, Na mijn moorderinne,
 Ach! al te traeg en zoetjes, Om mijn ziel, uyt minne,
 Door trouw, die vrouw, wiens hert, mijn smert, niet gevoeld,
 te geven; Zy, die mijn Ziel, voor wien ik kniel, Zy, die mijn
 Ziel doet leven, Heeft, eylaes! mijn dood beschreven.

Dit mach men ook wel een octave hooger zingen.

Getrouwe

Getrouwe Liefdens Offer.

I.

Spoeyd vluchtig vlugge voetjes,
 Na mijn moorderinne;
 Ach! al te traeg en zoetjes,
 Om mijn Ziel, uyt minne,
 Door trouw, die vrouw, wiens hert, mijn
 smert, niet gevoelt, te geven;
 Zy, die mijn Ziel, voor wien ik kniel, zy,
 die mijn Ziel doet leven,
 Heeft, eylaes! mijn dood beschreven.

I I.

Stookt, Venus, uw Altare,
 Laet tot Offerande,
 Mijn Ziel ten Hemel-vare,
 't Liefvend herte brande;

Godin, die 'k min, toont recht, uw knecht,
 die, uyt liefd, wil sterven,
 Om dat de min, ach! Aersch Godin, om
 dat de min moet derven,
 't Geen de min zocht te verwerven.

I I I.

Nu wil ik my bereyde,
 Mits ik mins luk derve,
 Van u, mijn Lief, te scheyde;
 Liefde doet my sterve,
 Vaer wel, ik zel, dit hert, vol smert, gaen
 ten Offer dragen,
 De Liefd Godin, zal ik uyt min, zal ik
 uyt min, door 't klagen,
 Eynden doen mijns levens dagen.

Trouw-

Trouw-Lied.

a 2 CANTVS.

W Yl Cypria de reys aenvaerd, Eer 't morgen-rood
 beschijnt de Aerd; De bruyne Wolkjes al ontrold, om voeren
 heen, Op 't vrolijkst na beneên, Op 't vrolijkst na beneên,
 De Moeder Cytheré met haer gewiek---- te lonce; Op wiens
 vertrek de Goon, In 's Hemels gulde Troon, Met uytgelaten
 vreugd, tot af-scheyd zonge.

a 2 BASSVS.

W Yl Cypria de reys aenvaerd, Eer 't morgen-rood
 beschijnt de Aerd; De bruyne Wolkjes al ontrold, om voeren
 heen, Op 't vrolijkst na beneên, Op 't vrolijkst na beneên,
 De Moeder Cytheré met haer gewiek--- te lonce; Op wiens
 vertrek de Goon, In 's Hemels gul--de Troon, Met uytgelaten
 vreugd, tot af-scheyd zonge.

Trouw-

Trouw-Lied.

Stem: Om een die ik bemin, &c.

Wyl Cipria de reys aenvaerd,
Eer 't Morgen rood beschijnt de Aerd;
De bruynne Wolkjes al ontrold, om voeren heen
Op 't vrolijkst na beneên,
Op 't vrolijkst na beneên;
De Moeder Cytheré met haer gewiekte Ionge,
Op wiens vertrek de Goon,
In 's Hemels gulde Troon,
Met uyt-gelaten vreugd, tot afscheyd zong.

I I.

Haer lage Tempel werd begroet,
Daer men met Offer valt te voet,
Altaren pronkt met Bloem, en Kruyd, tot
Offerand,
De Maegden-Pallem brand,
De Maegden-Pallem brand;
De Min, de zoete Min, om hebben gunst der
Goden,
Doet knielen voor 't Altaer,
Het wel-vereende paer,
Wiens Offer werd den Hemel aengeboden.

I I I.

Gezegend luk stort d' Hemel uyt,
En maekt, na wensch, van Maget Bruyt;
Van Bruyt een, Vrouw; van Minnaer, Man;
Vereende twee
Leef, leef, ey! leef in vree,
Leef, leef, ey! leef in vree;
De Kruydjes die hier zijn gebracht ten Offer-
hande,
Die beelden afdees zin,
Dat gy in Liefde, en Min,
Vw herten moet ten eynde laten brande.

O Kleyne d'wingeland,
Wat wild gy maken?
Waer toe dus fet gebrand?
Waer toe dit blaken?
Wat wild gy te vergeefs uw pijlen
spille?
Houw op, Cupido houw,
En gaet eerst by Me-wrouw,
Want zy zal dat van jouw,
Niet hebben wille.

I I.

Mits gy haer hebt wel eer
Die macht gegeven,
Dat zy na haer begeer,
Met my mach leven;
Vw pyltjes zijn vergeefs, weg met u
booge,
Ey lieve spaertze wy,
En schietze niet op my,
Mits dien uw pyltjes zy,
Voert in haer ooge.

I I I.

Haer oogjens hebben mijn,
Wel duyzend wonden,
Door zoete minne pijn,
In 't hart gezonden,
En wild gy nu dat hert noch meer
beswaren;
O heerscher van de Goon!
Wild gy mijn hertje doon?
Het is al metter woon,
By 't haer gevaren.

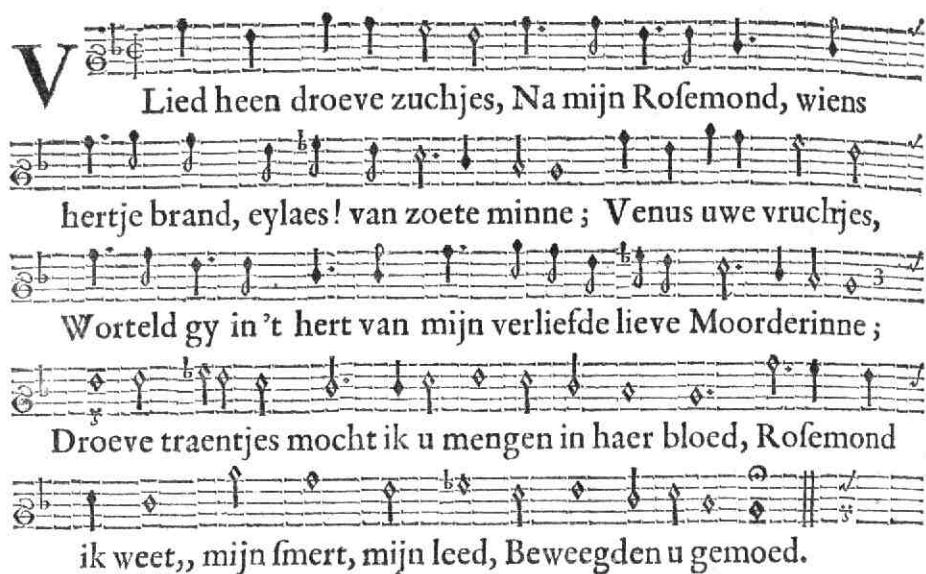
Cypriaens

Cypriaens Minne-klagt

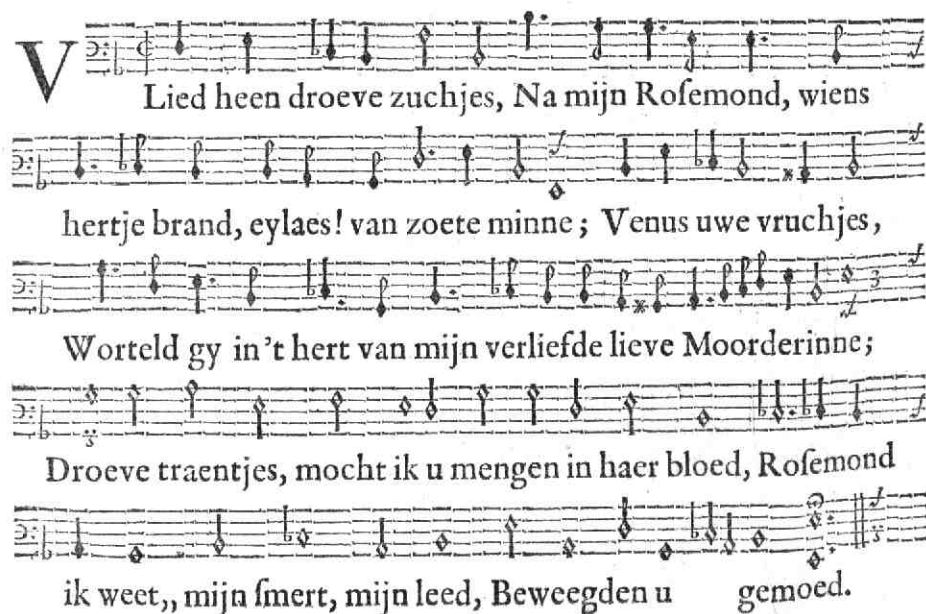
Van

Rozemond.

a 2 S V P E R I V S.

V Lied heen droeve zuchjes, Na mijn Rosemond, wiens
 hertje brand, eylaes! van zoete minne; Venus uwe vruchjes,
 Worteld gy in 't hert van mijn verliefde lieve Moorderinne;
 Droeve traentjes mocht ik u mengen in haer bloed, Rosemond
 ik weet,, mijn smert, mijn leed, Beweegden u gemoed.

a 2 B A S S V S.

V Lied heen droeve zuchjes, Na mijn Rosemond, wiens
 hertje brand, eylaes! van zoete minne; Venus uwe vruchjes,
 Worteld gy in 't hert van mijn verliefde lieve Moorderinne;
 Droeve traentjes, mocht ik u mengen in haer bloed, Rosemond
 ik weet,, mijn smert, mijn leed, Beweegden u gemoed.

Cypriaens

Cypriaens Minne-klagt

Van
Rosemond.

I.

VLied heen droeve zuchjes,
Na mijn Rosemond, wiens hertje brand,
eylaes! van zoete minne;

Venus uwe vrugjes,
Wortelt gy in 't hert van mijn verliefde lieve
moorderinne;

Droeve traentjes mocht ik u mengen in haer
bloed,

Rosemond ik weet,, mijn smert, mijn leed,
Beweegden u gemoed.

I I.

Maer wat is 't, ó Goden!
Oft ik klagjes, traentjes, zuchjes, offer aen
mijn Rosemonde;

Gy, door u geboden,
Hebt haer in de Min, met trouws beloften
waerdiger verbonde;

Vliegt ten Hemel droevige zuchjes, tuygd aen
de Goon,

Dat ik om de Min,, van mijn Godin,
Moet sterfen duyzend doon.

I I I.

Ach! hoe ken ik leven?

Als ik, Rosemond, bedenk hoe gy in lusjes
van de minne;

Zult ten offer geven,

Lipjes, Borstjes, Hertje, Zieltje, ja u zelfs
Aerdſch Godinne;

Droeve gedachjes zullen mijn tuygen wat u
geſchied,

Lieve minne vreugd,, de Lent mijns Ieugd,
Moet ſmooren in verdriet.

Stem: Si vouz ne voulez, &c.

LAestmael als ik mijn Nimphe vond,
Omlommert van de groene bomen,
By de water stroomen,
In de morgen stond;
Daer zy, met zuchjes, en getraen,
Haer minne klagjes storten op de blaen,
En ging in 't lieve groen,
Haer zoete minne voen.

I I.

Terwijl mijn Nimphe bezig was,
Met bloem en kruydjes te vergaren,

Van bedorrede blaren,

In het groene gras;

Vlied een zuchjen uyt haer hert,

O zuchjes! zeyd zy, tuyg mijn minne
smert

Aen hem, die ik bemijn,

Als d' Afgod van mijn zin.

I I I.

Zo haest als ik haer lieve mond,
Dees zoete woorden hoorde spreken,

Docht my, 't was een teken,

Van oprechte grond;

Ik begaf my aen haer zy,

En offerde uyt liefde mijn gevry,

En bad mijn Herderin,

Om hare weder-min.

I V.

Als ik mijn min te kennen gaf,
En dat ik zocht haer te bewegen;

Viel zy my weêr tegen,

Sloeg mijn liefde af;

Dies ik ſcheyde van de min,

Vermits de Maegden zyn te los van zin,

Daer toe vol weynzery,

Dies staek ik mijn gevry.

B

Lauraes

Lauraes Droom - Lied.

a 2 C A N T V S.

L Aura zat laeft by de Beek, Onder 't fchauw van Elfen
 Boomen; Zachjes zy in 't wa----- ter keek, Is daer na in flaep
 gekomen, En begoft heel zoet te droo--men, Van de Liefde,
 van de Min; Slapend is zy neêr gezegen, Met haer Boezem los
 geregen, Lag mijn fchoone Veld-godin.

a 2 B A S S V S.

L Au-ra zat laeft by de Beek, Onder 't fchauw van Elfen
 Boomen; Zachjes zy in 't wa----- ter keek, Is daer na in flaep
 gekomen, En begoft heel zoet te droo--men, Van de Liefde
 van de Min; Slapend is zy neêr gezegen, Met haer Boezem los
 geregen, Lag mijn fchoone Veld-godin.

Of een Octave hooger in 't zingen als in 't fpeken.

Lauraes

Lauraes Droom-lied.

I.

Laura zat laest by de Beek,
 Onder 't schaeuw van Elzen Bomen;
 Zachjes zy in 't water keek,
 Is daer na in slaep gekomen;
 En begoft heel zoet te droomen,
 Van de liefde van de Min;
 Slapend is zy neer gezegen,
 Met haer boezem los geregen,
 Lag mijn schoone Veld-goddin.

I I.

Wyl zy daer alleenig zat,
 Ging ik by haer neder zitte;
 Mits ik na haer borstjes vat,
 Roept mijn Laura, wat is ditte?

Ach! mijn boezem brand van hitte;
 Hier meê zigt zy weder neer,
 En begint op nieuw te droomen;
 Zooje wild, zoo meug je komen;
 Neen, ó neen! het krenkt mijn eer.

I I I.

Mits neem ik een hand vol groen,
 't Geen door mengelt was met Roozen;
 Laura roept, wat wilje doen?
 Ik begin van schaemt te bloozen;
 Daer gaet zy een zuchje loozen,
 Valt weêr zoetjes neer in 't gras;
 Och! ik ben door droom bedroogen,
 Riep zy met beslooten oogen,
 'k Meend ik zonder Maegdom was.

Minne - klagt.

a 3 C A N T V S.

A Ch! blinde Bengel, Waerom mijn gewond?
 Mits ik mijn Engel, Zonder weêr-min vond;
 Ey! kleyne wreede Minne-good-je, ey! martelt mijn geen meer,
 Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hertje zeer.

a 3. A L T V S.

A Ch! blinde Bengel, Waerom mijn gewond?
 Mits ik mijn Engel, Zonder weêr-min vond;
 Ey! kleyne wreede Minne-goodje, ey! martelt mijn geen meer,
 Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hertje zeer.

a 3 B A S S V S.

A Ch! blinde Bengel, Waerom mijn gewond?
 Mits ik mijn Engel, Zonder weêr-min vond;
 Ey! kleyne wreede Minne-goodje, ey! martelt mijn geen meer,
 Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hertje zeer.

Minne-

Minne - klagt.

Stem : Rosemond die lag, &c.

Ach! blinde Bengel,
 Waerom mijn gewond?
 Mits ik mijn Engel,
 Zonder weér-min vond;
 Ey! kleyne wreede Minne-goodje, ey! martelt
 mijn geen meer;
 Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hartje zeer.

I I.

Ik voel uw wonkjes,
 In mijn borst geprent,
 Haer zoete lonkjes,
 Van mijn af gewend;
 Ach! overschoone Herte-boeyster, voor u ik
 neder kniel,
 Steelt gy mijn hertje, waerom niet mijn Ziel.

I I I.

Aerd'sche Godinne,
 Hemel van mijn hert;
 Zon van mijn minne,
 Voedster van mijn smert;
 Hoe mengje zoo mijn minne loonen, ach! al
 te wreeden Vrouw?
 't Hert smelt in traentjes, en de Ziel in rouw.

I V.

Ey! slacuwwe zuchjes,
 Sluypt haer boezem in,
 Offert de vrugjes,
 Van mijn trouwe min;
 Zieltje, wilje van mijn scheyden, uyt liefde
 gaen ter dood?
 Zo stort met traentjes u in mijn Liefs schoot.

I.

Droevē wolken overdekken,
 't Hemels blaeu, in morgen lucht,
 Nu dat Phillis wil vertrekken,
 Om wien dat Philander zucht;
 Phillis, ach! Philander treurd,
 Nu hy u vertrek bespeurd.

I I.

Al de driffjes, al de stroompjes,
 Treuren aen den Amstel kant,
 Al de telgjes, al de boompjes,
 Op haer oever dicht beplant,
 Zijn met traentjes overspreyd,
 Nu dat Phillis van hier scheyd.

I I I.

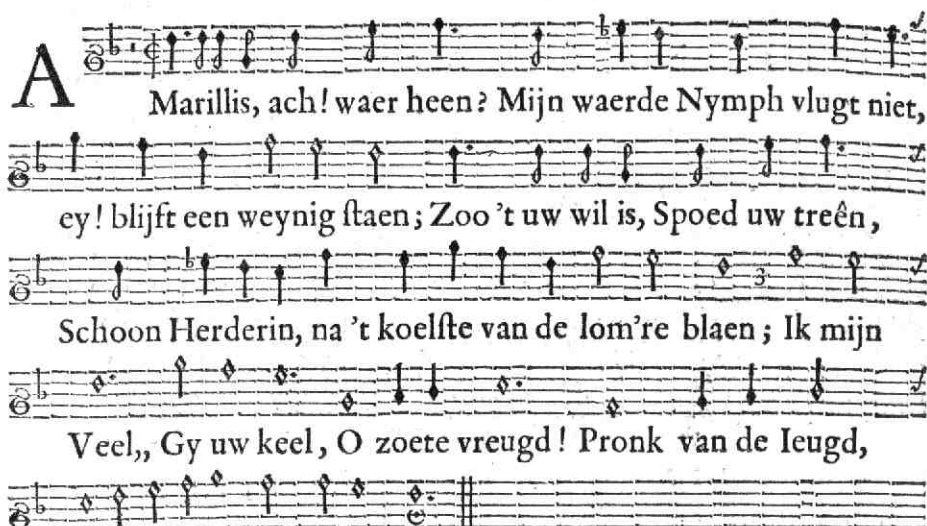
Nu dat Phillis doch wil scheyden,
 En 't niet anders wezen mach;
 Wil ik smeken, wil ik vleyen,
 Aen de Goden al den dag,
 Dat zy gunnen doch aen my,
 Dat uw reys voorspoedig zy.

I V.

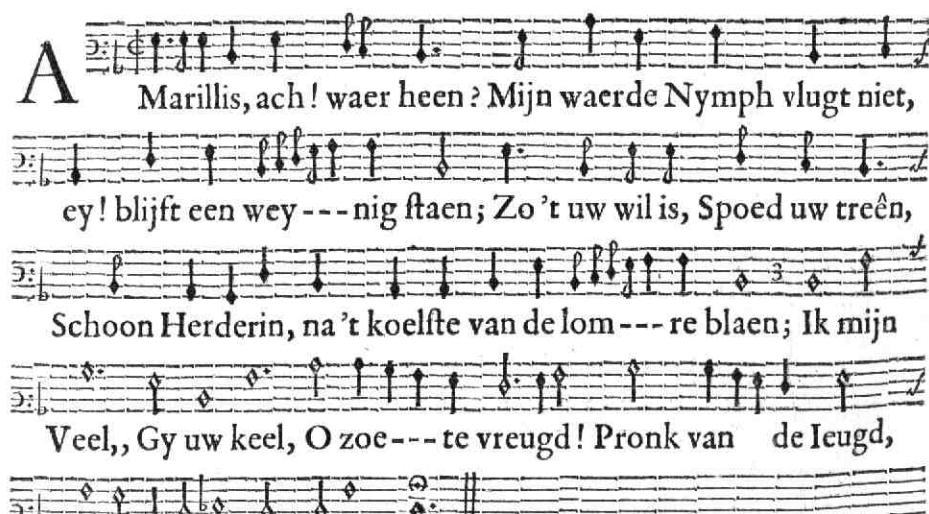
Vaek zal zich Philander vinden,
 Als uw reys begonnen werd,
 Met het ooge na de winden,
 En by Phillis met het hert;
 Op dat hy de winden vleyd,
 Als het hert by Phillis leyd.

t' Zamen - zang ,
Van
Coridon en Amarillis.

a 2 . C A N T V S .

A Marillis, ach! waer heen? Mijn waerde Nymph vlugt niet,
ey! blijft een weynig staen; Zoo 't uw wil is, Spoed uw treên,
Schoon Herderin, na 't koelste van de lom're blaen; Ik mijn
Veel,, Gy uw keel, O zoete vreugd! Pronk van de Ieugd,
Is Amarillis door hare deugd.

a 2 B A S S V S .

A Marillis, ach! waer heen? Mijn waerde Nymph vlugt niet,
ey! blijft een wey --- nig staen; Zo 't uw wil is, Spoed uw treên,
Schoon Herderin, na 't koelste van de lom --- re blaen; Ik mijn
Veel,, Gy uw keel, O zoc --- te vreugd! Pronk van de Ieugd,
Is Amarillis door hare deugd.

t' Zamen-

't Zamen - zang,
Van
Coridon en Amarillis.

Corid. **A** Marillis, ach! waer heen,
Mijn waerde Nymph, vlucht niet, ey! blijft een weynig staen;
Zoo 't u wil is, spoeyd u treen,
Schoon Herderin, na 't koelste van de Lomm're blaen;
Ik mijn Veel,, gy u keel,
O zoete vreugd,, pronk van de Ieugd,
Is Amarillis door hare deugd.
Zoete snikjes,, lief gequeel,
Schoon Amarillis, blaest gy wyt u lieve mond.

Amar. En de stikjes,, die u Veel,
Zoo zoetjes, Coridon, mijn graege lusjes jond;
Zijn heel schoon,, door de toon
Die gy verstaet,, als gy de maet
Speelende met uwe voeten slaet.

Corid. Zoeter zoetheyd,, is 'er niet;
Als daer mijn Veel vermengt is met u lieve stem;
Wat in 't bloed leyd,, dat verschiet,
En snakt met graegte na uw zang vol pit, en klem,
Aerdig dier,, u geswier
Is, zoete Meyd,, vol geestigheyd.

Amar. Coridon swijgt het is gevleyd.

Liefdens hoop, en vreeze.

a 2 S V P E R I V S.

I K klaeg, ik treur, ik quijn, Ik wentel in geneugd;
 Mijn blijdschap teeld mijn pijn, Mijn droefheyd weder vreugd;
 Om dat de liefd mishaegt, De over brave Maegd,
 Dien ik min, dien ik mien, Dien ik vley, dien ik dien,
 Met hert, ziel, en gemoed, Die zy met hoop van gunsten voed.

a 2 B A S S V S.

I K klaeg, ik treur, ik quijn, Ik wentel in geneugd;
 Mijn blijdschap teeld mijn pijn, Mijn droefheyd weder vreugd;
 Om dat de liefd mishaegt, De over brave Maegd,
 Dien ik min, dien ik mien, Dien ik vley, dien ik dien,
 Met hert, ziel en gemoed, Die zy met hoop van gunsten voed.

Liefdens

Liefdens hoop, en vreeze.

Stem : Om een die ik bemin, &c.

Ik klaeg, ik treur, ik quijn,
Ik wentel in geneugt,
Mijn blijdschap teeld mijn pijn,
Mijn droefheyd weder vreugd;
Om dat de liefst misbaegd,
De over brave Maegd,
Dien ik min, die ik mien,
Die ik vley, die ik dien,
Met hert, ziel, en gemoed,
Die zy met hoop van gunsten voed.

Met droefheyd ik bedenk,
Dat Rosemond haer weynst;
Door 't lonkende gewenk,
't Gedacht weêr blijdschap peynst,
Dat zy van herten meend,
't Geen 't wezen my verleend;
Maer wat is 't? ach! gy mist
Tijd, en stond, Rosemond
Te smeeken om haer gunst,
En zoete minnens toover-kunst.

Vw goude lokjes blond,
En schoon gekrulde hayr,
Kruld, ó mijn Rosemond!
Als oft het goud-draed waer;
Mijn over schoon Princes,
Ziels keurige Voogdes,
Die ik acht, die ik eer,
Die ik wensch met begeer,
Waerom ontzegt gy, schoon,
Mijn gaven, u Lief, aengeboon?

Mijn trouwe dienst, als schat,
Ik offer aen 't Altaer,
Daer meenig Minnaer bad,
Boots ik al klagend naer;
Na klagende 't hert weend,
Dat gy my gunst verleend,
Die de Min, ó Godin!
My betoond, zal geloond,
Werden brave Maegd,
Na dat uw eygen lust behaegd.

Berst brakke traentjes uyt,
Met snelle stroomen;
Doet mijn gewenschte Bruyd
Eens by my komen;
Ach Venus! door uw macht, doet haer ver-
schijne,
Op dat zy eenmael ziet,
't Onlijdelijk verdriet,
't Geen mijn van haer geschied,
Om wien ik quijne.

I I.

Ey! laet mijn brakke down,
Het hert eens rake;
Het hert van die Iusvrouw,
Die mijn doet brake,
In bittere treurigheid getraen, en klachten;
Oft zoo het niet mach zijn,
Dat zy haer voegd by mijn,
Zoo stierd, ó God Inpijn!
In haer gedachten;

I I I.

De volle overvloed
Van al de plagen,
Die ik in mijn gemoed
Om haer moet dragen;
Ey! voerd een traentjen aen de roode tipjes,
Neemt, Inpijn, tot een Boo,
De kleyne Cupido,
En sprenktze dan alzo,
Tot op haer lipjes.

I V.

Van daer tot op haer hert,
Dat zy mach proeve,
De over groote smert,
Van mijn bedroeve;
Bedroeft uyt mtn, en dat om haer af wezen,
't Af wezen is voor mijn,
In 't hert een sware pijn,
't By wezen Medicijn,
Kan 't al genezen.

Veld-

Veld - gezang.

a 2 S V P E R I V S.

G Y lommere Bloempjes, die de groene Beemden gierd,
 Tuygt aen de Beekjes hoe ik door de Min uyt teer; Pluymige
 Vogeltjes tie-----reliert; Zephyre buygt de Takjes door
 uw koele winden neêr, En spreyd de Telgjes, van het dicht
 beboomde Wout, d' Een voor d' ander,, van malkander,
 Om zien oft daer mijn Nymph haer niet verborgen houd.

a 2 B A S S V S.

G Y lommere Bloempjes, die de groene Beemden gierd,
 Tuygt aen de Beekjes hoe ik door de Min uyt teer;
 Pluymige Vogeltjes tie----reliert; Zephyre buygt de Takjes
 door de koele winden neêr, En spreyd de Telgjes, van het dicht
 beboomde Wout, d' Een voor d' ander,, van malkander,
 Om zien oft daer mijn Nymph haer niet verborgen houd.

Veld-

Veld - gezang.

GY Lomm're Bloempjes, die uw groene Beemden gierd ;
 Tuygt aen de Beekjes hoe ik door de min uyt teer ;
 Pluymige Vogeltjes, tiereliert ,
 Zephyre buygt de Telgjes door uw koele winden neer ,
 En spreyd de takjes van het dicht beboomde Wout ,
 d' Een voor d' ander,, van malkander ;
 Om zien oft daer mijn Nymph haer niet verborgen houd.

Klapt lieve beekjes, door het vlieten van uw stroom ,
 Ey ! koele winden, drijft de bladers ruyfchend voort,
 Hoe zijt gy in u loopen zoo loom ?
 Oft rust mijn Nymphje wat in uw gras-rijken oord ?
 Ach ! neen ; waer vind ik dan de voedster van mijn min ?
 Lieve Takjes,, zijt mijn Brakjes,
 Ey ! Beekjes stroomt noch verder boschwaert in.

Wat let u golfjes, Cristalijne borrens-vliet ;
 Dat uwe stroompjes zily'rig vlietend niet en gaen ?
 Dat menze nu niet schommelen ziet ,
 Al ruyfchend op en neder, maer treurend stille staen ?
 En dat uw zuyv're stroompjes trublig zijn vermengt ?
 Zoo ik wane,, doen 't mijn trane ,
 Die 't hert door d' oogen in uw klare borne plengt.

Ha ! Keur-Vorstinne, om u is 't dat mijn gezocht ,
 En flaeuwe klachten gaen ten bemel by de Goon ;
 Om dat gy te wrevelig van my vlucht ,
 Zoo zijn mijn klachten aen de Goden mijne boon ;
 Om te getuygen haer mijn onverdiende smert ,
 Die 't vermogen,, van uw oogen ,
 Doet vlieten uyt de borne van mijn hert.

Hoe ken het herte dat 'er in een lichaem woond ,
 Noch blyven onbeweegt ? aenziende dat een held ,
 Zijn tranen tot getuygen u toond ,
 Hoe 't hert uyt liefde, om zijn Lief lijd liefds geweld ;
 Om dat ik my, Godin, niet derf onderstaen ,
 V te spreken,, u te smeeken ,
 Moet ik in deze brand stil-swijgende vergaen.

Onlangs

a 2 S V P E R I V S.

 O Nlangs geleden, eer dat de Zon, Van 's Hemels top zijn
 gulde stra-----len, Liet over 't vochtig Aertrijk da---- len;
 Zach ik mijn beminde Galathé, Komen drij--- ven met haer Vee,
 Van de kouwe dorre strand, Barrevoets door 't natte zand,
 Na de heyden, Om te weyden, Hare Schaepjes na 't begraetde
 land; Ik ging haer groeten, en zy my weêr; Maer wat ik deed,
 't was al verlooren, Ik kost haer tot geen Min bekoren.

a 2 B A S S V S.

 O Nlangs geleden, eer dat de Zon, Van 's Hemels top zijn
 gulde stra-----len, Liet over 't vochtig Aerdrijk dalen;
 Zach ik mijn beminde Galathé, Komen drijven met haer Vee,
 Van de kouwe dorre strand, Barrevoets door 't natte zand,
 Na de heyden, Om te weyden, Hare Schaepjes na 't begraefde
 land; Ik ging haer groeten, en zy my weêr; Maer wat ik deed,
 't was al verloren, Ik kost haer tot geen Min bekoren.

Onlangs

Stemme : Als 't begint.

O Nlangs geleden, eer dat de Zon,
Van 's Hemels top zijn gulde stralen,
Liet over 't wochtig Aerdrijk dalen;
Zach ik mijn beminde Galathé,
Komen drijven met haer Vee,
Van de kouwe dorre strand,
Barrevoets door 't natte zand,
Na de heyden,, om te weyden,
Hare Schaepjes, na 't begraefde Land.

I I.

Ik ging haer groeten, en zy my weêr;
Maer wat ik deed 't was al verlooren,
Ik kost haer tot geen Min bekooren;
Galathea, hoe dus straf,
Mach 'er niet een kusjen af?
Daer ik, Herderin, wel eer,
Vw bedouwde lipjes teer,
Na mijn lusten,, dikmaels kustten;
Zal dat nu niet eens geschieden weêr?

I I I.

Wat zal ik zegge, Coridon weynst;
Men mach uw woorden niet vertrouwen,
Noch op geen Minnaers klachten bouwen.
Galathea, dat was 't niet;
Zoo gy Coridon beziet,
Zult van al de Herders, gy,
Geen getrouwver zien als my;
V te eeren,, na begeeren,
V te eeren Nymph, na u waerdy.

I V.

Kijkt na mijn Schaepjes, kijkt na mijn Vee,
Kijkt na mijn klaver-ryke weyde,
Die zullen wezen voor ons beyde.
Coridon 't geen gy my bied,
En zal my bekooren niet;
Liever een knaepje na mijn zin,
En een Schaepje vijf, zes min.
Ach! u scheyen,, doet mijn schreyen,
Vaert wel te wreeden Herderin.

Stem : Phillis ik kom buygen.

I.

W Anneer, mijn beminde,
Zal ik gunste vinde?
Wanneer zal 't geschien?
Dat gy mijn bedroefde bert,
In zijn pijn zult verzachten,
En genezen van zijn smert.

I I.

Hoe lang zal ik loopen,
Tusschen vrees, en hopen,
Zonder dat gy mijn
Wild toe zeggen uwde trouw?
Hoe lang zal ik Herderinne,
Leven in gestage rouw?

I I I.

Zijt my geen meer tegen,
Laet u doch bewegen,
Mijn getrouwde min;
Laet my doch in dit verdriet,
Lieve Herderin! niet sterven,
Mits gy mijn getrouweyd ziet.

I V.

Trouweyd zal ik toonen,
Trouwdeyd wild beloonen;
Trouwdeyd in de min,
Is het waerdigst dat men vind,
Dies wild trou met trou vergelden,
En uw trouwen Herder mind.

V.

Ey! wild u begeven,
Om met hem te leven,
In de minne vreugd;
In de min door echt vereend;
Hier toe lieve Herderinne,
My een zoete ja verleend.

C

Klaeg

Na de voys van *Doulands Lachrima.*

a 2 S V P E R I V S.

K Laeg, oogen klaeg, tuygt mijn verdrieten, Door tranens
 vlie--ten, Aemlooze ziel ontlafst uw borst, Van 't geen zy torst,
 Van 't geen zy torst, en steeds moet dragen; Wat doch? liefds
 pla--gen. Vlucht ziel, nu Rozemond my haet, la gantsch verlaet;
 Laet ik my zelve, Een rust-plaets delven, Daer mijn lichaem leyd,
 Ziel-loos, ach! Op dat mach, Met geklag, Yeder een mijn sterref-
 dag, Recht beweenen, mits men zach, My ter dood bereyd.
 Mits ik beminde, En niet kost vinde, 't Geen de Minne zocht; Min
 zocht vreugd, Vreugd liefds deugd, Deugd geneugt; Een geneugt,
 die 't al verheugt, 't Geen gy, Lief, uyt liefd vermeugt, Maer noch
 niet volbrocht; Dies ik my wil gaen bereyen, Om af te scheyen,
 Scheyden van mijn Ro-zemond, Die ik zonder weêr--min vond;
 Vaer wel minnelooze minne, Aerdsche Godinne, Liefde leyd u,
 Liefde leyd u slaef ter dood, Mocht mijn graf-steê zijn uw schoot.

Klaeg,

Na de voys van *Dowlands Lachrima.*

a 2 B A S S V S.

K Laeg, oogē klaeg, tuygt mijn verdrieten, Door tranens
 vlie - ten, Aemlooze ziel ontlafst uw borst, Van 't geen zy torst,
 Van 't geen zy torst, en steeds moet dragen; Wat doch? liefs pla-
 gen. Vlucht ziel, nu Rozemond my haet, Ia gantsch verlaet; Laet ik
 my zelven, Een rust-plaets delven, Daer mijn lichaem, mijn lichaem
 leyd, Ziel-loos, ach! Op dat mach, Met geklag, Yeder een mijn
 sterref-dag, Recht beweenen, mits men zach, My ter dood bereyd.
 Mits ik beminde, En niet kost vinde, 't Geen de Minne, de Minne
 zocht; Min zocht vreugd, Vreugd liefs deugd, Deugd geneugt;
 Een geneugt, die 't al verheugt, 't Geen gy, Lief, uyt liefd
 vermeugt, Maer noch niet volbrocht; Dies ik my wil gaen bereyen,
 Om af te scheyen, Scheyen, scheyen van mijn Rozemond, Die
 ik zonder weër -- min vond; Vaer wel minneloo -- ze min - ne,
 Aerdſche Godinne, Liefde, liefde leyd u slaef ter dood, Mocht
 mijn graf-steê zijn uw schoot.

C 2

Klaeg,

Minne - klagt.

Stem: Gefwinde Bode van, &c.

Stem: Doelands Lachrimæ.

KLaeg, oogen klaeg, tuygt mijn verdrieten,

Door tranens vlieten;

Aemlooze Ziel, ontlast uw borst,

Van 't geen zy torst,

Van 't geen zy torst, en steeds moet dragen;

Wat doch! Liefds plagen.

Vlucht Ziel, nu Rozemond my haet,

Ia gantsch verlaet;

Laet ik my zelven,

Een rust-plaets delven,

Daer mijn lichaem leyd,

Ziel-loos, ach!

Op dat mach,

Met geklag,

Yder een mijn sterref-dag,

Recht besweenen; mits men zach,

My ter dood bereyd.

Mits ik beminde,

En niet kost vinde,

't Geen de minne zocht;

Min zocht vreugd,

Vreugd liefds deugd,

Deugd geneugt;

Een geneugt, die 't al verheugt;

't Geen gy, Lief, uyt liefde vermeugt,

Maer noch niet volbrocht;

Dies ik my wil gaen bereyen,

Om af te scheyen;

Scheyen van mijn Rozemond,

Die ik zonder weêr-min vond;

Vaer wel, minnelooze minne,

Aerdsche Godinne;

Liefde leyd uw slaef ter dood,

Mocht mijn graf-steê zijn uw schoot.

ONlangs mijn Amarillis liep
's Morgens door den douw;
Wat dat ik bad, wat dat ik riep
Amarillis vrouw

Hooren niet, na mijn klagt,
Mijn verdriet had geen macht
By haer,

Voort vlucht zy weer van daer;

In de vlucht haer vlecht,

Aen een boompjen hecht,

Mits zoo staet zy stil,

Ik ombels mijn Amaril.

I I.

Zy, met heur haar ververt in 't groen,

Kreeg van schaemt een blos;

En riep wild gy my dienste doen,

Tijter, maek my los;

Amaril! het geschied,

't Geen uw wil, my gebied

Te doen,

Hier in het lieve groen;

Doch eer ik het doe,

Laet uw Tijter toe,

Dat hy na zijn lust,

Amarillis lipjes kust.

I I I.

Want, eer zal ik u niet ontslaen;

Tijter wel hoe dus,

Waer in heb ik u doch misdaen?

Ken ik met een kus,

Met een zoen, zeyde zy,

Voldoen, kust meê vry,

Wel aen,

En laet my daer meê gaen;

Met een kusje, neen!

Ben ik niet te vreên,

Gy raekt niet van mijn,

Oft daer moeder honderd zijn.

Herders

Herders Droom.

E Er't daeg---je dael-----den, Viel ten Hemel uyt, Op bloempjes en
 op kruyd, Een geu--rig nat; Al eer de roode Roozen, Ontlooken, gierlijk
 bloo--zen, Voor d' opgang van de Zon, en't morgen da-----gen; Dreef
 my de zoe---te Min, In't groene bosch te kla-----gen.

Eer ik mijn klaegjes, noch te deeg aen
 ving,
 Kreeg ik verandering;
 Mijn leden mat, tot rusten heel genegen,
 Zijn schielijk neer gezegen;
 Natuur verkracht mijn geest, de Ziel ge-
 dooken,
 In't diepste van't gemoet, met oogen toe
 geloooken.

In't doode leven docht my dat ik zach,
 Een vriendelijke lach,
 Van Amaril, die neffens my gelegen,

Heeft bloem, en kruyd gekregen;
 Mijn lijf bestroyt met nat bedoude roozen,
 Wiens geur haer schaemte scheen te tuygen
 door het bloozen.

Dus in mijn slape, van de Min gewond,
 Ik my bedroogen vond;
 Ach Amaril! ach Amaril! mijn leve,
 Waer is die vreugd gebleve?
 O vreugd! ó vreugd! waer heen zijt gy
 gevlogen,
 O droom! ó zoete droom! 'k ben in mijn
 vreugd bedrogen.

G E Z A N G.

W An-neer de Zon het morgen-rood, In't Oosten quam ontmoe---ten,
Lag Phæbus in Au-roraes schoot, Om zee en duyn te groe---ten ;

Om Roos, om Bloem, om Vyolet, Met Elst en Linde dicht be-zet, Door
Zuyer koelt te buygen ; Om druppels die als kristalijn, Op Roos en Bloem
gedroopen zijn, Voor Nectar in te zuy-----gen.

I I.

De versch ontloken dageraad ,
Begroet van zuyre winden ,
Haer morgen luchjes vallen laet ,
Op dicht beblade linden ;
De Zon, in't oosten op gestaen ,
Speeld met zijn glans op groene blaën ,
Van hoog getopte boomen ;
Van waer mijn Phillis dreef haer Vee ,
Tot op den Oever van de zee ,
Een brakke water-stroomen.

I I I.

Haer Schaepjes aen de water kant ,
Verquickten door't verkoelen ;
Mijn Phillis gaet terwijl op strand ,
Haer blanke voetjes spoelen ,
En lobbert in het ruyschend nat ,

Dat haer tot aen de middel spat ,
Door drifjes opgevlogen ;
Noyt zoeter vreugd, noyt blijder dag ,
Als toen ik weër mijn Phillis zag ,
Haer natte leden drogen.

I V.

Haer open boezem heel onbloomt ,
't Albasten wit verdoofde ;
Haer blanke kaekjes, bloozend rood ,
Auroor haer glans beroofde ;
Hoe graegde mijn verliefde zin ,
Na dit genot door zoete min ,
Doch dorst het niet betrachten ;
Dies was de vreugde my een smert ,
Een vreugd voor't oog, een pijn voor't
hert ,
Een strijd voor mijn gedachten.

Cloris

Cloris Minne-Droom.

W Aer mach mijn Philida, mijn zoete bek-je wezen? Waer of zy
Mijn hert-jen, Herderin, dat is in duyzend vreezen; Met zuchjes,
haer verschuyld, waer oft zy haer onthoud?
en ge-traen, loop ik door 't na-re wout; Waer zijt gy doch, ey spreek!
Waer zal ik u best vin-----den? Daer leyd zy by de beek, En rust
onder de Lin---den; Zy sluy--mert, ach! zy slaept, op 't kaekjen leyd
een Roos, Die neem ik, ach! ik dool, ô Hemel! 't is een bloos.

I I .

I I I .

Met Zeuxis vind ik my, mijn Philida! bedrogen;	Mijn Herderinne slaept, dies ik besta te kussen,
Natuur uw schoonheyd gaf yets boven het gemeen,	Een kusjen zal haer niet versteuren in de rust; (tusschen,
Vw bloosjes blonken mijn als roosjes voor mijn oogen,	Ey minne! ty te werk, en oft zy onder- Al wakker worden, zegt, 't is Cloris die u
Alzoo dat yder bloos voor my een roosje scheen;	kust;
Ach mocht ik Herderin!	Kus, Cloris, kus haer mond,
Een van die roosjes plukken,	Kus, Cloris, kus haer kaken,
En, door de zoete min,	O lipjes! rood en rond,
Daer op mijn lipjes drukken,	Waer na mijn lusjes haken,
Ach! mocht ik, dorst ik, ach! ô neen! ik durrif niet,	Waer na de minne wenscht, ach Philida! mijn lief,
Ik raek in ongena zoo Philida my ziet.	Zacht, Cloris roeptze, zacht, wat doeje minne dief.

Cloris, aen de water stroomen,
Dicht onlommert van de boomen,
Rusten, en in slaep hy vil;
Droomden, dat hy in zijn lusten,
Philida haer lipjes kusten,
Wakker zijnde was 't een gril.

G E Z A N G.

O Ntlooken Roos die aen uw distel pronkt, En gierd uw struyck
 Hy, die u liefst, uw roo-zelaer be-lonkt, Tot dat gy u
 met pur-per roo-de bladen; Leer, jonge Maegd, wanneer gy word gevrijd,
 op geeft in zijn ge-naden.
 Dat gy u maekt, na't vryen, vrybeyd quijt.

I I.

Geeft gy u op, uyt min, aen die u mint,
 Denk dat gy hebt u zelven weg gegeven;
 Wat Minne wil, dat moet gy zijn gezint,
 Vw wille moet Mins lust ten dienste le-
 ven;
 Dat is gezeyd, wanneer gy zijt getrouwt,
 Schik, dat uw liefd Mins plichten onder-
 houd.

I I I.

Het roosjen staet niet op zijn struyk en
 bloeyd,
 Om zo zich zelfs in 't bloeyen te behagen,
 Maer, 't geeft zich op als het den Plukker
 snoeyt;
 Zo moet haer ook een jonge Vrijster dragē;
 Zo, na de trou, zy met haer plukker kant,
 Is 't weyg'ren haer geen eere meer, maer
 schand.

G E Z A N G.

Phillis dreef op strand haer vee,
 Schort haer keursje tot de knietjes;
 Spoeld haer voetjes in de Zee,
 Die haer brakke water-vlietjes,
 Met een snelle drift op drong,
 Dat het aen haer borsjes sprong;
 Zy, verbaest te rug gelooopen,
 Deed haer natte boezem open.

I I.

Coridon die quam op 't slag,
 Zy beschaemt, schuyt in de roozen;
 Om dat haer den Herder zach,
 Kregen beyd haer kaekjes bloezen;

I I I.

Phillis sey, waer ik Diaen,
 'k Zoud u in een hart verkeeren,
 Voor het leed aen my gedaen,
 Deze vraek op u begeeren;
 Phillis 'k hoop niet dat gy 't mient;
 Waer meê heb ik dit verdiend?
 Hebt gy lust een hert te plagen?
 'k Zal u 't mijn ten offer dragen.

Mijn

Stemme: Rogiers Baletti.

M In zoete Rozemond, Ach! ik voel mijn hert gewond, Door het
helder sterren licht, Van u verweend en zoet gezicht; Ay! aenziet, Mijn
bedroeft, en swaer verdriet, 't Geen ik door de min, Om u Godin,
Ach! zoo meenigmael geniet.

I I.

Ik zucht, ik ween, ik klaeg,
Ia de Min is my een plaeg;
Maer een quelling, en een pijn,
Mits gy te straf zijt tegens mijn;
Nare nacht,
Ach! hoe meenig minne klagt,
Deed ik met getreur,
Voor mijn liefs deur,
Onverhoort en niet geacht.

I I I.

Waer toe dan meer gemind,
Daer het hert geen troost en vind;
Minne, weg, vertrekt van mijn,
Ik wil uw skaef niet langer zijn;
Min baerd strijd,
Zoo wanneer men mind en vrijd;
En tot zoo een Maegd,
Zijn liefde draegt,
Die oprechte liefd bestrijd.

Stemme: O Kerfnacht! schoonder, &c.

I.

V Kaekjens dragen hooger bloesjes,
Als 't keurigst puyk van de roesjes;
Ach Heunigs-beekje! Maegden-roem,
Hoe kan 't verliefd oog aenschouwen,
Een schoonder Lely onder Vrouwen,
Als u, ó Paphos! Meze-bloem?

I I.

De blanke Lely op zijn struyken,
Moet onder uw kaekjens duiken;
En 't flaeuwe bos van inkarnaet,
Moet voor uw roode wangen wijken;
Geen Appel-bloeyzem heeft gelijken,
By 't bos dat op uw lipjes staet.

I I I.

Geen Sterren in de nacht zo blonkken,
Als doen de glinsterende vonkken,
In minne nachjes uyt gespreyd;
Als Heunig-beekjen is in 't vryen,
En dat een lonkjen van ter zyen,
Word op 't geliefde aengeleyd.

I V.

Swicht elpen-been, voor witter tandjes;
Smelt witte sneeu, voor blanker handjes;
Wijk, wijk korael voor lipjes rood;
Wijk gitten, wijk voor bruyne oogen;
Noch leyd 'er roem van meer vermogen,
Beslooten in haer Maegde schoot.

Ik die

Stemme : Io tho de Perfonne, &c.

I K die uyt minne, Meenig zuchjen braek; Ik die zoo meenig traentjen stort,
 Om mijn Godinne; Die al mijn vermaek, Mijn wellust en mijn vreugd verkort;
 Ach! ik smelt van rouw, Door uw strafheyd, wreede vrouw, Die niet acht
 mijn oprechte trouw; 't Herte smoort in pijn, Mits gy u nu toont te zijn,
 Al te hard, al te wreed tot mijn; Ik ben bereyd, Vw straf my op geleyd,
 Te dragen, tot de dood die scheyd. Ik ben, &c.

I I.

O Diemer boompjes!
 Die mijn Liefs verdriet,
 Getuygen kost, had gy gehoord;
 O Amstel stroompjes!
 In wiens klare vloed,
 Zoo meenig traentjen leyd gesmoord;
 Als de brakke vloed,
 Persten uyt mijn droefgemoed,
 Door het leed dat gy, Nimpb! aen my doet;
 O mijn veld Godin!
 Door uw koele straffe zin,
 Wreed en d'wers tegens mijne min;
 Van hoop ontbloot,
 Voel ik my in de noot,
 En wacht mijn uytkomst door de dood.

I I I.

Als nu mijn sryen,
 Als nu mijn ellend,
 Als nu mijn minnen is gedaen;
 En dat mijn lyen,
 't Geen gy my toe zend,
 Zal met mijn dood ten eynde gaen;
 En mijn minnend hert,
 Vytgeteert door liefdens smert,
 V uyt liefde geoffert werd;
 Druk dan dees mijn klagt,
 In uw zinnen en gedacht,
 Die mijn liefd totter dood hebt veracht;
 Denk! hoe getrouw,
 Hy was, die om zijn Vrouw,
 Uyt liefde, 't leven missen wouw.

Vergeefs gezeyld, vergeefs geroeyd,
 Als stroom u tegen ebt, oft vloeyd;
 't Is al vergeefs, 't zy koel oft stil,
 Als het geluk niet dienen wil;
 Men leyd vergeefs de riempjes by,
 Het zy te loevert, oft in ly;
 Vergeefs gestreên voor ongeval,
 Als 't schip moet aen de lager wal.

Herders-

Herders - klagt.

Stemme : Yets moet ik u Laura vragen.

Yets moet ik u Boompjes vrage ,
Mits dat gy ziet alle dage
Wat hier in dit Bosch geschied ;
Of de geen, die mijn doet quellen
Nimmermeer u komt vertellen ,
Oft zy Liefde draegt of niet.

Lieve Telgjes kost gy spreekken ,
't Weten zoud my niet ontbrecken ;
Mits ik trouwe Minne draeg ;
Waerom ik veel droeve smerte ,
Lijd verborgen in mijn herte ,
Met geguyning alle daeg.

Ik zie vaak de Beekjes stroomen ;
Ik vraeg vaak de stomme Boomen ,
Die betreurt zijn alle beyd ;
Wie tot treuring haer verporre ,
Dat haer groene Telgjes dorre ?
Maer ik kryge geen bescheyd.

Gaen ik by de zoete dieren
Die zeer vrolijk tiereliieren ,
Klaeg ik aen haer mijn verdriet ,

En de oorzaak van mijn weenen ;
Meer geluyt gelijk de steenen,
Geeft het zoet Gevogels niet.

Staen de Bloempjes schoon van kleuren ,
Hooft het groene Gras mijn treuren ,
En het Vee dat daer in weyd ,
Is bedroeft van mijnent wegen.
Ia 't is al met my verlegen ,
Om te troosten mijn bereyd.

Zoo ik by de Beekjes kome ,
Zien ik droevig na haer strome ,
Strax is hare loop gedaen ;
Vraeg ik waerom zy die staken ?
Om dat u bedroefde kaken
Zijn ontcierd met brak getraen.

Winden, die 't geboomt doet buygen ,
Vvoud gy Amaril getuygen
Eens de oorzaak mijns verdriet ;
Het verdriet dat my doet klagen ,
Zuchten, weenen alle dagen ,
Dat het al om haer geschied.

Koom ik, met mijn Schaepjes weyde,
Aen de Beverwijker Heyde;
Teder Schaepje schrikt bevreesft,
Voor 't gevaer dat my de minne,
Daer doet komen in mijn zinne,
Door 't vernieuwen van mijn Geest.

Hoe my Amaril zag dwalen,
Hier in deze graze-dalen,
Eenig met mijn teere Vee;
Ik begon mijn droeve zuchten,
Maer mijn Amaril ging vluchten,
Duynwaerd in, op strand, na Zee.

Ik ging voort mijn Schaepjes drijven,
'k Lietze zonder Herder blyven
Alse waren by de Bron;
'k Heb mijn gang door Duyn genomen,
Tot aen Strand, daer ik zag komen
Amaril met Coridon.

Daer by zag ik noch vergaren,
Twee oft drie, van d' Steedze paren,
Groeten daer op haer manier;
Amaril, na Herders wijze
Die manier begon te prijze;
't Vvas, wat zul' we maken hier?

't VVierd bestemt na duyn te loopen,
Om de graesjes wafst te knoopen,
Coridon teeg eerst voor uyt;
Die zoud d' eerste graesjes binde;
Teder liep met zyn beminde,
Zien wie eerst zoud zyn de Bruyd.

Wat zag ik al vreemde treeken,
'k Hoorden Amarillis spreekken;
Hoe zit Coridon dus stil?
Amaril, na haer behagen,
Deed met deze letters vragen.
W. W. W. 't Hert W. Wil?

Dat gedaen, ginge op een scheyen,
Teder ging zyn Lief geleyen;
Doch voor het vertrek genoot
Teder Minnaer eerst zyn lusten;
Teder zyn beminde kusten,
't Leven baerde my de dood.

Vvat zaegt gy bedroefde oogen?
Kost mijn herte dit gedoogen,
Deze trotsheyd, en de spijt?
Dus zat ik in mijn gedachten,
Deed wafst mijn bedroefde klachten;
Klagende, ging ik haer quijt.

Daer zat ik alleen verschoven,
Zuchtend zag ik eens na boven
Daer de Zon hem had verschuyld;
Schreyend zag ik na de Aerde,
Aerde die mijn droefheyd baerde,
Vvaerom is het dat gy pruyt?

Vvaerom blijf ik hier alleene
Op de strand? daer ik steeds weene;
Om dat strand de wreede straf;
Niet de strand, maer hier geschiedend,
Dat my Amaril, al vliedend,
Oorzaek tot mijn weenen gaf.

Zy is d' oorzaak dat ik zuchte;
Zy is d' oorzaak door haer vluchte;
Amaril, hoe ken 't geschien?
Daer uw oogten noyt, haer dagen,
Eenig ontrouw in my zagen,
Nocht ook nimmer zullen zien.

Ben ik u te slecht van kleeden?
Ben ik u te plomp van leden?
Ben ik Boerig op-gevoed?
Ben ik onbequaem van wezen?
VVerd mijn onneming misprezen?
Oft gebreekt het my aen 't goed?

VVild gy na mijn schaepjes kijken
Die by d' uwe niet gelijken,
Amaril mijn Veld-Goddin;
VWild het minst voor 't meest niet kiezen,
't Meeste voor het minst verliezen;
Vvat schaed u een Schaepje min?

VVild uw gunsten hem verlienen,
Die u dienstig zoekt te dienen,
En te vieren uwe leugd;
Tracht met zulken een te paren,
Daer gy uwe jonge laren
Vvrolijk meed verslyten meugd.

Laet die lichte Linkers loopen,
Die zoo schoon in 't oog by hoopen
Vvleyen, smeeken, met gebeën;
Schoone woorden veel verlienen,
Daer zy schoon meê keunen dienen,
Al en meenen z' er niet een.

Acht haer niet hoe schoon zy smeeken,
Vvacht jou voor die Hooffsche treeken,
Door de schijn schoon voor gedaen;
't Is bedrog, wild my gelooven,
D' Herders gaen haer verr' te boven,
Neemt mijn gulle trouwheyd aen.

Stem : L' Avignone.

Stem : Dertele Venus.

Almogende Godin,
 Uw lipjens zijn 't woedzel van mijn
 trouwe min,

Ach! Rozemond,, ik die my vond,
 In 't binnenst van mijn ziel gewond;
 Toen d' oogen,, bewogen,
 Het hert,, tot smert, mijn ziele werd,
 Met hoop gepeyd,, van zoetigheid,
 Die op uw lieve lipjes leyd.

Waer is 'er doch robijn, (zijn?)
 In schoonheyd zoo schoon als uw lipjes
 Waer is 'er roos,, zoo hoog van bloos,
 Die ik voor uw lipjes koos?
 'k Zeg lipjes,, wiens tipjes,
 Ik hou,, Me-vrouw, met Hemels dour,
 Besproeyt te zijn,, waer meê gy mijn,
 Kunt laven in mijn droeve pijn.

Ach! of de min my gaf,
 Te zuigen, van uw korale lipjens af,
 De Nectar vloed,, die mijn gemoet,
 Alleenig door gedachten woed;
 Gedachten,, wiens krachten,
 Godin,, mijn zin, voen in de min;
 Als ik aenzie,, uw lipjens die,
 Ik liefdens dienst ten offer bie.

Al woud Iupijn zijn troon,
 My geven; om daer te vare met 'er woon;
 En noch daer by,, zijn heerschappy,
 Ook overgeven woud aen my;
 'k Zoud vlieden,, 't gebieden,
 Veel eer,, en meer, naer u begeer;
 Mijn Afgodin,, in zoete min,
 V dienen met mijn hert en zin.

Ter wereld is geen zoeter zoet,
 Als 't geen de zoete liefde voed;
 Wat penne heeft 'er oyt beschreven,
 De zoetheyd die de liefd kan geven?
 Die 't wil bestaen acht ik verblind,
 Mits liefde alle ding verwint.

AErdige Nymphen! aerdsche pronk,
 Gy die door 't lieve licht,
 Van uw verweende oogs gelonk,
 En over zoet gezicht, (tert,
 Van binne,, Godinne, op 't alderhoogste
 Mijn verwonnen liefd dragend hert;
 Om u te betoone,, ach! overschoone,
 Hoe gy door lonkjes woed,, mijn gemoed,
 Gelijk eê roosjen,, zijn bloeyend bloosjen,
 De Zon ontlieven doet;
 Zoo is 't hert door uw oogens schijn,
 En lieve lonkjes op-gequeekt, om u ten
 dienst te zijn.

Blinkende sterren, oogens glans,
 Indien de God Iupijn,
 Had aen uw schoonheyd eenig kans,
 Gy zoud, Godinne zijn, (Palleys,
 Voogdesse,, Princeffe, van 's Hemels hoog
 Daer de Goden zoo menig reys,
 Naer u zullen wenschen,, ô zoetste! der
 menschen,
 In 't hemels hoog gebouw,, schoone vrouw;
 Op dat met de vonkjes,, van uw lonkjes,
 Den Hemel pronken zou,
 In de plaats van 't morgen sterre licht,
 Zoud dan de aerde, aerdsche Nymph!
 ontfangen u gezicht.

Al mijn gedachten! Hemels Goon,
 My dringen door 't gemoed;
 En knielen voor uw hooge troon,
 Daer 't hert zijn offer doet; (port
 Godinne,, der minne,, 't is liefde die my
 Dat mijn zieltjen geoffert word, (gen,
 Aen 't groote vermogen,, van u bruyt oo-
 Daer kniel ik eerbiedig neêr,, en de sweer,
 Dat ik u zal dienen,, mijn liefd te ver-
 lienen,

Kan weygeren nimmermeer, (mijn,
 Zoete Nymph, ontfang de dienst van
 En laet my in getrouwe liefd u slaef als
 Minnaer zijn.

Stem: Ceste Cruelle.

HOe vaak koom ik mijn schaepjes
weyde,
Aen d' oever van den Yffel stroom;
Daer haer mijn Nymphjen neder leyde,
En riep haer Herder in den droom;

Dat hy zijn lusjes,
Aen zijn Herderin,
Met duyzend kusjes,
Na zijn eygen zin,
Zoud boeten in de min.

I I.

Zy, door een zoeten slaep bevangen,
Met bloem en kruidjes in haer schoot,
En roode Roosjes op haer wangen,
Lag met haer borsjes hallef bloot;

Ik woud met kusjes,
Minne graegt verzaen;
Door liefdens lusjes,
Die eens raken aen,
Maer dorst het niet bestaen.

I I I.

Ik nam de blaedjes van de Roozen,
En dekt haer blanke borsjes toe;
Die ik in 't eefste van haer bloezen,
Rontzom de zoete speentjens doe;

O tepel tipjes!
Aerdig, kleyn, en rond,
O Rooze klipjes!
Op Albaster grond,
Ik ben, en blijf gewond.

Stem: Hansje sneed, het Koorn.

IK gae zoo vaak,, tot mijn vermaek,
Aen 't Beekje by de Linde;
En dat alleen,, om dat ik meen,
Mijn Nymphje daer te vinde.

I I.

't Gebergt en top,, dat klim ik op,
En ga door het Bosshage;
Waer Echo meld,, en my verteld,
Zoo menig vryerage.

I I I.

Doch 't is verdriet,, als d' oog niet
ziet,
Waer hert en ziel na baken;
Dat is het schoon,, van u perzoon,
En rood gebloufde kaken.

I V.

Vw lipjes teer,, vermogen meer,
Als Phœbi gulde stralen;
Dewijl Me-vrouw,, des Hemels doww,
Komt op uw lipjes dalen.

V.

Ach! Herderin,, mocht ik mijn Min,
Eens door uw lipjes blussen;
Een kleyne zaek,, is mijn vermaek,
Mijn Nymphjen eens te kussen.

Stem : Rogier bon Temps.

Stem : Dat Phillis reyft en spoeyt.

Noord-weste wind verheft dus niet,
Hoort na 't gebied,
Van een Godin, wiens hert door-wond;
Wenscht dat u buyen,
Weder na 't Zuyen,
Keeren terstont.

Æole eens uw krachten stelt,
In haer geweld;
Op dat zy mach haer liefste vriend,
't Zy wat voor baren,
Hy komt door-varen,
Geven voor wind.

Het Scheepje daer u Lief in sweeft,
Geen nood en heeft,
Dewyl dat hy, bezorgde Vrouw,
Voor buyige winden,
Wel Haven zal vinden,
Met Anker en Touw.

Waer mede 't Iacht is zoo ik mien,
Zeer wel verzien;
Dan doch natuur toond liefdens aert;
Dat gy Godinne,
Met trouwe Minne,
Bekommert waert.

Æolus hoort na u gebied,
Ey! zorget niet;
Hy geeft zijn Winden zoeter keer;
Hy voegdze ten besten,
Van het Noord-Weste,
Na 't Zuyen weêr.

Ik zag dat hy door yver gaeg,
Zijn oogjes staeg,
Deed lonken na den Noorden; doe
Hy quam gevaren,
Door Minne baren,
Na zijn Lief toe.

Ik bidde u Princesse zoet,
Neemt dit in 't goed;
Mijn feyling duyd ten besten doch.
Verschoont Goddinne,
Mijn zoet beginne,
Zonder bedrog.

OZoete Rozemond!
Gy die my hebt gewond,
En in de morgen stond,
Mijn geest komt wekken;
En my, door liefdens wet,
De zoete slaep belet,
Ia, kund my van het bed,
Tot u doen trekken;
Oft door de droom mijn geest vermaken,
Door 't kussen van uw roode kaken.

Eer 't morgen licht ontsluit,
En voerd der Goden bruyd,
Ter hooger wolken uyt,
In Zonne stralen;
Kan ik in stille nacht,
Van liefdens diep gedacht,
Door zoete droom verkracht,
Mins woedzel balen;
Ik schijn verliefde graegt te koelen,
Vw borsjes, Rozemond! te woelen.

't Gedacht voor beeld aen my,
Mijn Rozemond! dat gy,
Gelegen aen mijn zy,
My hebt omarremt;
En uyt u mondje blaest,
De geur, waer meê gy aest,
Mijn ziel, by d' uw geplaeft,
Door liefd verwarremt;
Als ik mijn mond leg aen uw tipjes,
Blaest gy wyolen uyt uw lipjes.

Maer, als den dag my pord,
En dat ik wakker word,
Voel ik my in gestort,
Een schijn voor wezen;
Als ik tot kennis raek,
En over-denck de zaek,
Is ydel mijn vermaek,
Vyt droom gerezen;
En ik, geopent mijne oogen,
Vind door het droomen my bedrogen.

Stemme : La Orange.

Het lodderlijke licht,
 Van u verweent gezicht,
 Iuffrouw, heeft in mijn droevig hert,
 Geroed, gebaert, een wreede smert;
 'k Beklage,, de dage, ó schoon Godin!
 Dat ik verwonnen bin;
 Nu beden,, gebeden,
 Vniet bewegen kunnen tot de Min.
 Laet varen schoone Maegd,
 De zorgen die gy draegt,
 En twijffeld niet aen Tyters Min;
 Die u standvastig blijft Godin;
 Wát Tyter,, die myt'er, zo menig Maegd,
 Nu by u liefde draegd;
 Door reden,, my beden,
 Ter wereld niet als u by zijn behaegd.
 Ik Min u schoone Zon,
 Waer't dat ik meerder kon,
 Doen blijken van mijn trouwigheyd,
 Ik zoud't bewijzen zoete Meyd;
 Op aerde,, geen waerde, zoo lief voor mijn
 Als uwe deugden zijn;
 O schoone,, tot loone,
 Wensch ik het lieve licht van u aenschijn.
 't Is Tyter, schoone vrouw,
 Die garen boeten zouw,
 Zijn lusjes aen uw jonge jeugd;
 En kussen eens met zoete vreugd,
 De tipjes,, uws lipjes, bevocht Iuffrou,
 Met zoete aessems douw,
 De bloosjes,, als Roosjes,
 Ik van uw lieve kaekjens plukken zou.
 Ey schoone! slaet eens op,
 De vensters, die in't top,
 Van't hooge voorhoofd schoon ontdaen,
 Al flikkerend als twee Sterren staen;
 Met Boogjes,, pas boogjes, het brandend
 licht,
 Van u lonkend gezicht,
 't Vermoogen,, uws oogen,
 De brand der Minne in mijn boezē sticht.

Stem: Zien ik niet onder de, &c.

Als het avond lug je daelde,
 En de Zon na't westen schoot;
 Als mijn geesjen aessem haelde,
 Vyt het lieve avond rood;
 Zoete vreugde my beving,
 Als de Zon te bedde ging.

I I.

Als de Maen weér was ontloken,
 Midden in zijn volle pracht;
 Daer de Zonne was gedoken,
 En zijn reyze had volbracht;
 Koom ik aen de Water kant,
 Van de zoete Zuyder-strand.

I I I.

Daer de Maen haer bleke stralen,
 Op de baren schijnen liet;
 Daer mijn Nymph alleen ging dwaalen,
 Dien ik zag, maer zy my niet;
 Die in zoeten avond koeld,
 In de Zee haer voeties spoeld.

I V.

Maer mijn Nymphje heel bedrogen,
 Door de driffjes van het nat,
 Dat al ruysschend quam gevlogen,
 En tot aen haer knietjes spat;
 Word gestoort, en neemt een keer,
 Met zoo riet zy my van veer.

V.

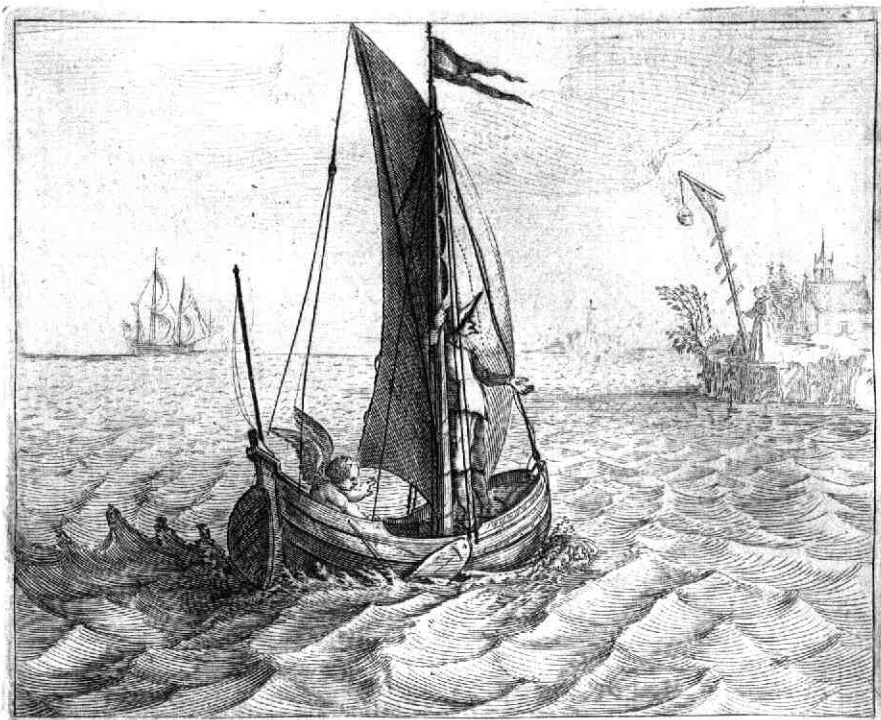
Ik, by haer aldaer gekomen,
 Neem haer zoetjes by der hand;
 Gaende na de groene bomen,
 Daer veel Roosjes staen geplant;
 Daer zy in de Mane-schijn,
 Vlocht een Roozen kransselijn.

V I.

'k Hoorde haer een Liedje quelen,
 Dat zy zoet en geestig zong;
 Waer door zy mijn lust tot spelen,
 Van dat geestig deuntjen dwong;
 Ach! wat was't een lief gespeel,
 Zy haer stem, en ik mijn Veel.

Vliegt

Stemme : Rogier bon Temps.

V Liegt snelle winden haest voor heen, Door gunst der stromen,
 Na Charileen ; Voorwind af-komen,
 Bruyst, schommelt zoetjes brakke stroom, Met min belacn.
 Met Zuyér vlaeg jes,
 Dan hoog, dan laeg jes,
 Tuyt dat ik koom.

I I.

Ey! zoete golfjes van de Meer,
 Springt op en neer ;
 Ey! blaeswe tijen, drijft uw vloed,
 Met snelle Stroomen,
 De Eyke Boomen,
 Eens ruysschen doet.

I I I.

Slaet zachjes tegen 't swakke Riet,
 Tot dat zy ziet,
 Mijn nyt-ge-spannen Zeyltjes staen ;

I V.

Wanneer ik kom ter plaets daer zy,
 Zal zien na my ;
 Zoo stiert mijn tong, ó God Iupijn ;
 Dat zy met reden,
 Mach aen-gebeden,
 Werden van mijn.

V.

Eerbiedig vallen haer te voet,
 Met heusche groet,
 En klagen van mijn sware pijn ;
 Op dat met lufjes,
 Drie zoete kusjes,
 Mijn well komst zijn.

Stemme: Si ceste Malheureuse.

L Act uw teere Telgjes buygen,
 — Spraeckeloos geboomt;
 Beekjes, wild mijn droefheyd tuygen,
 Als gy ruysschend stroomt,
 Door Duyn, door Zand,
 Door Berg, door Land,
 Met groene Linde dicht beplant.

I I.

Als Dorilea hier komt weyen,
 Eenzaam met haer Vee;
 Tuygt dan al het droevig schreyen,
 Dat ik om haer deê;
 Ach! Boompjes treurt;
 Ey! Telgjes scheurt;
 Tuygt haer het geen hier is gebeurt.

I I I.

Wanneer zy de zachte treedjes,
 Herwaerts beene stiert,
 Met haer fiere flukze Leedjes,
 Door de Lommer swierd;
 Stort van uw blaên,
 Dan al't getraen,
 Dat gy, ô Telgjes! hebt gelaên.

I V.

Druypt zachjes op haer roode kaken,
 Dringt in haer gemoed;
 Glijd zoetjes van de gladde daken,
 Mengt u in haer bloed;
 Dat zy beproeft,
 Hoe't hert bedroeft,
 Door trouwe Minne trooft beboeft.

Stemme: Mijn trooft, mijn hert.

A Ch zoete min!
 Gy die mijn Ziel en zin;
 Gy die mijn bloed, ja mijn gemoet, ge-
 heel door vroet;
 Eylaes, eylaes! wat voor een smert,
 Lijd ik in mijn verliefde hert?
 Wat hel, wat quel, wat innerlijke pijn
 berooft my alle vreugd;
 Eylaes! in droeve rouw,
 Door d'oogen van Me-vrouw,
 Verdort mijn jeugt.

I I.

Ik ben gestelt
 Als Was dat leyd en smelt,
 Door Zonne-schijn, zoo verdwyn, ik
 in de pijn;
 Ach! in de pijn van minne vlam,
 Die my mijn vrygheyd benam,
 En vloog, door't oog, in mijn verliefde
 borst, waer eerst de min ontsproot,
 Als gy my maer een wonk,
 Dat is een zoete lonk,
 In't herte schoot.

I I I.

Als ik de Maen
 Zie by de sterren staen,
 Mijn Ziektje zucht, door liefde bevrucht,
 aenschouwt de lucht,
 Met Stralen van het sterre licht,
 Vertoonende mijns liefs gezicht;
 Ik denk, een wenk, die mijn Godin uw
 d' Hemel van haer oogjens schiet,
 Is als de Sterren zijn,
 Die men in glans en schijn,
 Ten Hemel ziet.

Wat

Stemme : Engelsche klokken-dans. Stem : Schoonste Nymphe in &c.

Wat is 't een vreugde,
Wanneer de Jeugt het zoete vryen
pleegt;
Wat is 't geneugde,
Wanneer de liefde tot weder liefde beweegt;
Hoe zoet,, voldoet, de liefde ziel en zin,
Door lustens van de min,
Ter Ziel gesloopen in;
Als omhelzing en gezoen,
Liefdens offerande doen,
Aen de lieve liefde Godin.

I I.

Geen zoeter lusjes,
De wereld geeft het herte van de jeugt;
Als dat met kusjes,
De liefde haer tijd besteed in liefdens
vreugd;
Daer hy,, en zy, betrachten liefdens zoet,
Daer liefde kussens woed,
Daer liefde liefde voldoet;
Liefde met liefde gevenaerd,
Is een Hemel op der Aerd,
In 't verliefde liefds gemoed.

I I I.

Als min met minne,
't Geminde peyd, en woekerd in 't gevry;
Wie kan 't verzinne,
Hoe zoet dat daer de liefdens vreugde zy;
Daer tien,, voor ien, de zoete liefde geeft,
Als Ziel om Ziele sweeft,
En Ziel in Ziele leeft;
Daer de liefde in 't geblus,
Van het lieflijk gekus,
Noyt een vol genoegen heeft.

Die de Wereld wel in ziet,
Zy is niet,
Als een woeste Zee vol baren;
Ach! de Wereld is een klip,
Die het Schip,
Na de duyst're grond doet varen.

I I.

't Schip gelijk ik by de Mensch,
Die zijn wensch,
Gaet in 's Werelds lust gebruyken;
's Werelds wellust is de klip,
Die het Schip,
Na de duyst're grond doet duynken.

I I I.

't P'rijkel dat zijn ziele wond,
Is de zond,
Zonde zijn de woeste baren;
Rijkdom is haer ebb', en vloed,
Die 't gemoed,
Met haer golven komt beswaren.

I V.

Hoe verkeerlijk is den Mensch,
In zijn wensch?
Zoekt op Aerden 's Werelds lusten;
Maer de wisse dood ons leerd,
Het verkeerd,
Als de Ziele zoekt te rusten.

V.

Hemels-Prins, gunt my alleen,
Te betreên
Wegen, die my mogen leyden,
Door 't gezelschap van de Deugd;
Na de vreugd
Van des Hemels eenwigheyden.

Stem: Phyllis quam Phylander &c.

D Oor 't verloopen van de tijden,
Keerd de droefheyd weêr in vreugd;
Rozemond, het droevig lijden,
Dat ik leed om u Ieugt;
Door een zoete Minne-brand,
Slaen ik willig van der hand.

I I.

Phyllis was het eerste lonkje,
't Welk mijn jonge borst ontstak,
Wanneer een lieff'lijk lonkje,
Vyt hare oogjes brak;
Op-gepronkt van de natuur,
Met een tintelend gegluur.

I I I.

Met twee purpur roode Roosjes,
Bloeyden 't sneeuw wit kaeke-vel;
Schaemt-root vermengde bloosjes,
Die ik niet vergeten zel,
Stonden als een pronk ten thoon,
Op uw witte wangetjes schoon.

I V.

Phyllis, als ik mijn gedachjes,
Op ons oude Minne roe;
Zend ik wel duysend lachjes,
Vw lieve oogjes toe;
Dat zy zien de vriendelykheyd,
Die daer in mijn hertje leyd.

V.

't Oude zal een nieuw verwekken,
Phyllis vlecht een Roosje-kranz;
Laet my ten dienst verstreken,
Te leyden aen den dans,
Phyllis aen Amynthas hand,
Die met vreugd de Meye plant.

V I.

Voor de pracht van Hoofsche zijje,
Kies ik nu een Boere pij;
Voor Steedze pronkerijje,
De keurige waerdy,
Van de Roosjes, van 't gebloemt,
Daer een Herderin op roemd.

Stem: Wakkere voetjes, &c.

E Tlaes! wat dwingt mijn swak gemoed,
Tot tranens-vloed?
Wat port mijn hertje tot geween?
Wat droeve plagen,, doen my dus klagen?
't Is buyten reên;

I I.

Dat gy, door 't af-zijn, mijn bedroeft,
Zoo lang vertoest;
Eylaes! wat is 'er in de weeg?
Waer dat ik kome,, ik ben vol schrome,
't En is geen deeg.

I I I.

Steets komt my droevig in de zin,
De zoete Min,
Die gy en ik, met zoet vermaak,
Van lieve luffjes,, en zoete kuffjes,
Gebruykten vaek.

I V.

Het schijnt een Engels zoete aert,
My 't hert beswaerd;
Om dat hem daer verborgen houd,
Die ik mijn leven,, door 't over-geven,
Heb toe-vertrouwt.

V.

Wanneer, wanneer zal 't doch eens zijn
Dat hy by mijn,
Hem neder stellen zal te rust;
Eerbiedig groeten,, en vrolijk boeten,
Mijn lieve lust.

V I.

Cupido toond uw gunst aen mijn,
Ontslaet van pijn,
Mijn hertje, dat zoo vaek bedroeft,
Door liefds toeneuygen,, om dat mijn eygen,
Zoo lang vertoest.

Rijst

Stemme : Wanneer ik slaep.

Rijst uyt den slaep, rijst op Aurora zoet,
Op dat uw komst de nacht verdwijnen doet;
Slaet uw Paerden aen, , dwingt de bleeke Maen,
Dat zy voort vertrekt, en den dag op-wekt,
Na wiens komste dat ik haeke;
O dag! ó lichten dag! wild naeke.

I I.

Steekt uyt u hoofd des Hemels booge top,
O gulde Zon! en sluyt uw Zalen op;
Zegt dat Flora komt, , plukken het geblomt;
Zend de Nymphjes uyt, om Laurieren kruyt,
Om 't Lauriere Kruid te vinden;
Ik zal mijn Lief een Kransje binden.

I I I.

Met Roosjes rood, en Bloempjes zoet door-
breyd,
Waer op den Dousw noch versch en zuiver leyd;
Die hier neêr-gestort, uyt den Hemel word,
Op dit groene Lof, daer ik plukke of,
Bloempjens schoon, die ik vast bechte,
Aen een Kransje, dat ik vlechte.

I V.

Het Schaepjen teer gaet weyden door het gras,
't Herdertje wou hy by zijn Schaepje was;
't Ruyge Geytje teer, , loopt vast heen en weêr;
Klimt het spitste top, van 't Gebergte op;
't Loopt heen en weêr deur alle hoeken,
Om zijn weder-paer te zoeken.

V.

Den Herder zoet, met zijne Herderin,
De lust voldeed, van zijn volwenschte Min;
Leggen mond aen mond, in den morgen-sond,
Als de Schaepjes gaen, hare lust verzaen,
In de Klaver-rijke dalen,
Als de gulde Zon komt stralen.

Stem : Verheft u diep, &c.

Gelijk een Roosjen zoet,
Zijn struykjen cieren doet,
Door lieflijke kleur,
En bloeyzels van zijn blaen;
Die met een zoete geur,
Aen 't groene struykjen staen.

Wiens knopjen open gaet,
Wanneer den dageraad,
De gulde Zon verspreyd,
En droogd het peerle nat,
Dat op het struykje leyd,
En ciert het Rooze blad.

Zoo doet gy schoonste mee,
Wiens kaekjens wit als snee,
Gesprekelt met een bloos,
Op zilver witte grond,
Beschamen d' schoonste Roos,
Dat op zijn struykjen stont.

O! schoone Rooze blaen,
Met Nectar dauw belaan;
Ach! of de Zon van min,
Door krachten van het oog,
De Nectar dousw Godin?
Eens van uw lipjes zoog?

Tot lessching van de brand
Die door mijn ingewant,
En al mijn leden trekt;
Ia zielen zinnen smert,
Ey! kusjes, my verstrekt,
Een voedzel voor het hert.

Och! of een zugjen kon,
Verstrekken my een Zon,
Om 't Roosjen van uw leugd,
T'ontluyken schoone Vrouw!
Gy weet niet met wat vreugd,
Dat ik het plukken zouw.

O zoete

Stem : Si tanto gratiosa.

O zoete brand van minne,
Die in mijn hert uw wonkjes hebt
ontsteeken ;
Voert my by mijn Goddinne ,
Daer ik met haer in eenzaamheid mach
spreken,
Hoe my de tijd,, van 't af-zijn spijt,
Wanneer ik haer moet derven ;
Ongunst der Goden ,
Doet my wel duyzend dooden ,
Om haer sterven.

Is 't Aerdrijk overtoogen ;
Met wolken swert en dikke duysterbede ;
Mijn Engel sluyt haer oogen,
En slaapt gerust, ach ! leyder, mijn gebede,
En minne-klacht,, zijn niet geacht ;
Ha ! wreede moorderinne ;
Moet ik verliezen,
Mijn leven, door het kiezen,
V te minne ?

Voeg ik mijn geest tot slapen,
Zoo zeyd de Min, wech zoete die verije ;
Daer is geen rust geschapen,
Voor die, die haer begeven om te vrije ;
Nu ik begin,, met zoete min ,
Te woeden mijn gedachten ;
Voel ik, mijn eygen ,
't Gemoed, en zinnen neygen,
Tot veel klagten.

Door oorzaak dat 'er wetten
Zijn, wiens verbond my doen van wreed-
heid klagen,
En zoeken te beletten,
Mijn liefde die ik u zoo lang zal dragen,
Als op dit Dal,, mijn ziele zal,
In 't lievend lichaem swerven ;
Hoop zal mijn peye ,
Tot Ziel en Lichaem scheye ,
Door het sterven.

Stem : Si vous ne voules me gerir.

O Flora ! ydel is uw roem, (gen,
Met waerheid kund gy niet getuy-
Dat de Bytjens zuigen,
Heunig uyt een bloem ;
Gelooft het heunig Bytjen leeft ,
Niet uyt de zoetste bloempjes die gy geeft,
Maer door de Nectar dousw ,
En lipjes van Me-wrouw.

I I.

Waer op, als zy leest lag in rust ,
Een heuning Bytjen quam gevlogen,
Heeft haer mond gezogen ,
En met een gekust ;
Zoo koom ik even op het slag,
Daer ik het Bytjen aen haer lipjes zag ,
Daer 't op en neder vloog ,
Den heunig-dousw uyt zoog.

I I I.

O ! dacht ik, zoete heunig dief,
Nu zal u Flora wis verdoemen,
Mits gy zuugd voor bloemen ,
Lipjes van mijn Lief ;
Die met meer zoetheyd zijn vermengt,
Als wel de Roosjes zijn met dousw be-
sprengd ;
O ! docht ik op dat pas,
Die ook een Bytjen was.

I V.

Dat ik een heunig Bytje waer ,
Ik zoud het stroyen buys verzaken ,
En mijn Nesje maken ,
In 't gekruyfd haer ,
't Geen swierd om haer gekloofde kin ,
En storten daer de zoete heunig in ;
Hoe kost ter wereld mijn,
Een liever Nesjen zijn.

Oorzaek

Stemme: Pronkje van de Maegden.

Tyt. **O**orzaek van mijn vreugde,

Is mijn brand te blussen,

Spiegel aller deugden,

Weygert gy te kussen?

Mach ik ondertussen,

Mijn straffe Galathé,

Met pronkjes,, van lonkjes,

Niet kijken,, jou prijken?

Wat doeje dan meê?

Waer toe zoo af-keerig?

Kan't u niet vermaeken?

Daer ik zoo begeerig,

Vw gebloofde kaeken,

Gaerne eens zoud raeken,

Mijn straffe Galathé;

Wat lijkt het,, j' ontwijkt'et,

Met muylen,, en pruylen,

Wat doeye doch meê?

Kijkt eens uyt uw oogen,

Die gy met uw sluyer,

Dicht hebt over-toogen,

Nu ik met u kuyer;

En hoe langer hoe luyer,

Mijn straffe Galathé;

Wat bedrijsje,, wel kijsje;

Om lusjes,, van kusjes?

Wat doeje dan meê?

Galat. Tyter zit doch stille,

Wat beduyt dit quellen?

Deze malle grille,

Die jou't hoeft ontstellen;

Waer toe al dit lellen?

Gaet weg, laet mijn met vree.

Tyt. Nou Troosje,, een poosje,

Weest groentjes,, geeft zoentjes,

Zoo zelsje weêr meê.

Hemelsche Banketjes,

Zuyker zoete vleysje;

Hey! noch even netjes,

Zoete lieve Meysje;

Troosje noch een reysje,

Zoo laet ik jou met vree;

Wat zoo zier,, die noo vlied;

Voor lusjes,, van kusjes,

Die zel dan weêr meê.

Och!

Stem: Schoonste Nympe van &c.

Stem: Schoonste Lerinde.

Och! wat pord mijn jonger hert,
Tot de smert,
Die my menigmael komt plagen;
Hooge Goden, hoe dus wreed?
't Is mijn leed;
Waerom hebt g y my ont dragen,

D' afgod? die mijn hert en zin,
Door de Min,
Heeft geboeyt aen zijn begeeren;
Vlucht, nu dat ik ben gereet,
Om zijn leet,
In vermaek te doen verkeeren.

Ach! bedroefde Eeuw, en tijd,
Wat een spijt,
Toont gy nu aen my, door 't scheyden;
Waerom buyten Liefds bestek,
In 't vertrek,
Lieve Lief niet met ons beyden?

Daer ik met mijn hert en zin,
V bemin,
En beminnen zal als eygen;
Hoop en Vrees die voeren strijd,
Tot de tijd,
Het geluk tot ons wil neygen.

Zoo ik 's nachts, door 't slapen koom,
In een droom,
D' oude vreugden my in beelde;
Ja ik schijn met zoete lust,
In mijn rust,
Swemmend in een Zee van weelde.

En ik roep met luyder stem,
Dan na hem;
't Schijnt een Echo weér te roepen;
Mocht ik van die lieve mond,
Die my wond,
Steels-wijs nou een kusje snoepen.

Alle mijn zugjes, alle mijn klagjes,
Alle mijn traentjes, al mijn geweens;
Alle mijn zinnen, al mijn gedachjes,
Reyzen ten hoogen Hemel heen; (dagen,
Om voor de Goon, en 't opper-recht te
Hem, die in zijn lagen,
't Maegdelijk gemoed, (vlagen,
Heeft vast geboeyt, door lust van minne
Dies ik zal beklagen,
't Leet dat gy my doet;
O kleene God! gy die mijn hert en zin,
Stookt in de minne-brand, en volammen
van de min.

't Is tegen eer, tegen wet, tegen reden,
Dat gy uw felle pijlen spild;
D' onrijpe Roos mins teed're leden,
Van zijne struykjen rooven wild;
Ach Minne-God! wat dwingt g y my te
minne,

Daer mijn jonge zinne,
Zijn gelijk de blaen,
In wien de bloem beslotē leyd van binne,
Cytheré Godinne!
Hoe kan dit bestaen? (bied,
Ach! ach! ik bid, dien bengel doch ver-
Dat hy op my zijn pijltjes niet en schiet.

Wie heeft een knopjen oyt gebroken?
Wie heeft het van zijn struyk gedaen?
Eer dat het roojes was ontloken,
Met inkarnate blos van blaen; (ren,
Zoo is mijn jeugt ook onbequaem van ja-
Om in Echt te paren,
Dies ik bid dat gy,
Vw pijltjes wild op my zoo lange sparen,
Tot dat ik ervaren,
In de liefde zy;
Een Maegd te jong in hare jeugd gevryt,
Raekt al te vroeg haer vreugd en vry-
heyd quijt.

Stem: Verdwaelde Koninginne.

- Herder. **B**ataeffche Veld-Godinne,
Om wien ik met geklag,
En vruchtlooze minne,
Verslijt zoo menig dag.
- Herderi. Ey! Herder swijgt,
Mijn aenschijn krijgt,
Een bloesje door u boerte;
Mijn hert ontsleekt,
Door 't geen gy spreekt,
Mijn Zieltje met ontroerte.
- Herder. Hoe kunnen uw gedachjes,
Vermoeden zulks op mijn?
Dat ik in minne klagjes,
Beveynst, en valsch zoud zijn.
- Herderi. Ten waer niet vreemd,
Want men verneemt,
Vw loofsheyd alle dage;
't Is maer in schijn,
Dat gy aen mijn,
Om weder-min komt vrage.
- Herder. Wanneer hebt gy 't bevonden,
Verdoolde Herderin?
Dat ik tot een' ger stonden,
Geveynst heb in mijn min;
Oogt op mijn Vee,
Myn Geytjes meê,
Die om haer Herder treuren.
- Herderi. Zoo, Herder, gy,
Niet gekt met my,
Zal u mijn troost gebeuren.
- Herder. Zoo laet my dan de tipjes,
Die 't hert hebben gewond,
Van uw korale lipjes,
Bedrukken met mijn mond.
- Herderi. Zacht, Herder, hout,
Niet al te stout;
Te veel laet 't hert zijn rust niet.
- Herder. Ik bender veur,
En moet 'er deur,
Te weynig boet de lust niet.
- Herderi. Wie zoud gy door het vleye,
Van uw beleefde tong,
Niet weten te verleye?
Hoe zeer haer strafheyd dwong;
Vw Geest verwekt,
Tot liefde trekt,
Met zoete brand der minne.
- Herder. Zoo veynst geen meer,
Boet mijn begeer,
Vytmundend Herderinne.

Stem: Ik schouw de wereld aen.

Ik weet niet wat mijn schort,
En wat mijn steeds verport,
Tot dit weemoedig zuchten;
Waer dat ik ga, oft sta,
De droefheyd volgt my na,
Doet blijdschap van mijn vluchten.

Eylaes! de nare nacht,
Die voed mijn geest met klacht;
In plaats van rustig slapen;
Geniet ik slapens lust,
Zoo zeyd de Min; de rust,
Is voor u niet geschapen.

't Gedacht dat steld mijn veur,
De schoon gebloofde kleur,
Van haer Roos-roode kaken;
Die de natuur met kunst,
Door Goddelijke gunst,
Ging in mijn Nymph volmaken.

't Alabaster voor-hoofd wit,
Daer 't krullend haar om zit;
Haer Roos-rood bloofde wangen,
Staen op een zilv're grond,
Waer goude Lokjes blond,
Krullende over hangen.

Als ik uw heufche reên,
Met minz'aemheyd gemeen,
In mijn gedacht laet komen;
De hoop die port my aen,
Dan tot mijn Lief te gaen;
Maer vrees doet my weer schromen.

T' ontdekken u mijn hert,
En d' oorspronk van mijn smert,
Met klachtige gebeden;
't Schaep dat de VVollef ziet,
Verbaest en angstig vlied;
Zoo doet mijn Nymphje mede.

Ik kniele voor u Beeld,
't Geen 't af-zijn my ontsteeld,
Doch Nymph door u begeeren;
Vvaerom dus schuw voor mijn?
Zal 't niet eens anders zijn?
Zal 't, Lief, niet eens verkeeren?

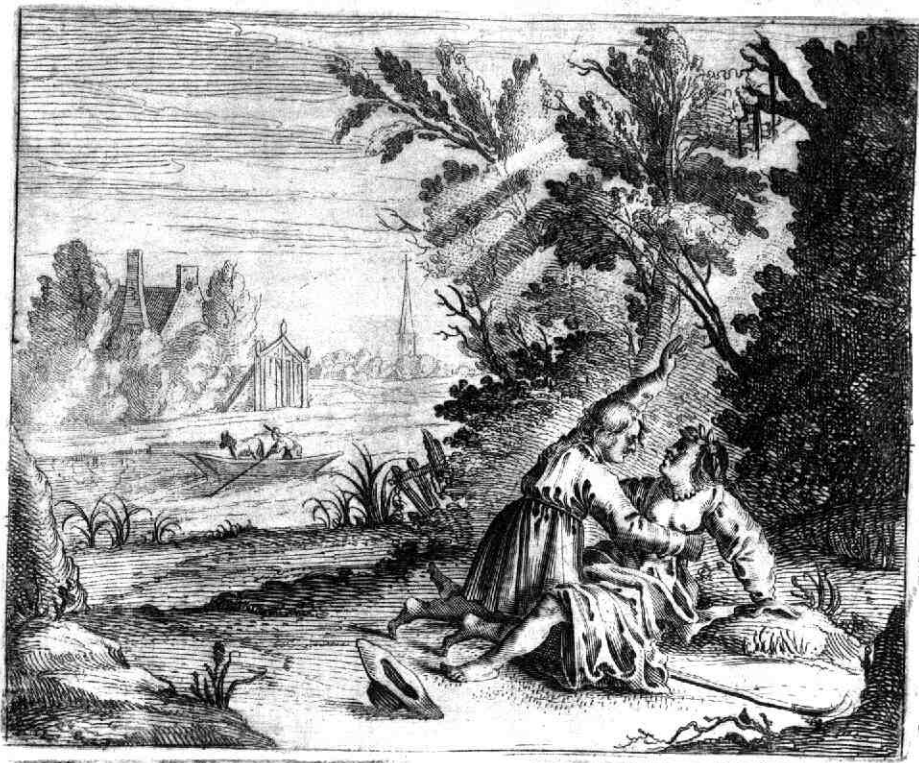
Dat onze zieltjes haer,
Vereenen met malkaer?
Die nu oneenig swerven;
Oneenig, om het goed,
Dat liefde scheyen doet;
Goddin! Gedenkt te sterven.

Stem: Ik min mijn Herder.

Stem: Si c'est pour mon, &c.

- Herder. **S**choon Herderinne,
Ik die u minne;
Waer van de boomen,
En de water stroomen,
Getuygen zullen zijn;
Ik draeg u liefde, draegtze weêr tot mijn.
- Herderi. Ik hoor u spreken,
Maer zie geen teken;
Noch boompjes buygen,
Noch geen stroompjes tuygen,
Dat gy my liefde bied; (niet.
Ach! Herder, Herder, boompjes spreken
- Herder. Zoo zal ik toone,
Mijn over-schoone,
Met hert en zinne,
Dat ik u beminne,
En liefde dragen moet;
Dies mijne liefde met de uwe voed.
- Herderi. Het zijn maer woorden,
Die 'k van u hoorden;
Daer op te bouwen,
Is een misvertrouwen,
De tong is veer van 't hert; (werd.
Wie licht gelooft, wel licht bedrogen
- Herder. Ach! Heuningbeekje,
Mijn Nymph, wat spreekje?
Dat ik zoud liegen,
En mijn Nymph bedriegen,
Vertrouwt dat niet op mijn;
Hoe zoud dat kunnen in u Herder zijn?
- Herderi. Moogt gy dat vragen?
't Beurd alle dagen;
Met Vrysters gekken,
En haer eer bevelken,
Is hyden daegs gemeen; (geen.
Schoon hondert Vryers, ik geloof 'er
- Herder. Ik wil wel sweeren,
Dat ik ter eeren,
Vzoek te trouwe,
Voor mijn Echte Vrouwe,
Door ongewalste min;
Gund my weêr liefde, lieve Herderin.
- Herderi. Draegt gy my minne,
Met hert en zinne?
Dat zulks geschiede,
Kan ik niet verbiede;
Tijd zal getuyge zijn,
Wat uwe liefd vermogen zal aen mijn.
- T**ier ging onlangs vermeyen,
In het kriecken van den dag,
Daer zijn droeve Laura lag;
Zag d' onnooz'le Schaepjes weyen,
Die bekommert met de Min,
Waren van haer Herderin.
Laura droevig van gedachten,
Voeden wast op het verdriet,
Hoe dat Tyter haer verliet;
Sprak in 't end met droeve klachten;
Tytter ontrouw, gy mijn dient,
Nu u hert een ander mient.
Eerst benaude tranens-beken,
Tot mijn droeve oog jens uyt;
Stomme traentjes maeks geluyd;
Bange zuchjes, kost gy spreken,
Tot getuyge, dat mijn hert,
Om mijn Tyter lijd veel smert.
Ach eylaes! 't is al verlooren,
Teere Schaepjes, treurd van rouw,
Tytter is zijn Lief ontrouw;
Tytter die en wil niet hooren,
Na de klagten van mijn Min,
Daer ik zoo bedroeft om bin.
Tytter, Tyter, stelt uw ooren,
Na de stemme van mijn klacht;
Doet het geen ik heb betracht;
Tytter kan ik niet bekooren,
Door mijn trouwe Minne-smert,
Vversteende Herders hert?
Kan mijn klagen u niet deeren?
Zoo beweegt dan door de vliet,
Die ik uyt mijn oogen giet;
Ziet mijn hert in druk uyt-teeren,
Om dat Laura voeld de pijn,
Tytter van u wreed af-zyn.
Tytter mocht ik met u doolen,
Door 't gebergte, Bosch, en Dal,
Ik verliet mijn klachten al;
't Geen mijn hertje draegt verhoolen,
Zoud ik brengen aen den dag,
Zoo ik eens mijn Tyter zag.
Maer dewyl 't gezicht moet derwen,
Tytter, daer ik zoo om zucht;
Tytter, die van Laura vlucht;
Tytter, ach! Gedenkt te sterven;
Tytter, ach! wat is 't my pijn,
Tytter, zonder u te zyn.

Stemme : Weest Nymph gegroet, &c.

Soo dra de Zon, zyn hoest begon,
Te steeken uyt het hoog gebouw,
Daer hy Aurora cieren won;
Nam ik voor myn,
Al eer de Zonne-schyn,
Zyn stractjes op de Lommer spreyd,
Te gaen daer Lerinde Schaepjes weyd;
Mijn oogjes die zagen niet als ellend,
Zoo haest ik het Boschje maer quam omtrent;
Dicht by het Beekje, o droevigen dag!
Al zuchtende daer Lerinde lag.

I I.

En riep vast uyt, met naer geluyd,
Waer vlucht mijn Lief Amyntas heen?
't Is tegen wet, tegen eer, tegen reën;
D' onnoosle Blaen,
Die aen de Lommer staen,
Die zullen zyn tot een verwijt,

Van uw ontrouwbeyd t' mynder spijt;
Amyntas, Amyntas, was al dat zy riep,
Vermoogt gy te vluchten wanneer ik sliep?
Omringelt, becینگelt met Telgjes groen;
Hoe meugd gy Lerinde die ontrouw doen?

I I I.

Na dit geklag, Amyntas zag,
Zyn Veld-Godin met vrees belae;
Is weder by haer zitten gaen,
En heeft met lust,
Gezoent, gekust,
Geventelt in het ruyge gras,
't Scheen dat het spel op 't zoetste was;
Ey! moordme niet, moordme niet, riepze mijn
Lief,
't Zalje niet schade, 'k ben schelm, noch dief;
Lerinde, Lerinde, Amyntas zey,
Mijn Lammertjes grazen in Klaver-wey.

K L A E G - L I E D.

Stem: Bayse moy ma, &c.

Stem: Si tanto Gratiofa.

Natuur door liefds vermogen,
Deed u, mijn hert op-offeren met waerde;
V die u door 't licht dijns oogten,
Veel meer vermoogt, als eenig schat op Aerde;
O sterkke kracht,, ó Vrouwe-macht!
Wie heeftze u gegeven?
Vw schoonheids zoetzel,, de welke is het woedzel,
Van mijn leven;

Maer ach! wat mach't my baten,
Nu dat gy my mijn woedzel gaet ontrekken;
Zal ik Vrouw Venus laten,
Een Altaer, Lief, met brandend vuur bedekken;
Op dat ik kniel,, mijn droeve Ziel,
Mach offeren de Goden;
Ik zal mijn herte,, door onverdiende smerte,
Zellefs dooden.

Zoo gy niet wild verkeeren,
V opzct wreed, dat gy hebt voor-genomen;
Mijn diensten niet begeeren,
V waer door ik zoek mijn Lief by u te komen;
Fylaci, och! wat wil ik doch?
't Is al moeyten verlooren;
V want mijn Goddinne,, een ander tot haer Minne,
Heeft verkooren.

V waerom ik droevig weene,
Met naer gepeyns verslyt mijn Ionge dagen;
Met zuchten en met steene,
Met droef getreur, en innerlyk geknagen;
De duyst're nacht,, de meeste klacht,
Brengt in mijn droeve zinne;
Dat gy met lusten,, zult by een ander rusten,
O Goddinne!

Ik denk bedroeft zoo vaeke,
Als gy met vreugd uw lusten zult genieten;
En op het zoetst vermaeke,
Zoo zal ik zyn in 't midden mijns verdrieten;
En nemen dan,, het bedd, waer an,
Ik denken zal mismoedig;
Dat mijn Goddinne,, geniet de lust der Minne,
Overvloedig.

Princes gy meugt verkiezen,
't Geen in uw zin het meeste schijnt te wezen;
Maer 't meest zult gy verliezen,
Mitsdien het meest is uyt het minst gerezen;
Dat is Godin,, mijn trouwe Min,
Vviens trouw, de trouwste herten,
Om u te Eeren,, de alder-grootste Heeren,
Vvel wil terten.

Soete Nymph, hoe komt het by,
Dat ik moet verlaten,
Al de kusjes, al 't gevry,
Al de zoete praten,
Al de lachjes, al 't gelonk,
Al 't geclierzel, al 't gepronk,
Al de lieve lusjes,
Van uw zoete kusjes.

Kusjes, ja noch boven dien,
Al de lieve gluurtjes,
Die gy my zoo vaek liet zien,
Met veel Minne-kuurtjes,
Ia u wezen zoete Meyd,
Heeft my duydend vaek gezeyd,
Dat ik zoud mijn zinnen,
Stellen tot het Minnen.

Pronk van alle Nymphjes braef,
Nu ik heb verkooren,
Vind ik my uw eygen slaef,
Al mijn lust verlooren;
Al de straeltjes, al het licht,
Van u Goddelyk gezicht,
Die mijn brand ontsteken,
Zijn my af-geweken.

Is het om dat Tyter ken,
Zoeter met u vleyen?
Denkt dat ik weér trouwer ben,
Waerom wild gy scheyen?
Of hy schoone woordjes geeft,
Dat is 't ook al dat hy heeft;
Tytter zoekt maer kussen,
Om zyn brand te blussen.

Maer ik zoek mijn Engel staeg,
Door Cupidoos krachjes,
V te dienen alle daeg,
Met veel lieve nachjes;
Minnelyk, met zoete vreugd,
Te voldoen uw jonge Icugd;
Hierom Amarillis,
Mind my zoo 't uw wil is.

Mocht ik eens mijn Lipjes weér,
Met uw mond bedouwen;
En woud gy uw Lipjes teer,
Aen de mijne houwen,
Hemels vreugde zoud my zyn;
Ik vertrouwd dat zelfs tuijn,
Zoud van d' Hemel dalen,
Om die vreugd te halen.

Grucella,

Stem: Periofta, die met trage, &c. *Stem: Rozemond waer gy vlied.*

GRucella, die gekroonde teepels toogd,
 Waer door de Lent uws jeugt is op-ge-
 queekt;
 Als gy de Borften van uw Moeder zoogt,
 Aen wiens volmackte ſchoonheyd niet ont-
 breekt;
 Heeft u Natuur met graegten zoo begaef, *;*
 Dat ſchoonbeyd heeft uw dorften zelfs gelaef.

I I.

Ha! ſchoone, die met u verweend gelaet,
 Door heuſch beſtier, mijn koele borſt ontfonkt;
 Als gy de glans van uw bruyen oogjens ſlaet
 Op mijn, en my eens lodderlyk toe-lonkt;
 Dan denk ik, ach! wat of de Nymph verwekt,
 Dat zy mijn tot haer tergend lokt, en trekt?

I I I.

Maer als ik mijn dan weer te recht bedenk,
 En dat de vrees mijn kranke hoop beſtrijdt;
 Dunkt my dat ik mijn hert in tranen drenk,
 Om dat ik denk, Goddin, gy veynzend zijt;
 Veynſt niet voor mijn, die 't veynzen niet
 verſlaet;
 Is't dat gy 't meent, u meening blyken laet.

I V.

Zoo zal ik u, Goddin, met alle deugd,
 Doen blyken, dat ik niet ter wereld acht,
 Zoo aengenaem als uwe jonge leugt,
 Wiens Lenten bloeyd ſtadig in mijn gedacht;
 Gy zoud voorwaer, bevinden mijn, Goddin,
 Trouw in u dienſt, ſtandvaſtig door de Min.

V.

Minne die ik tot mijn beminde draeg,
 Maer zonder hoop, eylaes! van weder-min;
 Beweegt gy niet door 't klagen dat ik klaeg?
 Hoe of ik dus tegen mijn zelven bin?
 Dat ik bemin, die, die mijn Min verſmaet,
 En niet en meend het geen zy blyken laet?

ALs ik min, wel betracht,
 Vind ik min van zulke macht;
 Dat zy met ons ſpeeld, dat zy met ons
 leeft,
 En ook even zoo veel vreugde geeft,
 Als 't onnoozel kind,
 Dat een vogel bind,
 En ſchiet het in de wind,
 't Beesje waend zich vry, en ontſlagen van
 zyn laſt,
 Maer in 't vliegen voeld zig vaſt.

I I,

Even zoo, gaet het my,
 In de minne, en 't gedry;
 Ach! ik ben gelijk 't vogeltje dat vliegt,
 Maer het is mijn Lief die my bedriegt;
 Als ik gunſt geniet,
 My een vreugd geſchied,
 Maer 't is my tot verdriet;
 Om dat zy haer gunſt, my voor dezen wel
 vereerd,
 Wederom in haet verkeerd.

I I I.

Zoete min, gy houd my,
 Vaſt gevangen, hoe wel vry;
 Vliegend ben ik vaſt, 'k ſchey, en keer
 weêr om,
 't Is geen deeg voor dat ik by u kom;
 Schoon ik my gewen,
 Als ik by u ben,
 Tot vryen; ik en ken,
 Zoo veel gunſte van u, mijn Nymph!
 verkrygen niet,
 Dat gy mijn uwe weêr-liefd bied.

I A E R - L I E D.

Stem : Wanneer ik slaep.

DWael-zieke mensch die zelfs u zelven vleyd ;
 Dies yd'le hoop, in wellust, u verleyd ;
 Als verkeerde waen,, doolt op vreemde paen ;
 Als de lust betracht,, werelds eer, oft macht,
 Als de lust betracht de zonden ,
 Hout gy u aen die hoop gebonden.

Vervloekte hoop, daer zond op werd gebouwt ;
 Ellendig mensch die op zonds hoop vertrouwt ;
 Beter hoop heeft hy,, die de heerschappy ,
 Die des wellusts macht,, niet zoo zeer en acht,
 Als de hoop, op 's Hemels vreugde ,
 Door 't geloof, in liefde, en deugde.

Gebooren mensch, God Hemels Majesteit ;
 Bloot, arm, koud in snoode doekjens leyd ;
 Niet met grooter waerd,, komt God op der Aerd ,
 Niet met staet, en lof,, in Palleys oft Hof ,
 Maer in kleynheyd, om te leeren,
 Dat wy 't kleyn met hem begeeren.

Leg af, leg af dijn grootsheyd, dijn begeert ,
 Dwael-zieke mensch van uwe doting keerd ;
 Blijft wyt zonds gevaer,, in het nieuwe Iaer,
 Toont Gods Zoon de wond,, van uwe booze zond,
 Neemt voor u in deugd te groeie ,
 En Yvert om in Liefde te bloeyen.

Stemme : Nadien uw Goddelijkheyd.

WAer vlucht gy Nymphjen heen ,
 Daer ik in 't hert,, veel smert ,
 Heb om uwe min geleên ;
 Ey zoete Herderin,
 Neem doch acht,, op mijn klagt ,
 En mijn getrouwe min.

Amira zoete meyt ,
 Gy die met lust,, te rust ,
 Uw moede Schaepjes weyd ;
 En drijftze na de stal ;
 Ey ! medoogt,, en beoogt ,
 V Herders ongeval.

O zoete vyandin !
 Gy die mijn hert,, met smert ,
 In plaets van weder-min ,
 Zoo pijnigt, en de plaegt ,
 Dat het Vee,, zelfs meê ,
 V Herders smert beklaegt.

Eylacy! mijn verdriet ,
 Noch al mijn klagt,, en acht ,
 Gy wreede Nymphje niet ;
 Maer laet, u Herders hert ,
 In geween,, steeds alleen,
 Vol droefheyd en de smert.

Stem : Periofta, die met trage.

O Snelle beek ! ó kristalyne vliet !
Met kruid en bloem bepronkt en dicht
 beplant ;
Gy die uw stroom met zoete driffes schiet ,
Langs groene wal en dicht begraeftde kant ;
Awaer ik laest mijn Nymph Bellinde vond ,
Die in 't geboomt op groenen oever stond.

I I.

En sloeg het oog in 't beekjen dat'er stroomt,
Waer ik haer beeld en schoone oogen zag ;
Op 't zoetst gemengt met weér schijn van 't
 geboomt ,
Speur ik een lonk en vriendelijke lach ;
Ik voel de min geraekt aen mijn gemoed ,
Mits 't beekjen my van mijn Nymphs wegen
 groet.

I I I.

Narcissus had noyt tot zyn eygen beeld ,
Zoo grooten liefd als ik in 't herte kreeg ;
Toen lach, en lonk, uyt oog en mond geteelt,
Vertoonden my, zoo haest ik neder zeeg,
En uyt de stroom mijn tweede leven schiep ;
Daer zy met een my zonder spreken riep.

I V.

Haer wezen was de stem die tot my sprak,
Als ik daer zag haer nampjes uyt gespreyd ;
En dat een zuchjen uyt haer boezem brak ,
Van waer dat my de lieve Echo zeyd ,
Dat zy het looft, alleenig om dat zy,
Uyt zoete liefd verlangt na mijn gevry.

Als Celion Bellinde zag,
Die in het groen gedooken lag ,
Bedekt met Bloempjes en met boomen ,
Gespiegelt in de water-stroomen ;
Heeft hy door 't water en de min ,
Haer beeltenis gezogen in.

Stem : Hoe leg ik hier in, &c.

Elacs ! wat is de zoete minne ,
Doch anders als een slaverny ,
Een woeste doolhof voor de zinne ,
Hoe komt de minne doch in my ?
Wat mach ik aen mijn zelven vragen ,
Haer schoonheyd doet my liefde dragen.

I I.

Ik min de deugd in schoone leden ,
Dit is de oorzaak van mijn quel ;
Ik treur in duyzend treurigheden ,
Wanneer ik my voor oogen stel ,
De oogjes die met lodder lonken ,
Mijn Iufvrouws schoonigheyd bepronken.

I I I.

Als ik aenzie haer schoone wangen ,
Vaer op twee roode Roosjes slaen ;
Gekrulde lokjes overhangen ,
Zoo prikkelt my de liefde aen ;
Ia doet mijn oogen traentjes vlieten ,
Om deze schoonheyd te genieten.

I V.

Maer ach ! maer ach ! 't schijnt al ver-
 looren ,
Mijn trouwe liefde leyd als dood ;
Mijn zieltjen had haer uytverkoren ;
Maer ach ! de keur brengt my in nood ;
Ia doet my strijen met mijn zinnen ,
Miss ik u niet en mach beminnen.

V.

Mach ik mijn Iufvrouw niet ver-
 werven ,
En is haer schoonheyd niet voor mijn ?
Zoo wensch ik door de liefd te sterven ;
In liefdens alderwreedste pijn ,
Wil zy haer gunst aen my niet geven ,
Zoo lust my langer niet te leven.

V I.

Iufvrouw mijn Trouw zal ik doen
 blijken ,
Ten eynde van mijn droeve dood ;
Ik zal in liefde niet beswijken ,
Al is de wangunst noch zoo groot ;
Die my van u zoekt af te leyen ,
Wat God voegt zal geen mensche
 scheyen.

Stem: Rozemond waer gy vlied.

MInne God, kleyne dier,
 Wat voel ik een zeldzaem vier;
 Ach! wat roerd mijn ziel, zinnen, en ver-
 stand?
 't Is een vonkje van de minne brand;
 't Is de brand van min,
 Die mijn jonge zin,
 Doet lieven een Goddin;
 Wiens bevalligheyd, my tot liefde heeft
 gebracht,
 Door haer wezen, door haer kracht.

I I.

Dies ik ben als een bloem,
 Die ik als verwellikt noem,
 Die geen tier en heeft, door gebrek van
 douw;
 Zo is't ook met mijn, vermits Me-vrouw
 Mijn haer gunst ontrekt,
 Die een douw verstrekt,
 En't hert tot vreugd verwekt;
 Liefd met gunst geloont, is gelijk de
 Bloempjes zijn,
 Over-straelt met Zonne-schijn.

I I I.

Lief! mijn jeugt, die verdort,
 Mits zy niet bescheenen word,
 Met de Zonne-schijn van dat Hemels
 licht,
 Dat'er straelt uyt u, mijn Liefs, gezicht;
 Ik verdor in smert,
 Overmits mijn hert,
 Niet eens bedouwt en werd,
 Met de minne douw, die vol zoete zoe-
 tigheyd,
 Op uw roode lipjes leyd.

Stem: Bellissima Martili.

ONlangs verleden ging ik voen,
 Mijn Zieltjen op de min,
 Omlommert van het lieve groen,
 Schoot my yets in de zin;
 En onder eenen boom,
 Dicht by een water-stroom,
 Raek ik in slaep, en droomde dat ik vond,
 Mijn beminde Rozemond,
 Die my heeft het hert gewond.

I I.

Mijn docht ik greepze by der hand,
 En voegden haer by mijn;
 Zoo dat de zoete minne brand,
 Scheen op het hoogst te zijn;
 Wat wast een zoete zaek,
 En lieffelyk vermaek,
 Ach Rozemond! te rusten aenuzy;
 Daer de zoete minne my,
 Proeven deed haer lekkerny.

I I I.

Mits dat ik mijne vingers stel,
 By haer gekloofde kin;
 En druktens' op het blanke vel,
 Ontwaekt mijn Herderin;
 Ik raek haer Borsjes aen,
 Zy dreygde my te slaen;
 Ik stal een kus, zy trok haer lipjes af,
 Dies zy my versteurt, en straf,
 Voort, eylaes! mijn afscheyd gaf.

T' samen-gefang ,

Tuffchen L A V R A en T Y T E R.

Stemme : Van Katryntjen.

- Laur. **W**As ik een Koninginne,
Hier op der Aerd ;
Zoud gy my dan uw Minne,
Wel achten waerd ?
Zoud gy my dan wel willen, zeg
Tyter ?
- Tyt. Trouwe min heeft zulken kracht ;
Dat zy Hoogheyd niet en acht ;
Waerder is mijn u perzoon,
Als koningrijk, oft Keyzers kroon.
- Laur. Tyter het zyn maer praetjes,
Ik achtze niet.
- Tyt. Laura, d'elzen-blaedjes,
Die gy hier ziet,
Ritzelend aen de Telgjes, getuy-
gend.
- Laur. Tyter, swijgt ; ey ! swijgt doch stil,
Laura weet niet hoeze wil.
- Tyt. Zet u lieve Laura neer ;
En boet met Tyter u begeer.
- Laur. 'k Weet niet oft het zoud voe-
gen.
- Tyt. Och ! ja 't mijn Lief.
- Laur. Dat ik door mijn vermoegen,
V maekt een dief ;
Wat zoud men dan zeggen, zeg
Tyter ?
- Tyt. Laura, schoone Veld-Godin ;
Tyter zal door trouwe min,
V verlaten nimmermeer ;
Dus draegt geen zorge voor u eer.
- Laur. Tyter, oft het dan faelde ;
Wat ging my an ?
- Tyt. Of den Hemel daelde,
'i Geen niet zyn kan ;
Dus Laura laet vry vare u zorge.
- Laur. Tyter, och ! ik ben begaen.
- Tyt. Laura laet het zorgen staen,
En boet met Tyter u begeer ;
Die zorg zal dragen voor u eer.
- Mijn

Stemme : Zal ik noch langer met, &c.

MIn geest, ó Heer! zoekt u te loven,
Tot heyl, en vreugd van mijn gemoed;
Het Hemels gaet het Aerdſch te boven,
Van 't Aerdſch my 't Hemels walgen doet;
Niet met gelaet, maer in der daed;
Niet in het oog, met een bedrog van ſchijn,
Om heylig voor den menſch geacht te zyn.

I I.

De glory van een deugdzacm leven,
Beſtaet in 't doen, maer woorden niet;
Miſdeed ik jets, wil 't mijn vergeven,
Wat in mijn leven is geſchied;
Gy weet het Heer, het doet my zeer,
Heb ik te buyten uw geboon gegaen,
't Beronwig hert wild in genaed ontfaen.

I I I.

Wie is ter wereld oyt bevonden,
't Zy in wat ſtaet van heyligheyd;
Die niet gevallen is in zonden,
Och! Goddelijke Majesteit;
Dies was uw dood, den menſch van nood,
Om door uw dood te vryen ons van pijn,
Vvoud gy, ó God! acn 't kruys genagelt zyn.

I V.

Dit voorbeeld hebt gy ons gelaten,
Te volgen u voetſtappen na;
Vlyden kan den menſch niet baten,
Ten zy men willig met u ga;
En hem afkeert, van qua begeert,
De wil, het vleesch, en 't ydele gedacht,
Door waer berouw, na zielenſ welvaerd tracht.

V.

O liefde Gods! tot ons gedreven,
O Vaderlyke zorg! tot loon,
Hebt gy voor onze zond gegeven,
Vv eenigen gebooren Zoon;
Zijn vleesch en bloed, ons ſchuld voldoet;
Zijn vleesch en bloed, tot ſpijs en drank, na wensch,
Om te bevryen den verlooren menſch.

V I.

Gy hebt ons, Heer, gebaent de wegen,
Vv aer onze zielen moeten gaen;
Vv aer 't eeuwige leven werd verkregen,
Vv aer alle zonden werden uyt-gedaen,
Door rechte Trouw, van waer berouw,
Door rechte Trouw, en af-ſtand van de zond,
Vv erd onze ziel bevryd van doodes wond.

Stemme : Io tho de Perſonne.

AErdſche Godinne,
Ziele van mijn ziel,
Voogdes van mijn verliefde hert;
Ik, die uyt minne,
Voor u neder kniel,
Op-offer u mijn liefdens ſmert;
Zie, boe ik verſchijn,
Met een hert vol ſmert en pijn,
Ey! ontferremt u over mijn;
Lieve Iufvrouw ziet,
Op mijn lijen en verdriet,
Ach de ziel! ach de ziel, my ontvliet;
Ik bied u aë, mijn zuchjes, en getraë,
Ey! laetze in u hertje gaen.

Of haer vermogen,
Zoo veel bracht te weeg,
Dat uw verkleumde, kouwe borst,
Eenmael medogen,
Met mijn lijen kreeg;
Ha ſchoone! die na wreedheyd dorst;
Zoo zoud ik de Goon,
Offer doen in 's Hemels troon,
En uw liefd geven liefdens loon,
Schoone Aerdſch-Godin,
Voedſtereſſe van mijn min, (zin;
Dien ik lief met mijn hert, en mijn
Ik bied u aë, mijn zuchjes, en getraë,
Ey! laetze in u hertje gaen.

Zoo zuld gy proeven,
Door mijn tranens vliet,
En bange zuchjes die ik stort;
Met wat bedroeven,
En benaust verdriet,
Dat mijn gemoed beſtreden word;
Hoe my liefde plaegt,
Om de weër liefd, van een Maegd,
Die mijn ziel op het hoogſte bebaegd,
Hoe ſtantvaſt en trouw,
Dat ik lijd om mijn Iufvrouw,
Alle ſtrijd, alle ſmert, alle rouw;
Ik bied u aë, mijn zuchjes, en getraë,
Ey! laetze in u hertje gaen.

Wel

Stemme : Weet yemand beter zaus.

WEl eer had ik by my, Goddinne voor genomen,
Te roepen u voor 't recht, daer Cypria gebied;
Door d' over-sware straf, die mijn is op-gekomen,
En d' onverdiende pijn die my van u geschied.

2. De stralen uws gezicht die in den Hemel pronken,
Van 't hooge voorhoofd wit, die hebben 't hert gewond,
Dat zijn uw oog jens, en uw lodderlijke lonken,
Die branden my het hert, ach! schoone Rozemond.

3. Ik ben, door 't aenzien, Lief, van uw gebloofde wangen,
Ontsteken in de brand, in zoete brand van min;
Uw oog jens hebben my gekluyf, en gevangen,
Uw lonkjens branden in mijn boezem, Aerdich Godin.

4. Wanneer ik koom voor 't recht, zal dit de vrage weze,
Ten aenzien dat mijn lust uyt u haer oorsprong nam,
Die gy, te wreedelyk, houd tusschen hoop, en vreeze,
En of de schuld by my, oft eerst by u toe quam.

5. Indien men vonnis strijkt dat ik de schuld moet dragen,
Ach! poezelige Nymph, dit zal mijn antwoord zijn;
De oorzaak is mijn Lief, de schuld is mijn behagen,
Wat straffe dat haer lust laet komen over mijn.

Stemme : Waer vlucht gy Nymphjen heen.

I.

Wie heeft 'er meerder rust,
Die zijn gemoed,, voldoet,
In wel vernoegings lust?
Oft die door werelds macht,
Van begeert,, over-beert,
Na meerder hoogheyd tracht?

I I.

Ervarentheyd die leerd,
Dat overdaed,, niet baet,
Die 't meest heeft, 't meest begeert;
In meerder rust by leeft,
Die zich voegt,, wel vernoegt,
In 't weynig dat by heeft.

I I I.

Wat baet een Konings troon?
Wat heerschappy,, woogdy?
Wat baet een goude Kroon?
Zoo 't herte, ongerust,
Werd geknaegt,, en geplaegt,
Van onverzade lust.

I V.

Geen schat, geen overvloed,
Geen Hoofsche macht,, nocht pracht,
En geven zoo veel zoet,
Als wel 't vernoegen geeft,
Aen die geen,, die te vreen,
Gerust in kleynheyd leeft.

Men

I A E R - L I E D .

Stem: Si tanto gratiosa.

MEn ziet hoe dat een wooning,
Op 't gierlijkst werd geciert in Princen
Hove;

En hoe een Aerdſche Koning,
Palleyzen pronkt van onderen tot bove;
't Goud-laken ſchoon,, blinkt in zyn Troon,
Daer d' Hovelingen moeten,
Met grooter waerden,
Haer Princen op der Aerden,
Dienſtig groeten.

Gods Zoon gedaelt ter Aerden,
Niet in 't Palley daer groote Princen wonen;
Oft daer met grooter waerden,
Men is gewent een Koning eer te toonen;
Maer naekt, en bloot,, in armoed groot,
Is d' Opper-Prins gebooren;
Ach! Hemels Koning,
Die 't Hutjen tot uw wooning,
Hebt verkooren.

Laet ons ootmoedig buygen,
In alle dienſt voor d' Opper-God, der Goden;
God Vader, uw getuygen,
De liefde van Gods Zoon, door liefds geboden;
Den Heyl'gen Geest,, met wien geweest,
Zijn Vader, Zoon te zamen;
Die al de wonden,, geſprooten uyt de zonden,
Op haer namen.

O liefde! waer 't om loven;
O liefde! miens gelijk noyt is gevonden;
O liefde! hoe verſchoven,
Zyt gy geweest, en dat om onze zonden;
Naekt in een Stal,, hier op dit Dal,
O liefde! woud gy lyden,
Om onze herten,, van zonds verdiende ſmerten,
Te bevryden.

Lukzalig Arrem leven;
Lukzalig die, die willig met u lyden;
En willig haer begeven,
Tot kleynheyd, die in grootheyd doet verblijden;
Fw zonden ſwaer,, in 't nieuwe Laer,
O menſchen! wild beſnoeyen,
Vernieuwt in deugden,
En laet uw Ziel met vreugden;
In Liefd bloeyen.

Stem: Als Phœbus reyft en ſpoed.

O Overschoon Godin,
Die mijn verliefde zin,
Gevoed op zoete min,
Wel eer verheugde;
Wanneer de liefde my,
Vyt luſt van zoet gevry,
Voor-zey de lekkerny,
Van minne vreugde;
Maer ik, vergeefs tot liefd genegen,
Koft u met geen gebeên bewegen.

Wat heb ik menig nacht,
Met droeve minne klacht,
Bekommert mijn gedacht,
Om u te ſmeken;
En met een droef geween,
Mijn Lief, u ſtoep betreên,
Geoffert mijn gebeên,
Om u te ſpreken;
Maer koſt u hert tot min niet buygen,
Het geen mijn zuchjes noch getuygen.

Maer al mijn droef verdriet,
Koft u bewegen niet,
Dies liefde my gebied,
Mijn dienſt te ſtaken;
Oprechte liefd en trouw,
Bewezen aen Me-vrouw,
Die zullen mijne trouw,
Een eynd doen maken,
In plaets van weêrliefd te verwervē,
Vyt liefde my de dood doen ſterven.

Vaer wel dan wreede Maegd,
Wiens bert mijn dood behaegt,
En my met pynen plaegt,
Om dat mijn zinnen,
De ſchoonheyd van uw jeugt,
Begaeft met eer en deugd,
In liefdens zoete vreugd,
Die wilden minnen;
Maer ik, die dezen moſt verliezen,
Wil nu de dood voor 't leven kiezen.

Hoe

BRUYLOFS-ZANG.

Stemme: Amarilli mia bella.

Stem: Sal ik noch langer met heete, &c.

Hoe zalig is de zoete minne,
 Hoe zalig liefdens lieve kracht;
 In haer, die liefde met God beginne,
 Waer zoo de minne werd volbracht,
 Is 't lief en zoet, wat liefde doet,
 Is 't lief en zoet wat liefde liefst en mind,
 Gelukkig die de liefde met God begint.

I I.

Wenscht yemand om geluk en zegen,
 Om voorspoed in de Echte staet;
 't Is hier alleenig in gelegen,
 Dat hy in zijne liefde gaet,
 Na Godes wet, hem voor-gezet,
 Na Godes wet beminnen een voor al;
 Dat 's God, in God, ó mensch! daer is
 het al.

I I I.

Verliefde twee, door liefde verbonden,
 Luk-wensching is mijn offerand;
 Geluk ten Hemel afgezonden,
 Gun God aen u, wiens milde hand,
 Al wat 'er leeft, zijn woedzel geeft,
 Al wat 'er leeft zijn zegening verleend;
 Geluk, verliefde twee, door liefde, vereent.

I V.

Liefst liefde, wild gy vreedig leven,
 Want vrede is het zoetste zoet,
 Dat d'Echte staet den mensch kan geven,
 't Is liefde die de vrede voed;
 Wie vrede mind, moet zijn gezint,
 Wie vrede mind, moet zijn gezint, dat hy
 De liefde liefst om datze vreedig zy.

AL mijn zuchjes, en klagten,
 Al mijn verdriet en smert,
 Al mijn gedachten, in 't minne vuur ver-
 smachten,
 Als ik uw deur by nachte koom beoogen,
 Op hope van medoogen; (erven,
 En dat de min my voorzeyd uw gunst te
 Daer ik 's nachts om, daer ik 's nachts om,
 daer ik 's nachts om loop swerven.

I I.

Zoet, en wreede Godinne,
 't Is al vergeefs voor my,
 Op hoop van minne, u wreede hert te
 winne;
 't Is al vergeefs, op weder-min te hopen,
 't Is al vergeefs geloopt;
 Uw zoetheyd min ik, uw wreedheyd wild
 niet lijn,
 Te vergeefs dan, te vergeefs dan, te ver-
 geefs dan is 't vrijen.

I I I.

Lieve Sterren! wiens stralen,
 Ik tot getuyge neem, (len;
 Hoe menigmalen, ik in de nacht loop dwa-
 En sla mijn ooggen op 's Hemels blaeuw,
 wiens wonken,
 Getuygen mijns liefs lonken,
 En zoete wenkjes, gedreven uyt haer oogē,
 Die mijn worden, die mijn worden, die
 mijn worden ontogen.

I V.

Dies mijn leven is sterven,
 Ik leve zonder vreugd,
 Nu dat ik derve, en niet en kan verwerve,
 Uw lieve gunst die 'k dus lang zocht te
 winne,
 Door mijn getrouwde minne,
 En rechte liefde die ik u heb gedragen,
 Maer kan u niet, maer kan u niet, maer
 kan u niet behagen.

F BRUY-

BRUYLOFS-ZANG, BRUYLOFS-ZANG,

Stem: Verheft u diep gezucht.

Stem: Die mind die lijd veel pijn.

Gelyk een Rooze knop,
De Cristalyne drop,
Van koele morgen dourw, op zomer tijd
geniet, (jes schiet.
Zich opent als de zon daer op zyn straelt-

Zoo is de zoete min,
Aen een verliefde zin;
De gunste van een Maegd is als een mor-
gen dourw, (de trouw.
Die rechte liefde voed, en baerd uyt lief-

O Bruyt! ó lieve Maegd,
Gy die de kroone draegt,
Als zijnde Maegd en Bruyd, door liefdens
zoete wet,
Maer morgen Bruyt, en Vrouw, op 't
lieve Bruylofs bed.

O zoete lieve min!
Wat hebt gy zoetheyd in,
Wat baerd wy zoetheyd vreugd door
wetten van de trouw,
O trouw! die door de min maekt van
een Maegd een Vrouw.

O trouw! die zielen bind,
O ziel! die trouw'lyk mind,
O minne! die de trouw in minne lust vol-
doet, (ste zoet.
En door de trouw geniet mins alderzoet-

Hoe zalig is de lust,
Die zulke minne blust;
Hoe zalig is de ziel die luste niet wil voen,
Als daerze na Gods wet de zoete min vol-
doen.

O twee! door liefden, een,
Den Hemel u verleen,
Dat gy naer uwe wensch, door plichten
van de deugd, (ten meugd.
Wy hoogste zaligheyd door min betrach-

Hoe groot is liefdens macht;
Hoe wonder is de min, hoe vreemt
is mins bedrijf;

Zoo groot is liefdens kracht;
Zoo wonder u de min, dat schoon hoe veel
ik schrijf,

Noyt zal door my, oft mijne rijmery,
Volkomen zyn verklaert,
Wat verliefde minne baerd.

Waer is 'er zoeter zoet?
Als min met liefd verzelt, door wetten
van de trouw?

Als min met liefd gevoed,
Die van een vrije Maegd maekt een on-
vrije Vrouw;

Die na dees dag,
Geen meer gebruyken mach,
Die vrije vrygheyd,
Die de minne lust ontzeyd.

De tijd die heeft zyn tijd,
De winter streng en zuur, de zomer lief
en zoet;

Zoo is 't met een die vrijt,
't Is dikwijls streng en zuur, zoo lang hy
vrijen moet;

Als zyn geklag,
Verkrijgt een Bruyloft dag;
Zoo trek, ó jonge Bruyd,
Hier voor u een leering uyt.

Dat gy wy wille voegt,
Nae 't willen van die geen, die gy u over
geeft;

Zijn min met min vernoegt,
En willig in de wet van minne lusten leeft;
O lieve twee!

Leeft eenig, liefst de vrede,
Waer minne vrede baerd,
Is s' een Hemel op der aerd.

Stem: Amarilli mia bella.

Alderschoonste Goddinne,
Die Venus niet en wijkt in stal van leden,
En alle schoonigheden;
Wie kan 'er zoo veel schoonigheyd verzinne?
Ik zeg, wie zal 't beginne,
Om in gedachten natuurs volmaekt bedrijven,
Aft te beelden, aft te beelden, aft te beelden,
Met schrijven.

I I.

Wil ik spreken van d' haaren,
Die op yvoren grond al krullend hangen,
En spelen op u wangen;
Zyn 't niet te recht, mijn Engel! goude saaren,
Om Zielen meê te paren?
O minne strikjes! vergunt aen mijn beminde,
Die mijn zieltje, die mijn zieltje, die mijn zieltje,
Verbinden.

I I I.

Wil ik roemen van vonkjes,
Oft sterren die daer aen den Hemel drijven,
Zoo mach ik maer beschrijven,
Mijns Liefs gezicht en lodderlijke lonkjes,
Die ik houw als de pronkjes,
Die Zon, oft Maen, oft Sterren neer doen dalen,
En de bloempjes, en de bloempjes, en de bloempjes,
Bestralen.

I V.

Wil ik schrijven van klipjes,
Vvaer aen de water-vlied, en zwyder stroomen,
Met zoete driffjes komen;
Ik heb geen meer te nemen als de tipjes,
Van haer korale lipjes,
Vvaer op de Goden doen Nectar stroompjes vloedeyen,
Die haer lipjes, die haer lipjes, die haer lipjes,
Besproeyen.

V.

Deze gaven, ô schoone!
Heeft u op het volmaekst natuur gegeven,
Tot onrust van mijn leven;
Ik die mijn dienst aen uwe schoonheyd toone,
Om my daer meê te loone,
Maer gy en wild mijn liefdens lust niet boeten,
En mijn lijn, en mijn lijn, en mijn lijn,
Verzoeten.

Stem: Ballet Bronchorst.

Plyk der Vrouwen, (tyd;
Ontlooken bloem in 't fleur van uwe
Door 't aenschouwen, (stryd;
Gevoelt mijn hert inwendig minne
Vermits de vlam,
Die uyt uw oogjes quam,
Tot in mijn zinnen,
Die my van binnen,
Geheel verwinnen,
Zoo dat ik ben vervreemt,
Door liefde, door liefde, die my mijn vry-
heyd neemt.

I I.

Lieve nachjes,
Vvaerom isf dat gy my geen ruste gund?
Mijn gedachjes,
Gyminnens voedzel niet benemen kund;
'k Heb mijn lust,
In plaetze van de rust,
Te leggen male,
Voor 't slapen, dwale,
Om 't achter hale,
In mijn verliefd verstand,
Vvaer door, waer door, in my de minne
brand.

I I I.

Eer den Hemel, (spreyd,
Het morgen rood op bosch en velden
Met gewemel, (vleyd;
Van zoete winden zelfs de Veld-goorn
Koom ik gaen,
Door dichte lommer blaen,
Daer my een lachje,
Van 't bloozend dagje,
Vertoond een krachje,
Dat in mijn zieltje gaet,
En zeyd, en zeyd, gy zijt mijn dageraad.

I V.

Mijn behagen,
Schep ik in het ontlyken van het licht;
Dat by vlagen,
Een dageraad vertoond uyt u gezicht;
Dit doet mijn,
In liefde verwonnen zijn;
Dit voed mijn leven,
Het geen gedreven,
Vverd om te geven,
Mijn hert, mijn ziel en zin,
In dienst, in dienst, van u mijn afgodin.

Stem: Vlied heen droeve, &c.

Lieve Veld-Goddinne,
Die het lust, u koel gemoed,
De zoete liefde te onthouwen;
Mijn oprechte minne,
In standvastste liefd gevoed,
Ontzegt gy schoon, doch wreedst der
Vrouwen;
Waer toe is schoonheyd aen u gegeven?
Is 't om dat mijn,
Van uw schoonheyd zouw,
O wreede Vrouw!
Geschieden deze pijn?

I I.

Pijne, straffe, plage,
Doet uw wreedheyd, my, Godin!
Alleen om uwe schoonheyd lijn;
Mits ik liefde drage,
Gy verbod doet aen mijn min,
En dat ik staken zal mijn vrijen;
Gy kunt het minne my niet beletten,
Hoe wel verbien;
Schoon u koel gemoed,
Geen Liefde voed,
Zult gy my lievend zien.

I I I.

Liefde zal vertrouwen,
Dat uw getrouwigheyd in min,
Vtot het minnen zal bewegen;
Liefd zal hoop behouwen,
Dat uw wederliefd, Godin!
Door liefde noch zal zijn verkregen;
Dies ik mijn keere langs d' Amstel-
stroomen,
Na't Diemer-meyr;
Daer ik 't lieve licht,
Van u gezicht,
Genoten heb wel eer.

I V.

Groene Elzen boomen,
Daer wel eer mijn liefde bleek,
Tot wellust van mijn Veld-Goddinne;
Daer de Diemer stroomen,
Geen meer vlieten, maer een beek,
Van tranen, tot getuyg mijns minne;
Om dat uw Telgjes bladerloos dorren,
Stort ik getraen;
Op dat gy, Me-Vrouw!
Door tranen douw,
Mijn liefde zoud verstaen.

Stem: Vlied heen droeve zugjes.

Heeft de liefde wetten,
Waerom zoud ik dan mijn Lief, mijn Amarillis
niet beminnen?
En mijn zinnen zetten,
Op de keurigst, en de schoonste schoon van al de Her-
derinnen?
't Vrundelijk wezen van Amarillis steelt my mijn hert,
Overschoone Meyt,
Mijn Zieltje leyd,
In liefdens zoete smert.

Eten, drinken, slapen, (ven;
Niet en is 'er dat mijn hert kan eenig rust oft luste ge-
ik en heb mijn Schapen,
's Morgens voor den opgang van de Zon, ten Bosch-
waerd niet geareven,
Oft mijn gedachten die leggen en malen in minnery,
Hoe ik na mijn wil,
Mijn Amaril,
Vw gunst best trek tot my.

Oft wat ik zal maken,
Waer door dat ik van mijn Lief, mijn Amarillis zal
genieten;
Dat haer rooze kaken,
Door een kusjen doen verzachten minne-quelling
Liefds verdrieten,
Ach! ach mijn Amarillis, mijn Engel, wat lyd ik pijn,
Dat ik niet en mach,
Van dag tot dag,
By Amarillis zijn.

Ach! de teere boompjes,
Die haer topjes door de wind met zoet gewemel neder
buigen;
Al de water stroompjes, (gen;
Die hier vlieten, zullen aen mijn Amarillis wel getuy-
Van al de zugjes, en droevige traentjes die ik door min,
Hier ten offer doe,
En zendze toe,
Mijn Lief, mijn Herderin.

Schoone Herderinne!
Mocht ik met mijn zuchjes eens u teeder hertje doen
bewegen?
Mocht 'er voor mijn minne,
Zoo veel zoetigheyd eenmael van Amarillis zijn ver-
kregen;
Dat ik haer lipjes, haer kaekjes, haer borsjes, kreeg na
mijn wil,
Hemel! wat een vreugd,
Zoud dan mijn jeugd,
Geschiën van Amaril.

Rozamonda

Stem: Amarilli mia bella.

ROzamonda mijn waerde,
 O zielje van mijn ziel! mijn tweede
 leven,
 'k Wil u mijn zielje geven,
 Ach! ach ik smelt in brakke tranens vlieten,
 Mits ik niet mach genieten,
 Mijn grage lusjes, die rijp zijn in 't verlan-
 gen,
 Om te kussen, om te kussen, om te kussen,
 In wangen.

I I.

Ey! mijn schoone kan't wezen,
 Dat gy mijn lusjes meugt die vreugd onthou-
 wen,
 Zeg wreedste aller vrouwen?
 Noem ik haer wreed? ó neen! het is vergiffen,
 De liefde doet mijn missen,
 Alle mijn zinnen, zoo dat ik dool in 't spreken,
 Ach! mijn hertjen, ach! mijn hertjen, ach!
 mijn hertjen,
 Moet breken.

I I I.

Mijn beminde! ik sterve,
 O y me! mijn zielje wil van 't lichaam scheye;
 't Is langer niet te peye,
 't Vertrouwt geen meer op hoop zoo vaak ge-
 logen,
 In liefde mijn bedrogen;
 Ey! gund my 't leven, en laet my Lief niet
 sterven,
 Maer een kusjen, maer een kusjen, maer een
 kusjen,
 Verwerpen.

I V.

Kan een kusjen my 't leven,
 Behouden doen, mijn Lief? zoo gund mijn
 kusjes,
 Tot leven van mijn lusjes;
 Ach! wilje niet dat ik die gunst ververve,
 Zoo moet mijn liefde sterven;
 Ach! al te wreed, hoe zoud u hertje kunnen,
 My mijn leven, my mijn leven, my mijn leven,
 Misgunnen.

Stem: Verheft u diep gezucht.

Wat heb ik menig nacht,
 In 't minnen door gebracht,
 Wat heb ik menigmael mijn Iufvrouw
 aen gebeên,
 Doch! mijn belooning was, in 't eerst een
 straffe neen.

I I.

Maer als ik voor haer deur,
 In zuchten en getreur,
 Op hope van gena, om weêr-liefd heb
 gevrijt,
 Heb ik haer wreede hert verwonnen met
 der tijd.

I I I.

Zoo dat allengsjens zy,
 Haer gunst vergunde my, (min,
 En alle vryigheyd verleenden aen mijn
 Zoo dat ik in de liefd verviel met ziel
 en zin.

I V.

Zy, die zoo menigmael,
 Haer lipjes als koraal; (mond,
 Zy, die zoo menigmael haer lieffelyke
 Tot kusjes aen de mijn, uyt liefden heeft
 gejont.

V.

Zy, die van dag tot dag,
 My by haer zitten zag,
 Die deed my al het geen dat minne too-
 nen ken;
 Maer ik bevond in 't eynd dat ik bedro-
 gen ben.

V I.

De min had my verrast,
 Ik meenden ik ging vast;
 Maer op het onverzienst de minne my
 bedroog,
 De gunst die 'k eertijds had, my nader-
 hand ontvloog.

F 3

Iufvrouw!

Stem: Als Daphne d' overfchoone, &c.

G E S A N G.

Iffrouw! waerom is 't dat gy vlied,
 Onwaerdig mijn diensten, mijn gunsten versmaed?
 En vlucht als gy my komen ziet,
 Gelyk als een Schaep dat de Wolf na gaet;
 Loop niet, loop niet, hoor my eens spreken,
 Want gy zijt daer door in 't minst niet verkort;
 Zegt my de reden, oft doet my een teken,
 Wat dat mijn let, oft wat dat mijn schort,
 Ben ik te slecht voor u,
 Vveest doch daerom niet schuw,
 Maer zegt uw meening ronduyt aen mijn,
 Vvat letzel, wat hinder, wat dat 'er mach zyn.

Voorwaer gy maekt het al 't ondieft,
 Ik min noch al koeltjes, dies zijt niet te bang;
 Ik ben zoo zeer noch niet verliest,
 Schoon dat ik van u al geen weerliefd ontfang;
 Het en zal my in 't minste niet deeren,
 Of je jou trots en weygerig houd;
 't Raekt my niet aen mijn kouwe kleeren,
 Koele liefden is haest verkout;
 Alzinje vry wat rijk,
 En meer als mijns gelyk,
 Daerom en benjet noch niet alleen;
 En wilje niet minnen, ey! lieve loop heen.

Vvat geef ik om jou gelt en goed,
 Om alle jou rijkdom, jou gaven en schat;
 Alwaer ik maer een kalen bloed,
 En dat ik niet meer als vijf zinnen en had;
 't Vvaer genoeg voor alle jou duyten;
 Zijne wat rijk, dat is het ook al;
 VVie jou beziet die moct besluyten,
 Dorst ik het zeggen, als dat je bent mal;
 In malheyd wyt-gebroed,
 In malheyd op-gevoed,
 Dit is de tyt el waer mee gy bromt,
 't Is mal, al wat dat 'er van malle luy komt.

Dry dingen goed koop, vallen duur;
 Een Iufvrouw schoon, en daer by stuur;
 Een Iufvrouw moy, en wel gekleed,
 Die van de rest geen meer en weet;
 Een Iufvrouw rijk, en die niet wijs,
 Is dier genoeg voor kleyne prijs.

Ofte,

Paerden die hinken,
 Eyeren die stinken,
 Vrouwen die drinken;
 't Ziju dwaze zinnen,
 Deze te beminnen.

Als Faustina in de min,
 Van een Prince wierd bestreden,
 Heeft de kuyfche Herderin,
 Lust bedwongen door de reden;
 Zy, om minne aengebden,
 Op beloft van eer, en trouw,
 Om te zyn een Prince Vrouw,
 Heeft door reyne kuyfheids wet,
 Princen minne af-gezet.

Vv o Maegdelijk geslacht!
 Tot een voor-beeld om te leeren,
 Dat gy door der deugden kracht,
 Minnelust moet tegen weeren;
 Schoon dat Minnaers Eeden sweeren,
 Trouw, na mins genot, te zyn;
 Ionge Maegden leer van mijn,
 Minne Eeden licht geloost,
 Menig Maegd haer kuyfheyd roofst.
 Schoon dat u een Minnaer vryd,
 Groot van Rijkdom en vermogen;
 Gy van lage afkomst zijt,
 En in kleynheyd op-getogen;
 Vvild hem efter niet gedoogen,
 Dat hy in zyn minne gaet,
 Verder als 't de deugd toe-laet;
 Leer hier dat gy jonge Maegd,
 Zorge voor uw kuyfheyd draegt.

Leer hier aen een Herderin,
 Geyle lusten tegen stryjen;
 Schuwt die Minnaers, die om min,
 Meerder als nyt liefde vryjen;
 Vvild o jonge Maegden mijen,
 Minne strikken, Minnaers reen,
 Minnaers smeken en gebeen!
 Schuwt in 't vryjen, 't minne zoet,
 Buyten zuyker, binnen roet.

Ionge Maegden teere dieren,
 Lieffelijk, en zoet geslacht;
 Leer, ey leer! dijn eygen kracht,
 Wel gebruyken en bestieren.
 Hier in is uw kracht gelegen,
 Dat gy door een schoon gelaet,
 Door een vriendelijke praet,
 Herten kund tot min bewegen.
 Ia, alleenig door een vonkjen,
 Trekt gy herten, ziel, en zin,
 Tot de lusten van de min,
 Als het oog ontsluypt een lonkjen.
 't Recht gebruyk in deze dingē,
 Hangt alleen aen deze zaek,
 Dat gy u in mins vermaek,
 Kund bestieren, en bedwingen.

Van

Stem: Gy lodderlijke Nymphje. Stem: De Mey, de Mey, koel, &c.

VAn waer komt Phyllis die woogdy,
Dat zy mach heerschen over my?
Wie heeft haer macht gegeven,
Dat zy my dwingt te leven?

I I.

Te leven na haer wil en zin,
Die heerschappy gaf haer de min;
De min heeft dat vermogen,
Gegeven aen haer oogen.

I I I.

Haer oogjes hebben zoo veel kracht,
Haer lieve lonkjes zulke macht,
Dat ik mijn heele leven,
Aen haer moet over geven.

I V.

De pijltjes die Cupido schiet,
En quetzen zoo het herte niet,
Als wel die lieve stralen,
Die uyt haer oogjes dalen.

V.

Geen Zonne strael zoo heet van schijn,
Als wel haer lieve oogjes zijn;
'k Zeg oogjes die van binne,
My branden doen in 't minne.

V I.

't Is Venus die ik Phillis biet;
Want Phillis heeft die krachten niet,
Dat zy my door haer oogen,
Heeft ziel en hert ontoogen.

Dat vermogen,, hebben oogen;
Dat zy zinnen,, kunnen winnen,
Dat zy herten,, kunnen smerten,
En gedachten,, doen verkrachten,
Dat zy 't leven,, quelling geven.
En kunnen vvederom al 't voorverhael-
de lijen,
Verzoeten met een vvenk, en met een
lonk verblijen.

MYn hertje brand van zoete min,
Door innerlyke hette;
Ach! mocht ik na mijn hert en zin,
Mijn trouwe liefde zette?

I I.

Ia stond het vryen my zoo vry,
Zoo vry gelijk de knapen;
Mijn Herder zoww haest aen mijn zy,
Oft in mijn narmen slapen.

I I I.

De schaemte stelt te strikten wet,
Aen teere Maegde zinnen;
O minne! die een Maegd belet,
Dat zy niet mach beminnen.

I V.

Beminnen wel maer eerder niet,
Als zy bemind zal wezen;
O zoete min! wat is 't verdriet,
Als min de schaemt moet vreezen?

V.

Wat is 't een quelling voor een Maegd,
En innerlyk beswaren;
Dat zy een vryer liefde draegt,
En macht niet openbaren.

V I.

Verswojgt zy dan haer minne brand,
Zy moet tot asch verteeren;
En zoo zy klaegt het is haer schand,
De Vryer te begeeren.

V I I.

't Zy hoe mē 't maekt 't is beyde quaed,
Doch! 't alder best van allen,
Is, dat een Vryster niet en laet,
Het hert op Vryers vallen.

V I I I.

En niet en mind voor dat zy word,
Tot minnen eerst verkooren;
Zoo doet de min haer niet te kort,
Noch d' eer word niet verlooren.

Stem: Si vous ne voulez me.

Zoo veel zoetheyd kan een By,
Niet uyt de zoetste bloempjes zuygē,
Als gy zult getuygen,
Zoete minnery;
Als liefde zal mins lusjes voen,
En echte liefd de minnens offer doen,
Gedrukt aen lipjes rood,
In Maegdelijke schoot.

I I.

Daer zuiverheyd door echte wet,
Gebeyligt aen het echte trouwen,
't Zuyver zal bebouwen,
Reyn en onbesmet;
En daer twee Liefjens, door de min,
In liefde zullen zijn van eene zin,
Gelief-koost en geleyd,
Van minnens zoetigheyd.

I I I.

Daer liefde van natuur,
Zich vind ombelst in lieve narmen,
Om zich te verwarmen,
In het minne vuur;
En daer de graegt van minne lust,
Tot dus lang niet gepleegt, nu word ge-
blust,
Als eerelyk en vry,
In minnens lekkerny.

I V.

Heer Bruydegom, en Bruyd,
Nu zal u Venus Roosjes brengen,
Cierlyk door-mengen,
Met een geurig kruyd,
Om dat te stroyen op het Bed,
Bruydegom, en Bruyd; u tot een wet,
Dat uwe minnery,
Vol geur van deugden zy.

Stem: Engelsche Klokkedans.

IK ben gedwongen,
Door zoete min, te voere liefdens strijd;
Ach! Venus Jongen,
Maekt doch mijn zin, die zotte zoetheyd
quijt;
Ik ly, ik stry in liefdens ongenuegt,
Mijn lyen is mijn vreugd,
Door schoonheyd van uw Teugt,
Die gy in uw Ziele draegt,
Ly en stry ik schoone Maegd,
Om u die't al vermeugt.

I I.

Twee vyandinne,
Van groote kracht, bestrijden my voor
eerst;
De een is minne,
Wiens zoete mach*, my plaegt op 't al-
derzeerst; (queld,
Een vonk, een lonk, de tweed is die my
Door minnelijk geweld;
Noch voel ik my ontstelt,
Door de pijltjes waer mee gy,
Voerd uw lieve heerschappy,
Die my mijn hert beknelt.

I I I.

Dat zijn uw oogjes,
Wiens lonkjes gy, als pijltjes in de vlucht,
Door minne-boogjes,
Vyt schiet op my, met vruchtelooge vrucht;
Gy raekt, en maekt my uwe slaef, Godin;
Gy voed en weyert min,
Dies strijd ik met mijn zin;
Vrees zeyd neen, de hoop zeyd ja,
Liefde liefd op uw gena,
Deugd-lievende Godin.

De vyand die my plaegt,
Is af-keer van een Maegd;
Die trouwheyd, liefd en minne,
Noch hoopen te verwinne.

Wat

Stemme : Fortuyn eylaes ! bedroeft.

Ach! liefde-looze Maegd, wiens geest te slapen strekt,
Nu dat de bruyne nacht het Aerdryk overdekt ;
Nu't pluymig bed, gespreed, zijn Iufvrouw wil ontfaen,
Kom ik hier voor uw deur, en voor uw venster staen.

Uw minnelooze Ziel, gevoelt geen Liefdens brand ;
De straeltjes die de Maen schiet op uw Ledikant ,
Getuygen my, eylaes ! u geesje zonder lust,
V hertje zonder min, mijn Zieltje zonder rust.

O rustelooze Ziel ! ó Ziel vol zoete min !
Hoe jooft, en haekt gy na de gunst van die Godin ;
Die leyder, die Godin, die zonder minne leeft ,
Die't lichaem, 't bed alleen, en niet haer Minnaer geeft.

Het tintelende licht van d' held're Mane-schijn ,
Bewijst hoe gunstig zy my wil in't minne zijn ;
Ik zie, maer meld doch niet, ach Venus ! wat ik doe ;
Daer zijt zy neêr in't Bed, en dekt haer Borsjes toe.

Daer zien ik, ach ! wat doch ? haer blanke Borsjes rond ;
Daer zien ik, wat noch meer ? haer rood korale mond ,
Die zien ik door een spleet, van het geborsten glas ,
Ach ! dat ik deze nacht by haer gebannen was.

Maer 't derven doet mijn hert nu wenschen om de dood ,
Oft met een bly onthael te rusten in uw schoot ;
Uw schoot die al mijn vreugd beslooten heeft, Iufvrouw
Indien ik mocht, denkt wry hoe garen dat ik zou.

L I E F D E N S - S T R Y D.

Stem: Vaert wel Scepters, &c.

Hier koom ik voor u deur, Goddin, door hoop gedreven,
 Nu dat de stille nacht de bruynne Aerd bedekt;
 Nu dat een yeder zich tot rusten gaet begeven,
 Begeef ik mijn ter plaets daer my uw schoonheyd trekt.

Waekt op, Goddin, waekt op, ey! staekt u sluym'rig slapen;
 Ontsluyt de Hemelen, daer uw oog jes binnen zijn;
 Uw oog jes, die, eylaes! tot quelling zijn geschapen,
 Geschapen tot verdriet, voor niemant, dan voor mijn.

Waer meed hebt ik verdiend de strafheyd en de plagen,
 Die ik, Goddin, door uw af-keerigheyd geniet?
 Hoe lastig valt het mijn, dat gy na u behagen,
 Een Pyl van strafheyd in mijn teere boezem schiet.

Doet op, Iufvrouw, doet op, de vensters van uw ooggen;
 Goddin, ey! kijkt eens uyt, ziet wie hier buyten staet.
 Ontfonkt u koele borst dan gantsch door geen medoogen,
 Dat ik dus eenig hier ga doolen achter straet?

Ga waren voor uw deur met klachtige gebeden,
 Waer ik de steenen meed bewege tot geween;
 Die sprakeloos, eylaes! getuygen de droefheden,
 Die ik om uwen 't wil tot dus lang heb geleên.

Hoe menigmael, Goddin, heb ik wel voor genomen,
 Te knielen voor de Godheyd van uw ooggen glans;
 Maer ach! zoo dra ik zie een ander by u komen,
 Zoo gaen ik deur, en denk; hier is voor mijn geen kans.

Hoe menig reys zien ik u lieffelyk lief koozen,
 Als ik verby uw deur by avond, Lief, kom gaen;
 Het bloed stijgt my na 't hooft, en doet my schaemrood bloezen,
 Als ik u zien omhelft, vaak by een ander staen.

Zoo gaen ik hoopeloos mijn ongeluk besweenen,
 Als waer 't vertrouwen mijn, door reên, te vreden steld;
 Dat u God, ó Goddin! wil waerdiger verleenen,
 Tot meerder droefheyd van, mijn, al te droeven Held.

O min!

Geveynsde Minne-vruchten,

Stem: Ik ly in 't hert pijn, &c.

O Min! hoe treurig kan zich waek,
Een Minnaer dragen;
Hoe droevig klagen,
Dat hy nocht lust nocht geen vermack,
Maer droevig knagen,
Lijd door liefds plagen;
Hoe zeer hy weend,, niet meend,
Zijn droevig stryjen;
Schoon hy droevig treurd en peynst,
't Is alles maer geveynst,
Door schijn van lijen.

I I.

O tong! die in den Minnaer klaegt,
Dat hy van binnen,
Door brand der minnen,
Verliest is op een tonge Maegd;
Wiens swakke zinnen,
Licht zijn te winnen,
Maer als de mond,, de grond,
Van haer gepeynzen,
Door zijn ontrouwhedyd heeft ver spiet,
VVil hy haer liefde niet,
Gerooft door 't veynzen.

I I I.

VVat teeld die valsche minne doch,
Als droeve vruchten,
Van Maegde zuchten?
O min! wiens valscheyd en bedrog,
Men noyt beduchten,
Als door het vluchten;
VViens min gelooft,, berooft,
Het Maegden herte;
Dat in al te droeven pijn;
In plaets van vrolijk zijn,
Proeft liefdens smerte.

* Wat kan 'er meer verdriet oft pijn,
Wat kan'er grooter quelling zijn,
Als dat men door geveynsde Min,
In schijn van een oprechten zin,
't Zy hier oft daer de vrijer speeld,
Een jonge Maegd het herte steeld,
Wat is'er, zeg ik meer verdriet,
Als zy dan wil, maer hy haer niet.

Dianaes Minne-zuchten, over
't verlies van haer kuyfcheyd.

Stemme: Ach blinde Bengel.

A Ch! brakke regen,, droeve tranens vliet,
Mocht gy bewegen,, d'oorzack van't ver-
driet!

Hem, die na zyn geswooren trouwe, op Eed,
nocht eere pass,
Maer smoort mijn hertjen onder deze last.

Hoe kund gy vluchten,, trouveloos van mijn?
Daer duyzend zuchten,, als getuygen zijn;
Dat ik op Eed van trouwe liefde, u mins ge-
bruyk toe liet,
O valsche minne! wat teeld gy verdriet.

Van lust bestreden,, van de min verbeert,
Zijn deze leden,, door een Prins onteert;
Mijn Maegde-bloempjen is verwellikt, bezoe-
telt mijne schoot;
O Princen minne! gy brocht my in nood.

O minne-lusjes! door mijn wil geboet,
Had ik met kusjes,, nimmer u gevoed,
En Princen geylheyd niet geleden; zoo waer ik
vry van smert,
Daer nu de minne pijnigt ziel, en hert.

O droeve zinne! als gy overdenkt,
Hoe dat de minne,, eer en kuyfcheyd krenkt;
Zoo smelt mijn jonger hert tot tranen, en
schaemte doet vermaen,
Dat ik te los zijn lust heb toe-gestaen.

Hoe kost ik lijen,, dat een geyle hand,
My quam bestrijen,, op mijn Ledekant?
Hoe kost ik zoo veel vrybeyd gunnen, hem die
mijn kuyfcheyd stal?
O minne! minne gy brocht my ten val.

Ach! wilje vluchten,, door de diepe Zee?
Hoor na mijn zuchten,, voer mijn hertje meê;
Ey zuchjes! wilt hem achter halen, ô winden,
drijsze na,

Tuygt dat met tranen ik beweën mijn scha.

Waer min voor trouwen gaet, daer teeld
haer zoetheyd smert;
Maer gaet de trouw voor min, zoo teeld zy
wel-behagen;
Als min genoten is, raekt trouwheyd uyt
het hert,
Doet alles op zijn tijd, vvant min voor trouw
baerd plagen:

Als

Stem: Poliphemus aen de Strande.

Stemme: Ballet Bronchorst.

ALs Philander, in het minnen,
 Al zijn zinnen,
 Had op Phillis aengeleyd;
 Heeft zy hem gevoed in 't hoopen,
 Lang doen loopen,
 En noch efter afgezeyd.

I I.

Zy, na lang-gepleegde lusjes,
 Van zijn kusjes,
 Zeyd Philander! 'k ben uw Bruyd;
 Hy, ten hoogsten van 't verblijen,
 Valt in lijen,
 Want zijn Phillis scheyt 'er uyt.

I I I.

Dies Philander vele dagen,
 Slijt in klagen,
 Spreekt noch eens zijn Phillis aen;
 Phillis, zeyd hy, zijn uw zinnen,
 Zoo in 't minnen,
 Dat gy my dies af kund slaen?

I V.

Waer toe hebt gy my voor dezen,
 Gunst bezwezen?
 Zoo veel vrygheyd verleend?
 My, op mijn verzoek van trouwen,
 Aen gehouwen,
 Daer gy 't niet en hebt gemeent?

V.

Doch! ik speur aen deze treken,
 My gebleken,
 Dat u hooger mach geschien;
 Oft ten minsten, dat u zinnen,
 In het minnen,
 Na een hooger willen zien.

V I.

Hebt gy daer meê nu gequeten,
 V geweten,
 Zoo hebt gy my ook voldaan;
 En ik zal op u begeeren,
 Van u keeren,
 Vaer wel Phillis! ik zal gaen.

LIeve nachjes!
 Gy die getuyge van mijn trouwe min-
 ne zijt;
 Mijn gedachjes,
 Mijn ziel, mijn hert, mijn zinnen zijn u
 toegewijt;
 Ach! hoe vaak,
 Zoekt liefde liefds vermaek,
 Met ziel en zinne,
 O aerdsch Godinne!
 Op 't zoetste minne,
 Te woeden in de nacht,
 Met liefd, met liefd, met liefde mijn ge-
 dacht.

Als de Reye,
 De nacht-Godin Diana, met een Hemels
 stoet,
 Doet geleye,
 Ter plaets, daer haer Aurora met goe-
 morgen groet;
 Doet gy mijn,
 Voor dag en Zonne-schijn,
 Vyt liefde komen,
 Aen d' Amstel stroomen,
 Wiens Linde-boomen,
 En hoog-getopte blaen,
 Mijn klagt, mijn klagt, mijn klagten boo-
 ren aen.

Groene linde,
 Gy die mijn minne-klagjes als een Echo
 meld,
 Aen 't geminde, (ster belt,
 Wanneer gy uwe takjes, naer haer ven-
 En gevoeld, een lieffelyke koelt,
 Mijn zinnen juygen,
 Uw takjes buygen,
 Om te getuygen,
 Mijn minne aen die geen,
 Wiens ziel, wiens ziel, van my word aen-
 gebeên.

Waer

Stem: Rozemond waer gy vlied. *Stem:* Vlied heen droeve zuchjes.

WAer door is liefde zoet,
Is 't door neyging die zy voed?
Nee, dat kan niet zyn, liefde voed neyging
niet,
Maer 't is neyging waer door liefde geschied;
Wat voed neyging dan, die tot liefde strekt,
En 't hert tot minne trekt?
Fruchten die Natuur in een schoone Maegd
bewijst,
Vwaer wyt liefdens neyging rijst.

Schoonheyd voert neyging in,
En beweegt het hert tot min;
Min door schoonheyds kracht, liefdens neyging
voed,
Dies maekt schoonheyds vrucht de liefde zoet;
't Zy een oogs gelonk, 't zy een kaeks geblous,
Die als een roode Roos,
Op de schoone grond van uw kaekjens zilver
wit,
Bloeyend als een Roosje sit.

Kund gy dit niet verstaen,
Is het wat te hoog gegaen?
't Is zoo veel gemeent, oft ik heb gezeyt,
Ik bemin en lief u schoone Meyt;
Om dat ik bespeur, yets dat my behaegt,
Van 't geen uw schoonheyd draegt,
Schoonheyd ongemeen heeft in my de liefde
vervekt,
Die wyt schoonheyd woedzel trekt.

Als gy maer eens aenziet,
My in 't hert een lonkjen schiet,
Door genegentheyd brand ik in de min,
En het herte knield voor mijn Godin;
Dat ik altijd mocht tot de zoetigheyd,
Zoo werden aengeleyd,
Vdoor mins gebeven te bewegen dat gy my,
Voed in liefdens lekkerny.

De deugde is oprecht daer deugde lief-
de voed;
Maer daer de wellust liefst om lust met
min te peyen,
Daer is het lieven valsch; de deugd
maekt liefde zoet,
Zoet is de deugd die min en liefde voed
van beyen.

Schuyt 'er geen medogen,
In het herte van mijn Lief, zoo zyn mijn
klagjes al verlaoren;
'k Heb door liefds vermogen,
Aen de minne-God, de trouw van mijn stant-
vaste liefde geswooren;
Ik zal u lieven, mijn Lief, mijn beminde;
zoo lang als ik leef,
Ik, die voor u kniel,
Aen God mijn ziel,
Aen u mijn lichaem geef.

Zuchjes zyn mijn spijze,
Traentjes zyn mijn drank, mijn Lief, mis
dien dat ik uw liefde moet derven;
'k Zal op deze wijze,
't Lievend lichaem voen, zoo lang, dat trouwe
liefde my doet sterven;
Mach ik liefds lusjes dan geen meer plegen;
gelijk als ik placht,
Mach ik dan geen meer,
Gelyk wel eer,
Gebruiken liefdens macht?

Zal ik ondertusschen,
Vve lipjes, uwe mond, uwe kaekjes en uw roode
wangen,
Niet meer mogen kussen;
Zult gy my, mijn lieve Lief! by u niet een reys
meer ontfangen?
Zal ik geen lusjes, geen kusjes meer krijgen;
gelijk als ik had,
Toen ik in de min;
Mijn harts Sanctin,
Om weder-minne bad?

Lief! zal ik dan blijven,
Afgesheyden zonder u, ha pronk en peerel
aller Vrouwen!
Laet dees Rympjes schrijven,
Laetze na mijn dood, mijn Lief, dat bid ik, op
mijn Graef-steê bouwen;
Hier leyd hy, die om zijn Lief is gestor-
ven, en rot tot asch,
Van de Ziel ontbloot,
Nu tuygt zijn dood,
Hoe trouw zijn liefde was:

Stem : Gy lodderlijke Nymphjes.

Gelijk den mensch van aen begin,
Geschapen is tot zoete min;
Zoo is de min van noode,
Den mensch verleent van Gode.

I I.

Van noode, mits zy teeld en baerd,
Het menschelijk geslacht op aerd;
Dies is in 't minne-plegen,
Ook zaligheyd gelegen.

I I I.

De min die is een noodig ding,
Want zonder min, den mensch verging;
Woud men de minne derven,
De wereld most versterven.

I V.

En wat de zaligheyd aen gaet,
Door zoete min in d' Echte-staet;
De min, van God gegeven,
Strekt tot een zalig leven.

V.

Wanneer de minne in het hert,
Door lusten niet misbruykt en werd,
In overloop van zinnen,
Meer als het zyn te minnen.

V I.

Dies mind de min door d' Echte trouw,
On-echte min baerd druk en rouw;
De echte min baerd deugde,
Die minne voed met vreugde.

Stemme: O Kerfnacht.

O Herder die met uwe Reye,
Door Bosch en Bergen gaet vermeye,
Daer gy u leven vrolijk slijt;
En daer gy met verliefde zinnen,
In zang in spel in zoete minnen,
Vw lieve Herderinne vrijt.

I I.

O hoe gelukkig zijt gy luyden,
Die in de bloempjes, en de kruyden,
Vw onbenijde liefde pleegt;
Al waer gy met verliefde lusjes,
In vryery van zoete kusjes,
Een Maegden hert tot min beweegt.

I I I.

Gaet gy door lommer, en door boomen,
En rust aen koele water stroomen,
Gy vind oft hier, oft daer uw lust;
Gezeten onder groene linden,
Alwaer dat gy met u beminden,
Gedoken in de roosjes rust.

I V.

Hoe zoet is 't zoo te mogen minne,
Hoe zoet de zoete Herderinne,
Te kussen in de rooze blaen;
Te vryen onder groene spruytjes,
Van Roozelaer en zoete kruydjes,
Daer gy liefds lusjes moogt verzaen.

O liefd

V R Y A G E - L I E D ,

Van de Koninginne C E C I L I A , aen
den Herder F L O R I A E N .

Stem: Spoeyd vluchtig vlugge voetjes.

Cecil. **O** Liefde! wiens vermogen,
Doet my keurig kiezen;
O keur! gevoed door d' ooggen,
Gy doet my verliezen,
Mijn Troon,, en Kroon,, ja 't Hof,, vol lof,
Wil ik gaen verzake;
Ach! Floriaen,, liefd pord my aen,
Ach! Floriaen ik hake,
Konings schat u deel te make.

I I.

Flori. Hoe, Hooffsche Koninginne,
Dát gy 't Herders leve,
Zoud, boven 't Hof, beminne;
Gonde Kroon begeve?
Mijn staet,, vol smaet;
Oprecht,, maer slecht,
Niet geacht op Aerde;
Daer 't Hof, en troon,, de Konings kroon,
Daer 't Hof, en troon vol waerde,
Zijn te Eel mijn staet 't aenwaerde.

I I I.

Cecil. Hoe Edel deze schijnen,
Kunnen zy wel geven;
Het geen men weet te vijnen,
In een Herders leven?
Dat 's lust,, vol rust,, daer min,, na zin,
Floriaen moet minne.

Flori. Cecilia,, ziet hoe ik sta,
Cecilia mijn zinne,
Vallen op u Koninginne.

I V.

Cecil. Vaer wel dan Hooffsche staten,
Met u weynzend vleye;
Ik wil het Hof verlaten,
En de Schaepjens weye,
In rust,, met lust;
Ik hou,, door trouw,
My aen 't kleyn gebonden;
Zoo haest de min,, mijn ziel, en zin,
Zoo haest de min my wonden,
Heeft in 't kleyn 't hert rust gevonden.

Stemme:

Amarilli mia bella.

Rosamonde mijn beminde,
Die minne-pijltjes voert in usse
oogjes,
Als zijnde minne-boogjes;
Vaeffems geur, als lieffelijke winde,
Doet my verkoeling winde,
Als my de minne, door 't raken van usse
handen,
Rosamondi, Rosamondi, Rosamondi,
Doet branden.

I I.

Als ik dan kan genaken,
Vss Hemel zoete mond, zoo kan ik voe-
len,
Mijn heete brand verkoelen;
Ach! als ik mach aen usse Rooze kaken,
En zoete lipjes raken,
Zal ik mijn minne, in 't zoete Nectar
zuigen;
Rosamondi, Rosamondi, Rosamondi,
Getuygen.

I I I.

't Zoet omhelzen der narmen,
In avond-uurtjes op hun zoetste
groeyen,
Doet ziel in liefde bloeyen;
Als zich 't geliefde, beweegen laet door
karmen,
Om over liefde t' erbarmen,
Laet dat mijn liefde, door usse liefde te
keuren;
Rosamondi, Rosamondi, Rosamondi,
Gebeuren.

M I N N E T R A N E N ,

Gestort door een lufvrouw, over de ontrouw van haer Minnaer.

Stemme : Blijdschap van my vlied.

Droeve oogen stort,
 Brakke water stroomen,
 Nu mijn hertje word,
 Al zijn vreugd benomen;
 Rijpe minne vrucht,
 In mijn groene jaren,
 Spreyt een droeve zucht,
 In de brakke baren;
 Minne-snikjes vlied,
 Laeuwe traentjes schiet,
 Brakke druppens in de Zee;
 Twygz al mijn verdriet,
 Waerom wil hy niet,
 Mijn zijn Zieles nemen meê;
 Daer wy met liefdens eeden,
 Vaste belofte deden,
 Als hy my zijn trouwe bood,
 En daer beneffens zeyde,
 Dat liefde niet zou scheidde,
 Ofs ten ware door de dood.

Maer nu ik bespeur,
 Uw lichtvaerdigheden,
 Droevigh ik betreur,
 Uw gebrooken eeden;
 Nu ik zie dat gy,
 V beloofde trouwe,
 Toe-gezeyd aen my,
 Langer niet wild houwe;
 Nu gy my mijn zin, door een snood gewin,

Hebt gestoolen en verleyt;
 Ik, eylaes! bevin, uw verwloekte min,
 Die mijn droeve ziel beschreyt;
 Wat kan een maegd het herte,
 Meer pijn doen of smerte,
 Als haer liefden is gegrond;
 En dat haer zoet verlangen,
 Liefds vruchten meend t'ontfangen,
 Daer zy niet als valscheyd vond.

Om dat ik de lust,
 Van uw geile zinnen,
 Niet en heb geblust,
 In het dertel minnen;
 Om dat ik mijn eer,
 Niet heb willen ruylen,
 Aen u snood begeer,
 Gaet gy u verschuylen;
 Om dat ik mijn schoot,
 Voor uw lusten sloot,
 En uw graegten heb ontzeyd;
 Laet gy my in nood,
 En mijn liefd verfloot,
 Is het reden dat gy scheidde;
 Kund gy my daerom baten,
 En zoo lichtvaerdig laten?
 Losse liefde, wulpe min;
 Ik zal in rouw beklagen,
 Mijn onverdiende plagen,
 Tot 'er tijd ik zielloos bin.

Op 't voorgaende.

't **I**S beter, hoe wel 't is niet goed,
 Als liefd 't geliefde missen moet;
 Gevrijt, en d' eere niet misdaen,
 Als met de Maegdom deur-gegaen;
 Troost Maegden u in liefds verdriet,
 Zijn schuld en is de uwe niet;
 Veroorzaekt u zijn valscheyd pijn,
 Laet Kuyfscheyd uw vertrooster zijn,

Zoo gy uw maegdom hebt gespaert,
 Blijft gy die geene die gy waert.
 Hoor, Ionge Maegden, wie gy zijt,
 Indien dat u een Minnaer vrijd,
 En laet hem komen noyt zoo veer,
 Dat hy u scha doet aen uw eer,
 Schoon zijn ontrouwheyd u beroud,
 't Is vreugd zoo gy uw kuyfheyd houd.

Stem : En fin celle qui j'aymé, &c. *Stem*. Om een die ik bemin, &c.

Als ik Lazurig blaeuw het Veld,
Met donw zag overgooren,
En door een Goddelijk geweld,
Den Hemel op-geslooten;
Daer't schitt'ren van de Zon,
Speeld in de Bron.

Bron, daer een stroom van Nectar vloeyd,
Tot aen Yvoren palen;
Vvaer by een Purper Roosjen bloeyd,
Om voedzel nyt te halen,
Op u Albaster vel,
Mijn Lief Grucel.

Het stukk'yn van den dageraad;
Is't schijnzel uwes oog jes;
De glans die aen den Hemel staet,
Schuyld onder swerte boog jes;
De schijn van dageraad,
Is u gelaet.

Het veld dat zich met donw ververst,
Dat zijn mijn blij zinne;
Als't hert door d' oogen traentjes perst,
Vyt Goddelijke minne;
Vernieuw ik, door de Min,
Mijn oude zin.

Hoe dikmaels placht ik aen de Beek,
't Gedacht met min te voeden;
Alwaer ik in de stroompjes keek,
Grucella Schaepjes boeden,
Vviens schaduw ik by dag,
In't Beek je zag.

Alwaer haer stem't getierelier,
Der Vogeltjes na-bootse;
Vviens held're kropjes scheenen schien,
Vremengt met d' aldergrootste
Vreugd, een zoet geluyt,
Te kroppen nyt.

Zoo menig blaedje als'er staet,
Aen dicht bewasssen Linde;
Zoo menig stroompje als'er staet,
Door't schommel'en van de winde;
De dicht beboomde wal,
Getuygen't al.

Hoe vaek dat ik in't eenzaem VVout,
Al eer de Zon zijn stralen,
Op't groen bekleede blader-bout,
Met schijnzel neer liet dalen;
Die vreugden heb verwacht,
In mijn gedacht.

Maer vruchteloos was't na die tijd,
Als ik van minne klaegde;
Na zy mijn meening wist, met spijt,
Zy menigmael my plaegde;
Vvaer door mijn Liefdens vlam,
Ten eynde quam.

Myn zoese Silvia,
Ontsluyt uw deure,
En laet my nu gena,
Doch eens gebeur;
Vvaerom ik voor u stort al mijn gebeden;
Ik bid u ziet eens aen,
De sterretjes vergaen,
En scheyden van de Maen,
Voltreurigbeden.

Den Hemel is bekleed,
Met rouw-gewade;
d' Aerd die nu slaef betreed,
Treurt om zijn schade;
De Goddelijke glans van Lunaes oogen,
Is met veel VVolken swert;
Alzoo is ook mijn hert,
Met onverdiende smert,
Lief overtoogen.

Vvaerom kijkt gy niet nyt?
Ay! zegt Goddinne,
En hoort na mijn geluyt,
Maer blijft'er binne;
Eylas! 't gezicht getuygt my uwe lusjes;
Ik zie dat gy nu tijdt,
Met zoete Min verlijt;
Hoe Silvia gy vriest,
Met duyzend kusjes.

Is't wonder dat de Maen,
Niet kan gedooogen,
De luyken op te slaen,
Van hare oogen;
Op dat de duysterheyd my zond ontbouwen,
Het licht, om niet te zien,
My geen verdriet zond schien,
Zoo ried zy mijn te vlien,
Zonder't aenschouwen.

Vvie dat'er by u stond,
Die na zijn lusten,
Vw rood korale mond,
Zoo zoetjes kustten,
Dat ik het buyren deur by na kost hooren;
Ik docht, ô Silvia!
Ziet een reys waer ik sta,
Oft kijkt my doch eens na,
Mijn nyt-verkoooren.

Maer neen; 't mocht al niet zijn,
't Mocht niet gebeur;
Vw Coridon vol pijn,
Ging droevig treuren;
En voeden zijn gedacht met veel gepeynzen;
En ik dacht in het end,
Dit ben ik ongewend,
O Silvia! wie kend,
Vlistig veynzen?

Stemme: Ceste Cruelle.

O Voedstereffe van mijn minne,
 O Afgoddinne van mijn hert!
 Voogdes van mijn verliefde zinne,
 Aen wien mijn ziel geoffert werd;
 Mijn lust mijn leven,
 Al mijn aerdsche vreugd,
 Heb ik begeben,
 Nu gy uwe jeugt,
 Mijn niet vergunnen meugt.

I I.

Gy wild en meugt geen liefde dragen,
 Ik min u Lief en gy mind mijn;
 Ja, 't is u vreugd en welbebagen,
 Als ik, als ik by u mach zijn;
 Ach! blinde bengel,
 Wat is dit een smert,
 Dat my mijn Engel,
 Nu ontnomen werd,
 Ach! ach! hoe treurd mijn hert.

I I I.

Mijn lief, mijn troost mijn welbeminde,
 Dat ik u by-zijn derven moet,
 Dat doen uw ouders, en uw vrinde,
 Dies zal ik met mijn laeuwde bloed,
 En diepe wonde,
 Die de min my gaf,
 Mijn Rozamonde,
 Dalen na mijn graf,
 Mijn minne tot een straf.

I V.

Om dat mijn liefde te hoovaerdig,
 Na uwe weêr-liefde heeft getracht;
 En hooger zocht, als ik ben waerdig,
 Vaer wel mijn Lief! met deze klagt;
 Vaer wel mijn waerde,
 Opend uwe schoot;
 In plaats van aerde,
 Vult met Roosjes rood,
 Uw slaef, door liefde gedood.

Stemme: Ceste Cruelle.

Als ik, ó schoonste aller Vrouwe,
 In 't midden van de nare nacht,
 De Sterren en de Maen aenschouwe,
 Zoo speeld de min in mijn gedacht;
 Liefde doet my blijken,
 Dat u zoet gezicht,
 Is te gelijken,
 By de glans en schicht,
 Van 't helder sterren licht.

I I.

Zoo ik de dag-Godin belonke,
 Wanneer zy uyt haer kamer treed;
 En Aerd, en Hemel doet bepronken,
 Met glans van 't Zonne-licht bekleed;
 En met haer bloezen,
 Speeld op blader groen,
 Zien ik de Roozen,
 Zulke bloosjes woen,
 Gelijk uw kaekjens doen.

I I I.

De oorzaak van mijn trouwe minne,
 Is schoonheyd die natuur u gaf,
 Maer schoonheyd queld mijn jonge zinne,
 Mits gy aen my u toond te straf;
 Kan strafheyd wonen,
 In zoo lieven Vrouwe?
 Zoo zal ik toonen,
 Mijn oprechte trouwe,
 En smooren in mijn rouwe.

I V.

Ik zal het eynde van mijn dagen,
 Verwachten in een diep gezucht,
 De minne God ten Offer dragen,
 Een hert met trouwe liefde bevrucht;
 Lief ik zal sterven,
 Een verliefde dood,
 Laet my verswerpen,
 Dat ik in uw schoot,
 De ziel van 't lijf ontbloot.

Over:

Stemme: Moe gebaed, &c.

O *Verwreede Galathé,*
Die de guure zuure stranden,
Die den Oever van de Zee,
Die de kille natte zanden,
Kiest voor Bloemen, en voor Landen,
Komve klippen, voor de Hey;
Daer uw bleeke geest gaet waaren,
Kiest de zoute water baaren,
Voor een groene Klaver-wey.

Kiest de rotzen voor 't geboomt,
Kiest de baaren voor de beken;
Mits uw koele ziele schroomd,
Van de min te hooren spreken;
Gy, om minne-lust te wreken,
Houd u op de guure strand,
Schuw voor 't minnen, ang voor 't kussen,
Zoekt met gobven wyt te blussen,
't Zoete vuur van minne brand.

Ach! hoe mach mijn domme zin,
Haer noch zoeken te bekooren,
Daer de haet en wraek tot min,
Haer van longs is aengebooren;
Zy wil van geen minnen hooren,
Waerom haer dan aengebeên?
Wacrom dan tot haer genegen?
Mits men eerder zouw bewegen,
Harde rotzen, klip, oft steen.

Galathé is stuur van zin,
Daerom eygen aen de baren;
Galathé verfoeyt de min,
Met geen Herder wilze paren.

Phillis van een zoeter aert,
Phillis van gedweger zinnen,
Phillis zieltjen ongepaert,
Schept een welluft in het minnen.

Amarillis lief en zoet,
Zal noyt Herders dienft vervelen,
Altijd met een bly gemoed,
Altijd zingen, altijd spelen.

Dies ik aen Galathé niet langer smeken
wil,
Maer zoo ik weder vry zal 't zijn met
Amaril.

Stemme: Ballette Schravezand, ofte
D'uytmuntenste Herderinne.

G *Elykerwijs een Roosje,*
Vol lieffelyke geur,
Het hert verheugt,
En geeft een zoete vreugd,
Zoo door zyn reuk als kleur;
Zoo is 't ook met een bloosje,
Dat op albafter wit,
In blanke grond,, by uw korale mond,
Gelyk een Roosje zit;
O overschoone bloozende wangen,
Die mijn ziel en zin,, in de zoete min,
Houden zult gevangen,
In een zoet verlangen,
Tot dat ik u zieltje win.

O zieltje van mijn ziele!
O Hemel van mijn hert!
Mijn vreugd is pijn,
Mijn pijn is blijde zyn,
Mijn blijdschap voed mijn smert;
Mits ziel en hert vervielen,
Op 't lieve kaeks gebloos,
Wiens inkarnaet,, in glans te boven gaet,
De alderschoonste Roos;
Ik liet Provens het pronk van zyn Roozen,
Vol van Hemels douw,
Zoo ik maer, Me-vrouw,
Al mijn pijn mocht loozen,
En u lieve bloezen,
Wisselen aen liefdens trouw.

Mijn hoop vermengt met vreezen,
Dat liefde noyt in 't zoet,
Vws azems geur,
En kaekjens bloozend kleur,
Door liefde zal zyn gevoed;
Mocht ik verzekert wezen,
Na alle smert en pijn,
Na al 't verdriet,, dat my door liefde geschied,
Van u getroost te zyn;
Oft dat het maer eens quam te gelukken,
Dat ik op de blaen,
Cierelyk ontdaen,
Mocht mijn lippen drukken;
En de Roosjes plukken,
Die daer op uw kaekjes staen.

Stemme: Periofta.

HA vyandin! die lust in 't moorden fchept;
 Met pijnen wreed te martelen mijn hert;
 Is 't, ó Goddin! dat gy daer lust in hebt,
 Zoo fpruyt uw vreugd uyt mijn bedroefde
 smert;
 Ik offer op de tranen, die 't gemoet,
 Gelijk een froom door d' oogen vlieten doet.

I I.

Ik biggel uyt een brakke tranens vliet,
 Mijn hert gepijnt, beklaegt u strafheyd wreed;
 O Moorderes! is uw vreugd mijn verdriet?
 Zoo wensch ik dat gy my doet zoo veel leed,
 Als gy wel kund; om dat u wreede hert,
 Door mijn verdriet in vreugd veradigt werd.

I I I.

Is pijn uw vreugd, zoo ben ik oorzaak dan,
 Dat u straf-lievend hert lust boet na wensch;
 En dat uw wraek haer lusten krijgen kan,
 Dat maekt, Goddin, my een ellendig mensch;
 Het vald my fwaer, dat mijn begonnen min,
 Weer min verzocht aen zulk een Moorderin.

I V.

Hoe! noem ik u Moord' res, mijn Afgodin?
 Die dikmaels zaegt de dienften van uw ftaef;
 Mifdoen ik yets? verfchoont my door de min,
 Slaet niet het oog op overloed van haef;
 Beweegt door trouw in mijn oprecht gemoed,
 't Geen om uw min op-offert lijf, en bloed.

V.

Ik acht geen fchat, als fchat van ware trouw,
 Wiens waerdigheyd het al te boven gaet;
 Dan doch zy werd van u verfmaed Infvrouw,
 Gy kiest voor 't best des Rykdoms yd'le ftaet;
 En acht geen trouw, hoe trouw die is gefteft,
 Maer met de reft draegt liefde tot het gelt.

Stemme:

Rofemond die lag gedoken.

FLoramondi, in het bloezen,
 Van de koete dageraed,
 Voegd haer onder fchaww van
 roozen,
 Daer zy neder zitten gaet;
 En daer zy haer Maegden fchoot,
 Pronkt met roosjes wit en rood.

I I.

Even zoo zy was gezeten,
 Komt den Herder Floriaen;
 Die, al eer zy 't heeft geweten,
 Neemt een hand vol rooze blaen;
 Die hy, uyt haer fchoot geplukt,
 Op haer rooze kaekjes drukt.

I I I.

Schaemte pronkten tegens
 roozen,
 Met dat Floramond hem zag;
 Roode roozen, by haer bloezen,
 Scheelden als den nacht by dag;
 Floramond riep overluyd,
 Herder, zeg wat dit beduyd?

I V.

'k Zie eens, zeyd hy, oft de
 roosjes,
 Met haer inkarnate blaen,
 Wel zoo fchoon zijn als de bloosjes,
 Die op uwe kaekjes ftaen;
 Heb ik u mifdaen, zeyd hy,
 Herderin, vergeeft het my.

O groote

BRUYLOFS-ZANG.

Stemme: Si tanto gratiosa.

O Grootte kracht der minne,
O zoete brand! daer liefde u doet blaken;
Zijt gy aen ziel en zinne,
Een lieve vreugd, een aengenaem vermaken;
Gy queekt en voed,, door vleesch en bloed,
Wellustigheyd en vreugde;
Doch! daer mins rusten,
Op liefdens wette rusten,
Zijn zy deugde.

I I.

Is min aen liefde gebonden,
Is liefde geneygt, door echt de min te plegen;
Werd min by trouw gevonden,
Is liefde door trouw, tot minne-lust genegen?
Genegentheyd,, zoo aengeleyd,
Baerd niet als lieve vreugde;
Mits dien de minne,
Aen die verliefde zinne,
Strekt tot deugde.

I I I.

Liefde maekt de minne heylig,
Min zonder liefde, staet goddeloos te noeme;
De liefde maekt minne weylig,
Min zonder liefde, die is gelijk de bloeme,
Die afgeschéurd,, verdort en treurt,
Om dat haer is benomen,
't Geen daer haer vreugde,
Haer wellust en geneugde,
Van most komen.

I V.

Dies wensch ik dat uw zinne,
Verliefde leugd! de min zoo mogen plegen;
De min zoo mogen minne,
Dat zy tot min door liefde zijn genegen;
Door liefden trouw,, werd Vrijster Vrouw,
Door minne zonder trouwen,
Werd d'eer verlooren;
Werd min door liefde verkooren,
s' Is behouwen.

BRUYLOFS-ZANG.

Stemme: Tanneken.

Zullen wy dan nu niet eens wezen,
Vroyelyk en zoet,, vroyelyk en zoet?
Vroylykheyd die word geprezen,
Dies men vroylyk wezen moct;
De tijd die heeft zijn tijden,
De tijd haer tijd behoeft,
Vveest vroylyk met de blijden,
Met droeve, zijt bedroeft;
Ey! drink nu eens een roemer om, ey! drink nu
eens een roemer om,
Van deze klare wijn,, van deze klare wijn;
Zullen wy de Bruyd ter eeren, niet een uurtjen
vroylyk zijn?

I I.

Bruydegom Heer, den tijd zal naken,
Dat u hert en zin,, dat u hert en zin,
Zullen swemmen met vermaken,
In de lusjes van de min;
Vvy, door deze dingen,
Zijn op 't hoogst verheugt,
En vroylyk met u zingen,
Van blydschap en van vreugd;
Vvy drinken eens een roemer om, wy drinken
eens een roemer om,
Een roemer schoontjes wyt, een roemer schoont-
jes wyt,
Op de webvaert, en gezondheyd van de Bruy-
degom en Bruyt.

I I I.

Bruydegom, wild het zoo beschikken,
Vveert u als een Held,, weert u als een Held,
Dat de Bruyt rackt aen twee stikken,
Eer men negen maenden teld;
Op dat alzo u vrijen,
Op dat alzo uw min,
Ten nutsten komt te djen,
Tot eerlyk huysgezin,
Vvy drinken eens een glaesjen om, wy drinken
eens een glaesjen om;
En zijn op 't hoogst verheugt,, en zijn op 't
hoogst verheugt,
Daer meê wenschen wy te zamen, dat gy u zoo
quijten meugt.

Hoe

Stemme: Ballet Schraveland.

Stem: Gefwinde Bode van de min.

HOe vaek heb ik mijn zinnen,
 Van 't lieven afgekeert,
 O zoete Meyt,, hoe vaek heb ik gezeyd,
 Nu gy geen min begeert;
 Zal ik ook niet beminnen,
 Maer doen na uw geboon,
 Schoon dat ik zouw,, in overdroeve rouw,
 Ook lijden duyzend doon;
 Maer ach! zoo haest mijn oogen u aen-
 schouwen,
 Voel ik ziel en zin,, branden in de min,
 Overschoone Vrouwe,
 Kund gy my ontbouse,
 Vwe gunst mijn Afgodin?
 Als ik uw lieve wangen,
 Als ik uw roode mond,
 Vw kaeks gebloos,, gelijk een roode Roos,
 Zie op albast grond;
 Gekruyde lokjes hangen,
 Die met een zoet gespeel,
 Als goude draen,, met zoete swieren gaen,
 Rond om u kin, en keel;
 Als ik dit maer aenzie met mijn oogen,
 Schoon ik wil, oft niet,, liefde my gebied,
 Na de gunst te poogen,
 Van u zoet vermogen,
 Maer eylaes! mijn Engel vlied.
 O smert! die alle smerten,
 Op 't hoogst te boven gaet,
 Waer is 'er pijn,
 Die zoo bedroeft kan zijn,
 Als liefde bliken laet?
 In veel-verliefde herten,
 Geeft liefde 't meest verdriet,
 Geen pijn zoo groot,
 Ia 't lijden van de dood,
 Heeft by liefde lijden niet;
 Ik, die u lief, en moet uw liefde derven,
 Overschoon Godin,, om dat ik u min,
 En niet mach verwerven,
 Moet uw Minnaer sterven,
 Die u offert ziel, en zin.

INdien ik had een Konings kroon,
 Keyzerlijke macht;
 Bezat ik een vergulden troon,
 Voerde Princen pracht;
 Ach! ik zouw, die alleen,
 Waerde Vrouw, gaen besteen,
 Aen die,, aen die, zeg ik, met wie?
 Dat ik op der aerd,
 Wensch te zijn gepaert,
 Door oprechte trouw,
 Die ik draeg tot mijn Iufvrouw.
 Al heb ik Konings kroon nocht rijk,
 Keyzers heerschappy;
 Mijn trouwe liefd heeft geen gelijk,
 Daer ik mede vry;
 Ik vertrouw, dat de jeugt,
 Schoone Vrouw, meer verheugt,
 In 't geen,, de liefde steld te vreen;
 Dat is trouwigheyt,, die ó zoete meyt!
 Na weêrliefde tracht,
 Door uw deugd en schoonheyds kracht.
 Verweende oog jes die mijn ziel,
 Stookt in minne-brand;
 Dies ik voor mijn Godinne kniel,
 Doe mijn offerand,
 Aen uw Ieugt, die mijn hert,
 Voed met vreugd, in de smert,
 Van min,, die 'k lijd om mijn Godin;
 Die my hoopen doet,
 Maer met vreeze voed,
 Dat liefde ongeval,
 My in d' hoop bedriegen zal.
 Dies voeren hoop, en vreeze strijd,
 Tegens mijne min;
 Waer van gy door u schoonheid zijt,
 Oorzaek, ó Godin! (het gesween,
 Neem in acht, mijn gebeên, en verzacht,
 Ik bid,, Iufvrouw verleent my dit;
 Neygt u jeugt na 't hert,
 Dat door liefde werd,
 Tot uw deugd geleyd,
 Door oprechte trouwigheyt.

Mijn

Stemme :

Die mind die lijd veel pijn.

MYn zoete Veld-Godin,
Die barrevoets te veld uw lieve
schaepjes weyd;
Oft drijftze Boschwaert in,
Als noch de koele dousw, op gras en
bloempjes leyd;
Daer gy met lust,
V in de groente rust,
Het zy by Beek, oft Bron,
In het rijzen van de Zon.

I I.

Al waer't gevogelt zoet,
Met blijdelijk gezang, en lieffelijk gequeel,
Mijn Amaril begroet;
Geen blaedje aen zijn struyk, geë bloemp-
jen op zijn steel,
Oft't is verheugt,
En toond de meeste vreugd,
Als gy het Bosch belonkt,
Houd het zich als op-gepronkt.

I I I.

In Roosjes, en in Kruid,
Op zoete morgenstond gezeten in het
Woud,
Mund Amarillis uyt,
Gelijk een Diamant in't midden van het
goud;
Oft als zy leyd,
In bloempjes neër gespreyt,
Zoo is het anders niet,
Oft men Flora zelver ziet.

Stemme :

Sa sa mijn Herders riet.

ACh, ach! wat droeve rouw,
Lijd, laes! Philander nouw,
Die Phillis zoo getrouw,
Zijn minne bied;
O zuchjes! dring nu tot mijn boezem uyt,
Deswijl mijn zinnen,
Niet kunnen winnen,
Haer, tot mijn Bruyd.

I I.

Ach! Phillis, weet gy niet,
Wat quelling en verdriet,
Philander, laes! geschied,
Om uwe min?
Mijn zuchjes aen u als getuygen zijn,
Dat liefdens plagen,
My't herte knagen,
In afkeers pijn.

I I I.

Vergund my tijd en stond,
Dat ik u eens de grond,
Van't hert door liefd gewond,
Mach doen verstaen;
Laet, Phillis, my van u die gunst ge-
schien,
Dat in medoogen,
Ik voor mijn oogen,
Mach Phillis zien.

Waer

Stemme : l' Orangee.

WAer toe of ik mijn zin,
In lusten van de min,
Zoo licht en los vervallen laet,
Op een Iufvrouw te hoog van staet?
Wiens reden, en zeden, doen vaste blijk,
Dat men nauw haers gelijk,
In waerden,, op aerden,
Zoo schoon zou vinden, en daer by zoo rijk.

I I.

Was ik van meerder goed,
Als wel mijn Iufvrouw doet,
Zoo had ik hoop dat ik haer zou,
Verkrijgen tot mijn eygen Vrouw;
Op heden, zijn reden, nocht trouwheits kracht,
By rijkdom niet geacht;
Haer gaven,, die draven,
Na gelt na goed, na staet en hoog geslacht.

I I I.

Al hoe wel dat ik mijn,
Hou van geslacht te zijn,
Zoo hoog en eel gelijk als zy,
Maer 't komt in rijkdom gantsch niet by;
Mijn zinnen, die minnen haer niet om 't goed,
Maer uyt een trouw gemoed;
Door reden,, in zeden,
Haer schoone jeugt van jongs is opgevoed.

I V.

Dewyl mijn Iufvrouw heeft,
Al wat de wereld geeft,
Dat 's rijkdom, wellust, staet en eer,
Na wil, na wensch en na begeer;
Al heeftze, en leeftze na lust daer van,
Noch schort 'er yets wat an,
Me-vrouwe,, dat 's trouwe,
Waer in men mijns gelijk niet vinden kan.

Op 't voorgaende.

Iufvrouw, al is 't dat gy mijn overtreft in goed,
En acht dat ik daerom mijn liefde staeken moet;
Ey! neen, en denkt dat niet, maer stelt u na de reden,
Gy kund in hooger winst uvv rijkdom niet besteden;
Als dat gy uve schat aen liefd op vvoeker geeft,
Die thicmael meerder zoet, als vvel de rijkdom heeft;
Acht gy u gaven hoog, ik trouvvheyd daer-en-regen,
Door 't goed vverd vvellust vvel, maer trouvvheyd niet
verkrege;
Schoon gy, met goet begaeft, om 't goed een rijke mind,
Wat is 't zoo gy daer by geen trouve liefde vind,
Die zelve veel bezit, en rijkdom heeft op Aerde,
Acht zich in liefdens dienst zomvviyl te hoog in vvaerde,
Een van geringer macht, een Vrouvv meer vrundschap
doet,
Als een, die hem haer dienft acht vvaerdig om zijn goed.

Stemme :

Zoo lang is 't Muysjen vry.

Gelijk den dauw verspreyd,
Op rooze blaedjes leyd;
Gelijk de Zonne-schijn, voor wien het
Roosje buygt,
De zoete morgen dourw, van Rooze bla-
den zuygt.

Gelijk een bloempjen zoet,
Door Zon en dourw gevoed,
Een levendige ziel in levës wellust brengt,
Wanneer zijn jeugdig bloos is met kristal
vermengt.

Mijn zieltje wellust scheidt,
Als gy uw lipjes rept,
Wiens rood korael, mijn Lief! is als een
Roos die bloeyd,
Waer op kristalle dourw van Hemels
Nectar vloeyd.

Wat wellust kreeg mijn ziel,
Als 't oog hier op verviel;
Ik dacht, dat ik nu mocht mijn Engels
Zonne zijn,
Ik zoog mijn zieltje vol, op klipjes van
Robijn.

Wat Beek stort zoeter vloed,
Als Heunig-beekjen doet?
Die uyt een Hemels grond de Nectar
drupjes haelt,
En schietze op korael met wit Yvoor be-
paelt.

Daer 't ruyschen van haer keel,
Veer boven het gespeel,
Oft stemmen in Muzijk, tot vreugd de
Goden dwingt,
Wanneer haer lieve keel een minne deunt-
je zingt.

O mensch!

I A E R - L I E D .

Stem : O Zalig Heylig Bethlehem.

O Mensch! vernieuwt in 't Nieuwe Iaer,
Leg af, leg af het pak der zonden;
Na Bethlem keert, begeeft u daer;
De Zoone Gods Mensch werd bevonden.

Waerom een Mensch? een teeder Kind?
Waerom zoo arremlijk gebooren?
Om dat zijn Godbeyd ons bemind,
En door zijn Menscheyd heeft verkooren.

Waerom zoo naekt, zoo blood, zoo koud,
In 't Schuurtje by de stomme Beesten?
Om dat zijn Menscheyd leeren zoud,
Versmaden, dat hier schijnd het meeste.

Dat's Rijkdom, Eer, Wellust, en Pracht,
Staet, Goude Kroonen, rijk beperelt;
Om datze God de Heer kleyn acht,
Zend hy zijn Zoon naekt in de Wereld.

Als een onnoozel Lam oft Kind,
Zachtzinnig, en heel goedertieren;
Die ons van alle last ontbind,
Zoo wy hem als ons Heyland vieren.

Vernieuwt in 't nieuw, ó mensch! 't is tijd;
Ey! opent uw verblinde oogen;
Denkt wie hier is, en wie gy zijt;
't Is lang genoeg u zelfs bedroogen.

't Is lang genoeg gewroet in 't slijk,
In 't wuyle slijk van uwe zonden;
Geen Goud, geen gelt, en maekt ons rijk,
Dies blijft aen 't Werelds niet verbonden.

Gods Zoon komt naekt in armoed,
Hier op dit droevig Dal der tranen;
Tot af-stand van de overvloed,
De zotte menschen te vermanen.

Hy wil dat wy ons Offerhand,
Zijn Godbeyd zullen komen bieden;
Hy wil dat onze herte brand,
In liefde tot God, de Wereld vlieden.

En toonen Schat van ware deugd,
Ootmoedighedyd voor alle zaken,
Om in het Nieuwe Iaer met vreugd,
Ons Ziel in Gode te vermaken.

Stem : VVeg dertelooze Min, &c.

VYt-bulldert woeste wind,
In 't Noorden eerst begint,
Vw strafheyd, door bedwang,
Vertoest niet lang;
Dewyl dat ik in 't Schip der Min,
Te waren meen na mijn Goddin.

Ik zet mijn Zeyl in 't top;
Ey! Noorde wind waeyt op,
En blaest met uwe mond,
Mijn Zeyltjes rond;
Op dat gy door uwe gunsten mijn,
Doet t' avond by mijn Liefje zijn.

Cupido zit te roer,
Van 't Scheepje dat ik voer;
Hy stiert het door de Min,
Na mijn Goddin;
En schiet voor uyt een Pijltje ras,
Het wellek zijn zal mijn Compas.

Wat zien ik Venus Kind?
Wy krijgen tegen wind;
Wel hoe oft dit noch wil?
't Word ook stok stil;
V schoot en gaert haeld bey strak aë;
Wy moeten eens laveeren gaen.

Wel dit valt groot verdriet;
Laveeren kan me niet,
Het schijnt my schier een droom;
't Is tegen stroom;
Cupido legt het roer aen by;
Ik strijk het Zeyl; kom roeyen wy.
Neen, laet het Zeyl vry staen,
Voor stroom weër omme gaen;
Het zal zijn tegen wind,
Wat gy begint;

Dat is te zeggen; ook zult gy,
Geen luk hebben in vriery.

Wend dan het Scheepjen om,
Op dat ik weder kom,
Ter plaets, waer door haer straf,
Ik my begaf;
Waer ik, door 't dervē haers gezicht,
Van droeve quelling ben verlicht.

Stem: O schoone Chariclea.

DE blonde dageraet,
Verspreyd haer glans de Telgjes door en
door;
Het morgen-sterretje staet,
En flinkers met haer straeltjes lieff'lyk voor,
De vensters, van mijn Nymphjes Tent,
Alwaer ik niemant zie omtrent.

't Gevogelt in het Vout,
Van blijdschap dertel speeld en tiereliert;
De Telgjes nat bedouwt,
Met blader, loof, en bloeyzeltjes verciert;
Getuygen al de zoete Min,
Van mijn verliesde Veld-Goddin.

Wiens Leden af-geslooft,
Door 't vryen van de lieve lange nacht,
Leggen door slaep berooft,
Van zoete Min, en minnelijke macht;
Zy ronkt met zoete zuchjes uyt,
Komt Thyrsus by uw lieve Bruyt.

Wat zoete droomen zijn 't,
Die gy zoo zoetjes premelt binnens monds?
Eylaci! zoo het schijnt,
Acht gy Philander niet, die zoo goed ronds,
Hier onder deze groene Tak,
Lerinde eerst van Min aensprak.

Gy weet Lerinde dat,
Vw lipjes zoet bedoude rooder mond,
Zoo dikmael zijn bespat,
Met Nectar, die luyjn my heeft gejont,
Te drukken aen uw lipjes teer,
Als ik u kusten, en gy my weêr.

Wat zoete vrygheyd,
Is in ons vryerage niet geschied;
Philander droevig schreyd,
Nu dat Lerinde Thyrsus Minne bied;
En slaet Philander voor het hoofd,
Nu gy zijn zinnettes hebt gerooft.

't Gaet by de Herders om,
En by de Herderinnetjes is 't gemeen;
Zoo 'k in 't gezelschap kom;
't Is al, Philander heeft een blaauwe scheen;
Philander leeft in swaer getreur;
Lerinde gaet met Thyrsus deur.

Stem: De stille Nacht genaekt.

AL het uytmuntend hoog,
Hoe sterk in het oog,
Loopt p'rykel van 't onweder;
De sterke storrem slaet,
't Geen hoog verbeven staet,
Ter Aerden schielijk neder.

I I.

Hoe menig Schip verflind,
De felle Noorde-wind,
En rooft den Schipper 't leven;
Als met een dulle kop,
Hy 't Zeyl trekt in den top;
Wil voor geen buyen reyen.

I I I.

Berouw 't gemoed dan slaet,
Als 't dikwils is te laet,
Dies wil men 't p'rykel derven;
Reeft voor de wellust ras,
En neemt tot u Compas,
De spreuk: Gedenkt te sterven.

I V.

Vw zinnen obstinaet,
De wereld boos, en quaed,
Wild niet te veel vertrouwen;
En eygen wijs heyd vals,
Ontslaet u van den hals,
Wild op geen rijkdom bouwen.

V.

Zoekt gy vermaek en rust,
Schept in de deugd uw lust,
Met nood-drufst zijn te vreden;
De overvloed verlaet,
Kiest een gemeene staet,
Die geeft gerustigheden.

Cupido

Stemme: Si tanto gratiosa.

Stemme: Hansje sneed, het &c.

Cypido God der Minne,
 Uw pijlen wreed mijn jonger hert door-
 wonde ;
 Ik bid u, ó Goddinne!
 Maekt mijn gemoed van slaverny ontbonde ;
 Dewyl uw kracht,, heeft zulke macht,
 Dat machteloos ik swerve ;
 Mits ik Me-vrouwe,
 V nimmer mach aenschouwe ,
 Maer moet derve.

I I.

Uw oogjes, die als sterren,
 Mijn brandend hertje brandende door-stralen,
 Doen my in liefde ververren,
 Ia in de liefde dwalende verdwalen ;
 Zoo dat ik sweef,
 Ik sterf, ik leef,
 De Ziel is my ontvolgen ;
 Hebt gy u dorsten,
 Vyt wreedde Tygers borsten ,
 Lief, gezogen.

I I I.

Dat gy dus obstinatieg,
 Van mijn, Lief, vlucht, kan u gemoed dat
 lijden?
 Ik bid Princes zijt matig,
 In straf gebruykt medooging t' allen tijden ;
 Acht gelt, nocht goed,
 Nocht hooge moed,
 Noch 's werelds pracht, nocht prale ;
 Want een omweder,
 Kan hoog-moed smijten neder ,
 En doen dalen.

I V.

Vaer wel Princesse moedig,
 Mijn dankbaerheid laet ik u tot getuyge ;
 En bloeyt in liefde woorspoedig ;
 Vaer wel Me-vrouw, met dankbaerheid ik
 buyge ;
 Ik wensch gy meugt,, elders met vreugd,
 Uw liefde Lief besteden ;
 Want ik bevijne,
 Twalef in een dozijne ,
 Vind m' er heden.

Heer Aeltje buur,, wat avontuur ;
 Denk, Teun die heeft een Vryertje ;
 Is 't niet ondieft,, zy is verliefst,
 Op een wild weyig Snyertje.

I I.

Een Huppel-klink,, een lichte vink ;
 Daer niet en is ten beste ;
 En weetje 't niet,, hoe dat hy hiet ?
 't Is puykjen aen de Veste.

I I I.

Wat machze doen,, 't is geen fatzoen,
 Ia wel! ik zegt jou Aeltje ;
 Dat teere wicht,, valt veel te licht,
 Voor zulk een aerdig staeltje.

I V.

't Is wel een lansst,, hy speuld en danst ;
 Ia alle nieuwwe wijsjes ,
 Oft niet een quak,, hy weetze strak ;
 Dat hoord ik laetst tot Tijtsjes.

V.

Waer op dat pas,, 't gezelschap was,
 Van al de jonge Maetjes ;
 Daer hy alleen,, het giesje schein,
 In kluchjes, en in praetjes.

V I.

Dat lange Teun,, en Iaep en Zeun,
 Noch zeyden, dat 's een giesje ;
 Ia zoo ondieft,, dat ik verliefst,
 Hem minne moet, zeyd Niesje.

V I I.

Die zoete sloof,, heeft goed geloof,
 Dat zy hem zal bekooren ;
 O lieven Heer ! komt morgen weer,
 Gy zult wat anders hooren.

H 2

Laat

Stemme: Schjokke dy, Schjokkje dy.

LAet ons nu eens vrolyk zyn,
Vrolyk zyn, vrolyk zyn,
Laet ons nu eens vrolyk zyn,
In deugd;
Vrolyk wezen by de wijn,
By de wijn, by de wijn,
Vrolyk wezen, want de wijn,
Verheugt.

'k Zet het glaesjen aen mijn mond,
Aen mijn mond, aen mijn mond,
'k Zet het glaesjen aen mijn mond,
Avous;
En 't moet uyt tot op de grond,
Op de grond, op de grond,
En 't moet uyt tot op de grond,
Gaer ouws.

'k Zet mijn lippen aen de kroes,
Aen de kroes, aen de kroes,
'k Zet mijn lippen aen de kroes,
En poy; VVord half uyt gedronken.
Hey Monsieur! dat is Avous,
Is Avous, is Avous,
Hey Monsieur! dat is Avous;
Amoy.

Strijkt het wijntjen toch wat neer,
Toch wat neer, toch wat neer,
Strijkt het wijntje toch wat neer,
Het stuyt;
Hey! dat strekke trekt na meer,
Trekt na meer, trekt na meer, Drinkt voort uyt.
Hey! dat strekke trekt na meer;
't Moet uyt.

Dat was met een koelen zin,
Koele zin, koele zin,
Dat was met een koele zin,
Gaer ouws.
Schenkt 'er lustig weer wat in,
Weer wat in, weer wat in,
Schenkt 'er lustig weer wat in;
Avous;

Houw daer, Buurman, nouw moet gy,
Nouw moet gy, nouw moet gy, Levert het over.
Houw daer Buurman, nouw moet gy,
De kroes;
Laet ons spelen schjokke dy,
Schjokke dy, schjokke dy,
Laet ons spelen schjokke dy,
Avous.

D R I N K - L I E D.

Het wijntje maekt de vreugd,
Het wijntje maekt de vreugd,
Het wijntje maekt de vreugd;
Laet zien een reys van 't juk, 't juk, 't juk,
Laet zien een reys van 't juk, 't juk, 't juk,
Laet zien oft ijze meugt.

I I.

Zie daer mee dat 's je veur,
Zie daer mee dat 's je veur,
Zie daer mee dat 's je veur;
Ey! doet my na van 't juk, 't juk, 't juk,
Ey! doet my na van 't juk, 't juk, 't juk,
En gaet 'er zoo meê deur.

I I I.

Duyk wijfheyd, duyk, ey! duyk,
Duyk wijfheyd, duyk, ey! duyk,
Duyk wijfheyd, duyk, ey! duyk;
Zie daer mee komt van 't juk, 't juk, 't juk,
Zie daer mee komt van 't juk, 't juk, 't juk,
Stof regen in mijn buyk.

I V.

Was dat niet met een veeg?
Was dat niet met een veeg?
Was dat niet met een veeg?
Het glaesjen uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
Het glaesjen uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
Het volle glaesje leeg.

V.

Nouw Lansje, nouw moet jy,
Nouw Lansje, nouw moet jy,
Nouw Lansje, nouw moet jy;
Die Fransman is van 't juk, 't juk, 't juk,
Die Fransman is van 't juk, 't juk, 't juk,
Zoo zoet als rijzen bry.

V I.

VVel nouw doe mijn bescheyd,
VVel nouw doe mijn bescheyd,
VVel nouw doe mijn bescheyd;
En drinkt het uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
En drinkt het uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
't Is ymmers zoo ezeyt.

S O N N E T.

HEt harde wreede Stael vermurrwt door het vyer,
Maer 't harde hert mijns Liefs en is niet te bewegen;
Wat dienften ik haer doe, noch is het niet te degen.

Cupido stookt niet meer, uw vlam versmacht my schier.

Pluymige Vogeltjes, schrilte uyt met naer getier,
Een droeve galm, die 't geboomde Bosch door-klatert;
Staekt al uw vroyljkheyd, en droeve Deuntjes schatert,
Om mijnent wil, in plaets van zoet getierelier.
Gy Veld-Goddinnetjes, die 't vroyljk Bosch bewoont,
Ey! vraegt mijn Nymphje eens als zy haer hier verthoont;
Wat oorzaak dat zy heeft mijn dienften te versmaden?
En zoo zy vraegt, waerom dat gy dus treurig zijt?
Zegt dat haer strafheyd u van mijnent-wege spijt;
Om dat zy al te trots mijn weyert haer genade.

S O N N E T.

KLaegt, treurt, en droevig weend Veld-Goden, die in 't Wout,
Als heerschers van het Bosch, waer zuyv're Beekjens stroomen,
Hier dus lang hebt gewacht, op hoop dat ik zoud komen,
By 't Beekje, daer gy mijn Godin verthoont zoud.
Rust Veld-Goddinnetjes, ey! u gelaten houd,
Ik bid, geen moeyten doet, wild uwe gunsten staken;
Na tijds gelegentheyd zal ik mijn vaerdig maken;
Ach! stort nu tranen uyt en 't groene gras bedouwt.
Barst uyt bedroefde stem, op dat mijn Nymph mach hooren,
Al het verdriet dat my dus schielijk komt te vooren;
Eylaes! door 't bitzig weêr van de Noord-Oofte Wind;
Koud, guur, en wreed van aert, wiens buyen my beletten,
Door bulderende kracht, mijn Zeyltjes op te zetten;
Maer wachten doet, tot tijd beter bequaemheyd vind.

G E B O O R T V E R M A N I N G S S O N N E T.

AY! Goddelijk geslacht, gy drie-mael dry Goddinnen;
Neygt uwe goede gunst tot dit mijn zoet bedrijf,
Terwijl ik aen mijn Vrund, uyt goede vrundschap, schrijf.
O mocht ik! als ik wensch, ik zoud wat vreemts beginnen.
Nu dan, daer komt my yets dwerrelen door de zinnen;
Ik hoor een zoet gejuyg, ik hoor een bly gelach.
Uw Zalen zijn vol vreugd, ô Goon! op dezen dag.
Zoo, zoo, dat is my lief, uyt vrund'lijke minne,
Schenkt, plengt, met milde gunst, het Sap van Hypocreen,
Zijt vroyljk met malkaer; op dat ik voort mach treên,
Ha! Goden, daer mijn hert en zinnen blijdschap wanen,
Na 's Hemels Zalen, op-gevult met alle vreugd;
Laet blijdschap barsten uyt Bataeffche jonge leugd,
Kom gaen wy dezen Helds geboorten-dag vermanen.

B L A D - W Y S E R.

D En Christelijken Hoveling.	Fol. 9	Moord ontdekt door een Hond.	213
		Ongezien kan geschien.	218
<i>In den Weg-wijzer ter Deugden.</i>		Het goede kruyd werd door 't quade.	225
		't Verblijen geeft lijen.	237
H edendaegsche misbruyken.	49	Al te heet, en al te koud wil niet.	240
Liefde veroorzaekt deugde.	57	Weygering voed genegentheyd.	243
Beweeg-redenen ter deugden.	65	Brand uyt steen.	246
Theodora, zonderffe van Alexandria.	72	Wie mind, moet lijden.	249
De deugde verzoet tegenspoed.	82	Door 't zuur verkrijgt men 't zoet.	251
Minne vreugd, past op geen deugd.	87	Een heufche mond spreekt liefdens.	253
De oorzaak tot de zonde zoo wel.	91	Herders klacht.	255
Een booze vrouw een quaed houw'lijk.	95	Minne-lesfen aen de min-zieke Vryfter.	264
Wie God vertrouwt blijft noyt.	106	Minne-lesfen aen de min-grage Vryers.	281
		Voorzichtigheyd in 't minnen noodig.	289
		In de vreugd, ongeneugt.	290
		Hoe lager dat men 't dwingd, hoe.	291
<i>In de Christelijke Offerande.</i>		Oude liens raed, Ionge liens baet,	292
W erken van bermhertigheyd God.	119	't Is haest getrouwt, dat lang berouwt.	293
Om het herte vry te houden van.	123	Het kleynft is 't grootfte.	294
Godzalige minne.	129	De overdaed, en doet geen baet.	295
Bereydinge des herten tot Gode.	131	Men geeft, dat men niet heeft.	296
Het werlds leven, niet anders dan.	137	Geen ware daed, in schijn bestaet.	297
Zoo lang men de zonden lief heeft, kan.	141	Te hoog, bedroog.	298
Vertroostingje in tegenspoed.	143	't Quaed begeer, schaed zijn Heer.	299
Bereydinge des herten tot Gods woord.	146	Kunst voor gunst.	300
Gebed om een oprecht geloof.	148	Minst geacht, meefte kracht.	301
Morgen Gebed.	149	Door Liefd, en Trou, werd Vrijfter Vrou.	302
Avond Gebed.	150	Onervaren, teeld bewaren.	303
Gebed tot God, om een Christelijk.	151	Hoe hooger lust, hoe minder rust.	304
		't Schijnd baet, maer 't schaed.	305
<i>Gezangen, in de Christelijke Offerande.</i>		Verlies baerd winst.	306
O dwazen mensch.	154	Ongezien, kan geschien.	307
Als ik bedenk wat zoet.	155	Een gierig hert, bemind zijn smert.	308
Wie tot de vreugd wil raken.	156	Getrouwheyd in de leugd, baerd min.	309
Rijkdom beswaerlijk.	157	Om een schijn, lijd het pijn.	310
Deugd wenschen is geen deugd.	158	Hoe grooter hoop, hoe quader koop.	311
Het eynde der Godloozen.	159	Door qua begeert, de keur verkeerd.	312
Wereldsche bedrieglijkheden.	160	Betemd gy 't niet, het teeld verdriet.	313
Navolging Christi.	't zelve	Geliefdens strijd, spruyt veel uyt nijd.	314
Bekeringe van Maria Magdalena.	161	Hoe nauw men 't sluyt, het breekt 'er uyt.	315
's Werlds ydelheden.	161 en 162	Vrijsters die minnē, en hebbē geen zinnē.	316
Christelijken strijd.	163	Liefds offerand, voed minne-brand.	317
O wat is doch! des werlds lust.	164	Al zijt gy vert, noyt uyt het hert.	318
Wil yemand offer van gebeden.	't zelve	Lijden baerd liefde.	319
Liefde Christi tot den mensch.	165	Schijn bedriegt,	320
Christelijke vroylijkheyd.	't zelve		
Wereldsche wellusten, strikken der.	166		
Geestelijke Lofzang.	167		
Vruchteloos wldoen.	't zelve		
Korte aenwijzinge ter deugde.	168		
		<i>In de Tooneel Speelen.</i>	
<i>In de Historien, en Minne-beelden.</i>		L iefd Bloeyends Offerande.	1
D E Roomfche Virginia.	175	Diana, en Floriaen.	6
Onechte min veroorzaekt.	183	Rozemond, en Raniclis.	57
Getrouwe liefd baerd vreugde.	190	Cloris, en Phylida.	92
Die op bedrog uyt is, bedriegt zich.	198	Helena.	144
Vryagie van Celton, en Bellinde.	200	Alcip, en Amarillis.	181
Die mind is blind.	208	Mulijk Spel.	225
		Fauftina.	249
		Theodorus, en Dianira.	289
		Rofiljon, en Rofaniere.	323

Volgen

Volgen zommige Minne Rijmen.

Philida onlangs verleden. 364
 Wanneer de geeft my dwong. 367
 Iufvrouw hoe menigmael. 368
 Zoekt het ooge zijn vermaken. 370
 Mijn Veld-Godin die niet op hoog. 373

In de Zang Rijmen.

A Streaes strafheyd. Fol. 1
 Celadons standvastigheyd. 2
 Berouw der minne van Aftrea. 't zelve
 Celadons minne-klagt. 3
 Tyters minne klagt. 't zelve
 Kracht der liefde. 4
 Schoonheyds minne-voedzel. 7
 Iufvrouw uw leugt. 't zelve
 Getrouwe liefdens offer. 9
 Trouw-Lied. 11
 O kleyne dwingeland. 't zelve
 Cypriaens minne-klagt. 13
 Laestmael als ik mijn Nymphje vond. 't zelve
 Laura zat laest by de Beek. 15
 Ach blinde Bengel. 17
 Droeve wolken. 't zelve
 Amarillis ach! waer heen. 19
 Ik klaeg, ik treur. 21
 Berst brakke traentjes. 't zelve
 Gy lomre bloempjes. 23
 Onlangs geleden. 25
 Wanneer mijn beminde. 't zelve
 Klaeg oogen klaeg. 26
 Onlangs mijn Amarillis liep. 28
 Eer 't daegje daelde. 29
 Wanneer de Zon het morgen rood. 30
 Waer mach mijn Philida. 31
 Ontloken Roos. 32
 Mijn zoete Rozemond. 33
 Vw kaekjes dragen hooger bloosjes. 't zelve
 Ik, dieuyt minne. 34
 Yets moet ik uw boompjes vragen. 35
 Almogende Godin. 37
 Aerdige Nymphje. 't zelve
 Hoe vaek koom ik mijn Schaepjes weyde. 38
 Noordweste wind verheft dus niet. 39
 O zoete Rozemond. 't zelve
 Het lodderlijke licht. 40
 Als het avond luchje daelde. 't zelve
 Vliegt snelle winden. 41
 Laet uw teere Telgjes buygen. 42
 Ach zoete min. 't zelve
 Wat is 't een vreugde. 43
 Die de wereld wel inziet. 't zelve
 Door 't verloopen van de tijden. 44
 Eylaes! wat dwingt my. 't zelve
 Rijft uyt den slaep. 45
 Gelijk een Roosjen zoet. 't zelve
 O zoete brand van minne. 46
 O Flora ydel is uw roem. 't zelve

Oorzaek van mijn vreugde. 47
 Och! wat port mijn jonger hert. 48
 Alle mijn zugjes. 't zelve
 Bataeffche Veld-Goddinne. 49
 Ik weet niet wat my schort. 't zelve
 Schoon Herderinne. 50
 Tyter ging onlangs vermeyen. 't zelve
 Zoo dra de Zon. 51
 Natuur door liefds vermogen. 52
 Zoete Nymph hoe komt het by. 't zelve
 Gruzella die gekroonde tepels. 53
 Als ik min, wel betracht. 't zelve
 Dwael-zieke mensch. 54
 Waer vlucht gy. 't zelve
 O snelle Beek. 55
 Eylaes! wat is de zoete minne. 't zelve
 Minne God. 56
 Onlangs verleden. 't zelve
 Was ik een Koninginne. 57
 Mijn geeft, ó Heer. 58
 Aerd'che Goddinne. 't zelve
 Wel eer had ik by my. 59
 Wie heeft 'er meerder rust. 't zelve
 Men ziet hoe dat een wooning. 60
 O overschoon Godin. 't zelve
 Hoe zalig is de zoete minne. 61
 Al mijn zugjes, en klachten. 't zelve
 Gelijk een Rooze knop. 62
 Hoe groot is liefdens macht. 't zelve
 Alder-schoonste Goddinne. 63
 Puyk der Vrouwe. 't zelve
 Lieve Veld-Goddinne. 64
 Heeft de liefde wetten. 't zelve
 Rosamonda mijn waerde. 65
 Wat heb ik menig nacht. 't zelve
 Iufvrouw waerom. 66
 Als Faustina in de min. 't zelve
 Van waer komt Phillis. 67
 Mijn hertje brand. 't zelve
 Zoo veele zoetheyd. 68
 Ik ben gedwongen. 't zelve
 Ach! liefdelooze Maegd. 69
 Hier koom ik voor uw deur. 70
 O min! hoe treurig. 71
 Ach brakke regen. 't zelve
 Als Philander in het minnen. 72
 Lieve Nachjes. 't zelve
 Waer door is liefde zoet. 73
 Schuyld'er geen medogen. 't zelve
 Gelijk den mensch van aen begin. 74
 O Herder die met uwe reye. 't zelve
 O liefde, wiens vermogen. 75
 Rosamonde mijn beminde. 't zelve
 Droeve oogen stort. 76
 Als ik lazurig blaeuw. 77
 Mijn zoete Silvia. 't zelve
 O voedsteresse van mijn minne. 78
 Als ik, ó schoonste aller Vrouwe. 't zelve
 Overwreede Galathé. 79
 Gelijkerwijs een Roosje. 't zelve
 Ha vyandin! die lust in 't moorden scheidt. 80
 Flora-

B L A D - W Y Z E R.

Floramondi in het bloezen.	80	De blonde dageraet.	86
O groote kracht der minne.	81	Al het uytmuntend hoog.	't zelve
Zullen wy dan nu niet eens wezen.	't zelve	Cupido God der minne.	87
Hoe vaek heb ik mijn zinne.	82	Heer Aeltje Buur.	't zelve
Indien ik had een Konings kroon.	't zelve	Laet ons nu eens vrolijk zijn.	88
Mijn zoete Veld-Godin.	83	Het wijntje maekt de vreugd.	't zelve
Ach ! ach ! wat droeve rouw.	't zelve		
Waer toe of ik mijn zin.	84	Het harde wreede stael.	89
Gelijk den douw verspreyd.	't zelve	Klaegt, treurt, en droevig weent.	
O mensch vernieuwt in 't Nieuwe laer.	85	Ay Goddelijk geslacht.	
Vytbuldert woest wind.	't zelve		

E Y N D E.

